

CARL P. COSAERT

L'EVANGELI A GÀLATES

CARL P. COSAERT

L'EVANGELI A GÀLATES

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)

Edició juliol-setembre 2017

L'evangeli a Gàlates

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)
Edició per a Adults
Juliol-setembre 2017

Autor

Carl P. Cosaert

Director general

Clifford Goldstein

Director

Marcos G. Blanco

Traducció a l'espanyol i redacció editorial

Walter E. Steger

Disseny

Ivonne Leichner

Traducció (no autoritzada)

Joan Rosique Riudoms

(A partir de l'edició en espanyol d'Editorial Safeliz:

CARL P. COSAERT: *El evangelio en Gálatas*.

Guía de Estudio de la Biblia [Lecciones de la Escuela Sabática].

Edición para Maestros, Julio-septiembre de 2017.

Colmenar Viejo [Madrid]: Editorial Safeliz, S.L.)

Pàgina web de l'edició en català

<http://www.recursosbiblics.com/>

SUMARI

Introducció. MARTÍ LUTER I GÀLATES	7
Clau d'abreviatures	9
Bibliografia	10
1. Pau: apòstol als gentils	11
2. L'autoritat i l'evangeli de Pau	18
3. La unitat de l'evangeli	25
4. Justificació només per la fe	32
5. La fe de l'Antic Testament	39
6. La prioritat de la promesa	46
7. El camí de la fe	53
8. D'esclaus a hereus	60
9. La crida pastoral de Pau	67
10. Els dos pactes	74
11. Llibertat en Crist	81
12. Viure per l'Esperit	88
13. L'evangeli i l'església	95
14. Gloriar-se en la Creu	102

INTRODUCCIÓ

MARTÍ LUTER I GÀLATES

El món protestant s'està preparant per celebrar el 500 aniversari de la Reforma Protestant, quan Martí Luter, guiat per l'Esperit Sant, va portar veritats bíbliques crucials a milions de persones, veritats que havien estat amagades sota segles de superstició i tradició. Es podria argumentar que el mateix protestantisme va néixer de les pàgines de Gàlates (i Romans) fa mig mil·lenni! Va ser mentre llegia Gàlates quan Martí Luter va ser tocat per primera vegada amb les glorioses bones noves de la justificació per la fe, la gran veritat que va donar origen a la Reforma Protestant, que va alliberar de segles d'error teològic i eclesiàstic a milions de persones. El que va llegir en aquest llibre va canviar a Luter, i el món mai ha estat el mateix des de llavors.

Els adventistes del setè dia, molts segles després de Luter, també li deuen molt a Gàlates. Per mitjà de l'estudi de Gàlates, E. J. Waggoner i A. T. Jones van ajudar a les esglésies adventistes en les dècades de 1880 i 1890 a redescobrir la veritat de la justificació per la fe.

Què té Gàlates que l'ha fet un pilar tan important de la Reforma Protestant? Per què ha pogut tocar el cor de tantes persones, com a Martí Luter? Com cap altre llibre de la Bíblia, Gàlates aborda diversos temes crucials per al cristià. És a Gàlates on Pau aborda temes com la llibertat, el paper de la Llei en la salvació, la nostra condició en Crist i la naturalesa de la vida guiada per l'Esperit, així com la pregunta mil·lenària: Com poden els éssers humans pecadors ser justificats davant un Déu sant i just? Va ser aquesta pregunta, potser més que cap altra, la que va impulsar a Martí Luter en el camí que va iniciar i del que mai es va apartar.

Per descomptat, altres llibres, com Romans, aborden algunes d'aquestes mateixes preguntes, però Gàlates és diferent. No solament és més succint, sinó també els seus profunds temes estan escrits en un to poderosament personal i apassionadament pastoral que no pot menys que tocar, encara avui, els cors oberts a l'Esperit de Déu.

Tot i que la carta de Pau ens parla a cadascú personalment, la nostra comprensió pot enfortir-se si som conscients de la situació històrica original en la qual Pau va escriure sota la direcció de l'Esperit Sant.

Molts erudits creuen que Gàlates va poder haver estat la primera carta de Pau, escrita potser l'any 49 d.C., després del famós concili de Jerusalem (Fets 15). Aquest llibre podria ser el document cristià més antic que es conegui. Fets i Gàlates deixen en clar que l'església primitiva es trobava en ferotge batalla sobre la naturalesa de la salvació, especialment en el cas dels gentils. Segons un grup de creients jueus, coneguts com judaïtzants, creure en Jesús únicament no era suficient per als gentils. Els gentils també havien de ser circumcidats i seguir les lleis de Moisès (Fets 15:1). Per tant, no és d'estranyar que quan Pau va fundar una església de gentils a Galàcia alguns d'aquests judaïtzants van viatjar a allà per “posar les coses al seu lloc”.

Quan Pau es va assabentar d'aquest problema, va reaccionar amb fervor. Al percebre que aquest fals evangeli de salvació per fe i obres amenaçava amb socavar l'obra de Crist, Pau va escriure als Gàlates una apassionada defensa de l'evangeli. Amb un llenguatge vehement, va identificar aquesta falsa ensenyança com el que realment era: legalisme, ras i curt.

La *Guia d'Estudi de la Bíblia* [l'Escola Sabàtica]* per a aquest trimestre ens convida a acompanyar l'apòstol Pau a suplicar als gàlates que romanguessin fidels a Jesús. Alhora, també ens dóna l'oportunitat de reflexionar en la nostra comprensió de les veritats que van obrir el camí per a la ruptura inevitable de Martí Luter amb Roma, i la restauració de l'evangeli bíblic.

Carl P. Cosaert, PhD, és professor d'Estudis Bíblics a la Universitat Walla Walla, al College Place, Washington.

* [Text afegit pel traductor].

CLAU D'ABREVIATURES

<i>BCI</i>	<i>Biblia Catalana Interconfessional</i>
<i>BEC</i>	<i>Biblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”</i>
<i>BM</i>	<i>La Bíblia [dels monjos] de Montserrat</i>
<i>CBA</i>	<i>Comentario bíblico adventista, 7 volums</i>
<i>DTG</i>	<i>El Deseado de todas las gentes</i>
<i>FO</i>	<i>Fe y obras</i>
<i>GC</i>	<i>La gran controvèrsia</i> * [Edició en català d' <i>El conflicto de los siglos</i>]
<i>HAp</i>	<i>Los hechos de los apóstoles</i>
<i>MS</i>	<i>Mensajes selectos, 3 volums</i>
<i>NEV</i>	<i>Nuestra elevada vocación</i>
<i>NVI</i>	<i>La Biblia, versió Nueva Versión Internacional</i>
<i>PP</i>	<i>Patriarcas y profetas</i>
<i>RVR</i>	<i>La Santa Biblia, versió Reina-Valera 1960</i>
<i>RVR 95</i>	<i>Santa Biblia, versió Reina-Valera 1995</i>
<i>RVC</i>	<i>Santa Biblia, versió Reina-Valera Contemporánea</i>
<i>SBT</i>	<i>La Santa Biblia, versió de la Societat Bíblica Trinitària</i> #

*Les cites bíbliques són reproduïdes, a no ser que es digui el contrari, de la Bíblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”.
Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya, 2000 (2a ed.).*

En la transcripció de les cites bíbliques de l'Antic Testament, s'ha utilitzat “Jehová” en substitució de “el Senyor” i “Jahveh”.

* WHITE, ELLEN G. *La gran controvèrsia*. Colmenar Viejo (Madrid, España): Editorial Safeliz, 2013. ISBN: 978-84-7208-462-9.

La Santa Biblia, editada per la Societat Bíblica Trinitària. <http://www.societatbiblicatrinitaria.cat>. Londres: Tyndale House, 2009. ISBN: 978-1-86228-359-6.

BIBLIOGRAFIA

- BRUCE, F. F. *The Epistle to the Galatians*. Grand Rapids, Mich.: William B. Eerdmans Publishing Company, 1982.
- CRANFIELD, C. E. B. *A Critical and Exegetical Commentary on the Epistle to the Romans*. Edinburgh: T. & T. Clark Ltd., 1975
- DUNN, JAMES D. G. *The Epistle to the Galatians*. Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, Inc., 1983.
- FANT, CLYDE E. (h.) i William M. Pinson (h.). *20 Centuries of Great Preaching*. Waco, Texas: Word Books, 1971. 13 volums.
- GEORGE, TIMOTHY. *The New American Commentary. Galatians*. Nashville, Tenn.: Broadman & Holman Publishers, 1994.
- HENDRIKSEN, WILLIAM. *New Testament Commentary. Exposition on Galatians*. Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1968.
- LARONDELLE, HANS K. *Our Creator Redeemer*. Berrien Springs, Mich.: Andrews University Press, 2005.
- MATERA, FRANK J. *Galatians*. Collegeville, Minn.: The Liturgical Press, 1992.
- MOORE-CRISPIN, DEREK R. “Galatians 4:1-9. The Use and Abuse of Parallels”, a *The Evangelical Quarterly*, vol. 61, núm. 3 (1989), pàgs. 203-223.
- MORRIS, LEON. *Galatians*. Downers Grove III: InterVarsity Press, 1996.
- PALMER ROBERTSON, O. *The Christ of the Covenants*. Phillipsburg, N. J.: Presbyterian and Reformed Publishing Co., 1980.
- STOTT, JOHN R. W. *The Message of Galatians*. Leicerster, England: InterVarsity Press, 1968.
- TIDWELL, WILLOIAM MOSES. *Pointed Illustrations*. Kansas City, Mo.: Beacon Hill Press, 1951.
- WILLIAMS, SAM K. *Galatians*. Nashville, Tenn.: Abingdon Press, 1997.
- WITHERINGTON III, BEN. *Grace in Galatia*. Grand Rapids, Mich.: William B. Eerdmans Publishing Company, 1998.

PAU: APÒSTOL ALS GENTILS

Dissabte 24 de juny

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Fets 6:9-15; 9:1-9;
1 Samuel 16:7; Mateu 7:1; Fets 11:19-21; 15:1-5.

PER MEMORITZAR:

**“I en escoltar aquestes coses, van callar i van glorificar Déu, dient:
Així, doncs, Déu ha donat també als gentils el penediment per a la vida”
(Fets 11:18, SBT).**

No és difícil entendre a Saule de Tars, i per què va fer el que va fer. Sent un jueu devot, a qui durant tota la seva vida li van ensenyar la importància de la Llei i la imminent redempció política d'Israel, la idea que el tan anhelat Messies fos executat ignominiosament com el pitjor dels criminals va ser massa perquè Saule la tolerés.

No ens ha de sorprendre, doncs, que estigués convençut que els seguidors de Jesús eren deslleials a la Torà i, per tant, entorpien el pla de Déu per a Israel. Saule* creia que les asseveracions que el Jesús crucificat era el Messies i que havia ressuscitat d'entre els morts eren apostasia oberta. No podia haver tolerància per a aquesta classe de tonteries ni per a ningú que es refusés a abandonar aquestes idees. Saule estava decidit a ser l'agent de Déu per eradicar d'Israel aquestes creences. Així, apareix primerament a les pàgines de l'Escriptura com un perseguidor violent d'aquells que creien que Jesús era el Messies.

No obstant això, Déu tenia plans molt diferents per Saule, plans que mai hauria pogut preveure per si mateix: aquest jueu no només predicaria que Jesús era el Messies, ¡predicaria entre els gentils!

* Al text de l'edició en espanyol: “Pablo” [“Pau”]. (Nota del traductor).

PERSEGUIDOR DE CRISTIANS

Saule de Tars apareix primerament al llibre de Fets involucrat amb l'apedregament d'Esteve (Fets 7:58) i després en connexió amb la persecució de major escala que va esclatar a Jerusalem (Fets 8:1-5). Pere, Esteve, Felip i Pau juguen un paper important en el llibre de Fets perquè van participar en esdeveniments que van portar a la propagació de la fe cristiana més enllà del món jueu. Esteve té especial importància perquè la seva predicació i martiri semblen haver tingut una profunda influència en Saule de Tars.

Esteve era jueu de parla grega, i un dels set diaques originals (Fets 6:3-6). Segons Fets, un grup de jueus estrangers que havien vingut a viure a Jerusalem (Fets 6:9) va entrar en disputa amb Esteve pel contingut de la seva predicació sobre Jesús. És possible, i fins i tot probable, que Saule de Tars hagués estat involucrat en aquests debats.

Llegeix Fets 6:9 al 15. Quins càrrecs es van aixecar contra Esteve? Què et recorden aquestes acusacions? (Veure també Mateu 26:59-61.)

La ferotge hostilitat contra la predicació d'Esteve sembla haver estat el resultat de dues coses diferents. D'una banda, Esteve va despertar la ira dels seus oponents en no donar-li importància primordial a la llei jueva i al Temple, que s'havien convertit en el punt focal del judaisme, i eren símbols atesorats d'identitat religiosa i nacional. Però Esteve va fer més que merament desestimar aquests dos icones atesorats; va proclamar vigorosament que Jesús, el Messies crucificat i ressuscitat, era el veritable centre de la fe jueva.

No és d'estranyar, doncs, que hagi fet enutjar a Saule el fariseu (Filipencs 3:3-6), el zel contra els primers cristians indica que probablement pertanyia a una facció estricta i militant dels fariseus, plena d'un fervor revolucionari. Saule va veure que les grans promeses profètiques del Regne de Déu encara no s'havien complert (Daniel 2; Zacaries 8:23; Isaïes 40:55), i possiblement creia que era el seu deure ajudar a Déu a accelerar l'arribada d'aquest dia, netejant Israel de la corrupció religiosa, incloent-hi [dins aquesta hipotètica corrupció religiosa]* la idea que aquest Jesús era el Messies.

Convençut que tenia raó, Saule estava disposat a condemnar a mort als qui considerava equivocats. Tot i que necessitem zel i fervor pel que creiem, com aprenem a moderar el nostre zel al adonar-nos que, de vegades, podem estar equivocats?

* [Text afegit pel traductor].

LA CONVERSIÓ DE SAULE

“I digué: Qui ets, Senyor? I el Senyor digué: Jo sóc Jesús, el qui tu persegueixes. T’és dur de reguitnar contra els agullons” (Fets 9:5, SBT).

Tot i que la persecució de Saule* a l'església primerenca comença més aviat amb discreció (ja que només té cura dels mantells dels executors d'Esteve), ràpidament s'intensifica (*veure* Fets 8:1-3; 9:1, 2, 13, 14, 21; 22:3-5). Moltes de les paraules que Lluç utilitza per descriure a Saule pinten el quadre d'una bèstia ferotge o un soldat rondaire que està obstinat en destruir al seu oponent. A la traducció grega de l'Antic Testament (Salm 80:13), s'utilitza la paraula traduïda com “destrossa” (a Fets 8:3, “devastació”) per descriure el comportament descontrolat i destructiu d'un porc senglar. La croada de Saule contra els cristians evidentment no era un assumpte de compromís o conveniència; era un pla deliberat i sostingut per exterminar la fe cristiana.

Llegeix les tres descripcions de la conversió de Saule (Fets 9:1-18; 22:6-21; 26:12-19). Quin paper va jugar la gràcia de Déu en aquesta experiència? En altres paraules, quant mereixia Saule la bondat que el Senyor va mostrar cap a ell?

La conversió de Saule, des d'una perspectiva humana, hauria d'haver semblat impossible (d'aquí l'escepticisme que molts van expressar en assabentar-se).

L'únic que mereixia Saule era ser castigat; però en comptes d'això, Déu va estendre la seva gràcia a aquest jueu fervent. No obstant això, és important fixar-s'hi que la conversió de Saule no va succeir en un buit, ni tampoc va ser forçada.

Saule no era ateu. Era religiós, encara que molt equivocat en la seva comprensió de Déu. Les paraules de Jesús a Pau, “és dur de reguitnar contra els agullons” (Fets 26:14), indiquen que l'Esperit havia estat convencent Saule. En el món antic, un “agulló” era un pal punxegut o agullada que s'usava per esperonar els bous quan es resistien a llaurar. Saule havia resistit els esperons de Déu per un temps, però finalment, de camí a Damasc, mitjançant una trobada miraculosa amb el Jesús ressuscitat, Saule va decidir no lluitar més

Pensa en la teva pròpia experiència de conversió. Potser no va ser tan dramàtica com la de Pau (la majoria no ho és), però, hi ha alguna similitud en la manera en què vas rebre la gràcia de Déu? Per què és important no oblidar mai el que hem rebut en Crist?

* Al text de l'edició en espanyol: “Pablo” [“Pau”]. (Nota del traductor).

SAULE A DAMASC

Arran de la seva trobada amb Jesús, Saule va quedar cec, i se li va instruir anar a la llar d'un home anomenat Judes i que allà esperés a un altre home, Ananies. No hi ha dubte que la ceguesa física de Saule era un recordatori poderós de la ceguesa espiritual més greu que el va portar a perseguir els seguidors de Jesús.

L'aparició de Jesús en el camí a Damasc va canviar tot. On Saule havia pensat que tenia raó, havia estat molt equivocat. En comptes de treballar per Déu, havia estat obrant en contra de Déu. Saule va entrar a Damasc com un home diferent del fariseu orgullós i gelós que havia sortit de Jerusalem. En comptes de menjar i beure, Saule va estar els primers tres dies a Damasc en dejuni i pregària, mentre reflexionava sobre tot el que havia passat.

Llegeix Fets 9:10 al 14. Imagina el què hauria d'haver passat per la ment d'Ananies: ell no solament era Saule, el perseguidor esdevingut en creient de Jesús; sinó també era Pau, l'apòstol escollit per Déu per portar l'evangeli al món gentil (*veure* Fets 26:16-18).

Amb raó Ananies estava una mica confós. Si uns tres anys després l'església de Jerusalem va ser reticent per rebre a Pau després de la seva conversió (Fets 9:26-30), podem imaginar-nos les preguntes i les preocupacions que van omplir el cor dels creients de Damasc només uns pocs dies després d'aquest esdeveniment!

Fixem-nos, també, que Ananies va rebre una visió del Senyor, informant de les noves sorprenents i inesperades sobre Saule de Tars; qualsevol altra cosa menor que una visió possiblement no l'hauria convençut que allò que escoltava sobre Saule era veritat: que l'enemic dels creients jueus ara s'havia convertit en un d'ells.

Saule s'havia anat de Jerusalem amb l'autoritat i la comissió dels principals sacerdots per eradicar la fe cristiana (Fets 26:12). Però Déu tenia una comissió molt diferent per Saule, que descansava sobre una autoritat molt més gran. Saule havia de portar l'evangeli al món gentil, una idea que hauria de ser encara més sorprenent per Ananies i els altres creients jueus que no pas la mateixa conversió de Saule.

Allà on Saule havia intentat aturar l'esplai de la fe cristiana, ara Déu el va utilitzar per escampar-la molt més enllà del que haurien imaginat alguna vegada els creients jueus.

Llegeix 1 Samuel 16:7; Mateu 7:1; i 1 Corintis 4:5. Quin és el missatge d'aquests textos pel que fa a per què hem de ser curosos en la manera en què veiem l'experiència espiritual d'altres persones? Quins errors de judici has tingut envers els altres, i què has après d'aquests errors?

L'EVANGELI ARRIBA ALS GENTILS

On es va establir la primera església gentil? Quins esdeveniments van fer que els creients fossin allà? (Fets 11:19-21, 26). A quins temps de l'Antic Testament ens recorda això? (veure Daniel 2).

La persecució que va esclatar a Jerusalem després de la mort d'Esteve va causar que una quantitat de creients jueus fugissin tres-cents quilòmetres al nord, a Antioquia. Com a capital de la província romana de Síria, Antioquia era la tercera ciutat en importància, després de Roma i Alexandria. La seva població, que s'estima en aquell moment en cinc-cents mil persones, era extremadament cosmopolita, el que la feia un emplaçament ideal no només per a una església gentil, sinó també com a base inicial per a la missió mundial de l'església primitiva.

Què va passar a Antioquia, que va donar com a resultat la visita de Bernabé a la ciutat i la seva decisió ulterior de convidar a Pau a anar amb ell a Antioquia? Quina mena de quadre se'ns presenta, allà, de l'església? (Fets 11:20-26).

És difícil construir una cronologia de la vida de Pau, però semblés que van passar uns cinc anys entre la seva visita a Jerusalem, després de la seva conversió (Fets 9:26-30), i la invitació que li va fer Bernabé a Antioquia d'acompanyar-lo. Què va estar fent Pau tots aquests anys? És difícil saber-ho del cert. Però, prenent com a base els seus comentaris de Gàlates 1:21, va poder haver estat predicant l'evangeli a les regions de Síria i Cilícia. Alguns han suggerit que, potser, va ser durant aquesta època quan va ser desheretat per la seva família (Filipencs 3:8) i va patir una sèrie de dificultats, que descriu a 2 Corintis 11:23 al 28. L'església d'Antioquia va florir sota la direcció de l'Esperit. La descripció de Fets 13:1 indica que la naturalesa cosmopolita de la ciutat aviat es va veure reflectida en la diversitat ètnica i cultural de l'església mateixa (Bernabé era de Xipre; Lluci, de Cirene; Pau, de Cilícia; Simón, potser d'Àfrica; i a més tots els conversos, gentils). L'Esperit, llavors, va procurar portar l'evangeli a més gentils encara, utilitzant Antioquia com a base per a activitats missioneres de més abast, més enllà de Síria i la Judea.

Llegeix un cop més Fets 11:19 al 26. Què podem aprendre de l'església a Antioquia, una església amb molta diversitat cultural i ètnica, que podria ajudar a les esglésies d'avui a imitar el bo que allà existia?

CONFLICTE DINS DE L'ESGLÉSIA

Per descomptat, res que sigui humà és perfecte, i no va passar molt temps fins que comencessin els problemes dins de la primerenca comunitat de fe.

En un principi, no tots estaven contents amb l'ingrés dels creients gentils a l'església primitiva. El desacord no era pel concepte d'una missió gentil, sinó pel criteri sobre el qual s'hauria de permetre als gentils d'unir-se a l'església. Alguns sentien que únicament la fe en Jesús no era suficient com a marca distintiva del cristià; sostenien que la fe havia de complementar-se amb la circumcisió i l'obediència a la llei de Moisès. Afirmaven que, per ser veritables cristians, els gentils s'havien de circumcidar. (Podem veure, a Fets 10:1 a l'11:18, la magnitud de la divisió entre jueus i gentils, en l'experiència de Pere amb Corneli i la posterior reacció.)

Les visites oficials provinents de Jerusalem, que monitoraven l'obra de Felip entre els samaritans (Fets 8:14) i l'obra amb els gentils a Antioquia (Fets 11:22), poden suggerir certa preocupació per la inclusió de no jueus a la comunitat cristiana. No obstant això, la reacció al fet que Pere bategés a Corneli, un soldat romà incircumcis, és un clar exemple de la dissensió existent sobre la qüestió dels gentils entre els primers creients. La inclusió esporàdica d'un gentil com Corneli potser va fer sentir-se incòmode a més d'un, però els intencionals esforços de Pau d'obrir àmpliament les portes de l'església als gentils, només sobre la base de la fe en Jesús, va resultar en intents deliberats per part d'alguns per socavar el ministeri de Pau.

De quina manera certs creients de Judea van intentar contrarestar l'obra de Pau entre els cristians gentils d'Antioquia? (Veure Fets 15:1-5).

Tot i que el concili de Jerusalem, a Fets 15, en darrera instància es va alinear amb Pau sobre el tema de la circumcisió, l'oposició al ministeri de Pau va continuar. Uns set anys més tard, durant la visita final de Pau a Jerusalem, molts encara tenien reserves pel que fa a l'evangeli de Pau. De fet, quan Pau va visitar el Temple, gairebé va perdre la vida quan alguns jueus d'Àsia van cridar: "Homes d'Israel, ajut! Aquest és l'home que pertot arreu ensenya a tothom a anar contra el nostre poble, la Llei i aquest lloc!" (Fets 21:28; *veure també* 21:20, 21).

Posa't en el lloc d'aquests creients jueus que estaven preocupats per les ensenyances de Pau. Per què té cert sentit la seva preocupació i oposició? Què podem aprendre d'això sobre la forma en que les nostres idees preconcebudes, culturals i fins i tot religioses poden portar-nos pel mal camí? Com podem aprendre a protegir-nos de cometre la mateixa mena d'errors, més enllà del benintencionats que siguem?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Sobre la relació entre la conversió personal i l'església, llegeix Ellen G. White, *Testimonios para la iglesia*, “Independencia individual”, volum 3, pàgs. 473-477. Per a un mapa molt útil de la vida primerenca de Pau i comentaris sobre la seva conversió, veure *Comentario bíblico adventista*, volum 6, pàgs. 226-233.

“Pau havia estat conegut anteriorment com un gelós defensor de la religió jueva, i un incansable perseguidor dels seguidors de Jesús. Era valerós, independent, perseverant, i els seus talents i la seva preparació el capacitaven per prestar gairebé qualsevol servei. Raonava amb extraordinària claredat, i mitjançant el seu esclafador sarcasme podia col·locar a un oponent en situació gens envejable. I ara els jueus veien a aquest jove de possibilitats extraordinàries unit als qui anteriorment havia perseguit, i predicant sense por en nom de Jesús.

”Un general mort a la batalla és una pèrdua per al seu exèrcit, però la seva mort no dona força addicional a l'enemic. Mes quan un home eminent s'uneix a l'adversari, no només es perden els seus serveis, sinó també aquells a qui ell s'uneix obtenen un decisiu avantatge. Saule de Tars, en el camí a Damasc, podria fàcilment haver estat mort pel Senyor, i s'hagués restat molta força al poder perseguidor. Però Déu, en la seva providència, no només li va perdonar la vida, sinó també el va convertir, transferint així un campió del bàndol de l'enemic al bàndol de Crist. Com eloqüent orador i crític sever, Pau, amb el seu ferm propòsit i agosarat valor, posseïa precisament les qualitats que es necessitaven a l'església primitiva” (*HAp* 102, 103).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. ¿Quina lliçó podem aprendre del fet que alguns dels oponents més ferotges eren compatriotes jueus que creien en Jesús?
2. De quina manera pots defensar assumptes de principis religiosos i, al mateix temps, assegurar-te de no estar lluitant contra Déu?

RESUM: La trobada de Saule amb el Jesús ressuscitat de camí a Damasc va ser el moment definitori de la seva vida i de la història de l'església primitiva. Déu va canviar a qui havia estat perseguidor de l'església i el va transformar en el seu apòstol escollit per portar l'evangeli al món gentil. Però el fet que Pau introduís als gentils a l'església només per fe va resultar ser un concepte difícil d'acceptar per a alguns dins de l'església; això és un poderós exemple de com els preconceptes i el prejudici poden destorbar la nostra missió.

L'AUTORITAT I L'EVANGELI DE PAU

Dissabte 1 de juliol

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 2 Pere 3:15, 16; Gàlates 1; Filipencs 1:1; Gàlates 5:12.

PER MEMORITZAR:

“¿Que potser ara em vull guanyar el favor dels homes en comptes del de Déu? ¿O potser miro d'agradar la gent? Si encara mirés d'agradar la gent, no seria pas servent del Crist” (Gàlates 1:10).

Els alumnes d'una universitat van construir un centre al seu campus on tothom, independentment de la seva raça, gènere, estatus social o creença religiosa, seria benvingut. Imagina que, anys més tard, aquests alumnes tornessin al campus per descobrir que altres alumnes havien redissenyat el centre. En comptes d'un gran saló dissenyat per aportar un sentit d'unitat per a tots, aquell espai es va subdividir en molts compartiments molt petits amb restriccions d'accés basades en la raça, el gènere, etc. Els alumnes responsables del redisseny podrien haver argumentat que la seva autoritat per fer aquests canvis es fonamentava en pràctiques establertes per segles.

Això s'assembla a la situació que Pau va enfrontar quan va escriure la seva carta a les esglésies de Galàcia. El seu pla que els gentils poguessin unir-se per la sola fe es va veure desafiat per falsos mestres que insistien que els gentils també havien de ser circumcidats abans de poder ser membres [de l'església]*.

Pau va veure que aquesta postura era un atac a l'essència mateixa de l'evangeli; tant és així que va haver de respondre. La resposta és la carta als Gàlates.

* [Text afegit pel traductor].

PAU, L'ESCRITOR DE CARTES

Llegeix 2 Pere 3:15 i 16. Què ens diuen aquests versicles sobre com l'església primerenca veia els escrits de Pau? Què ens ensenya això sobre com funciona la inspiració?

Quan Pau va escriure als gàlates, no estava intentant produir una obra mestra literària. Més aviat, sota la direcció de l'Esperit Sant, Pau estava abordant situacions específiques que tenien a veure amb ell i els creients de Galàcia.

Les cartes com Gàlates van jugar un paper fonamental en el ministeri apostòlic de Pau. Com missioner al món gentil, Pau va fundar una sèrie d'esglésies disseminades al voltant de la Mediterrània. Encara que visitava aquestes esglésies cada vegada que podia, no podia quedar-se per molt temps en un sol lloc. Per compensar la seva absència, Pau els escrivia cartes a les esglésies, per donar-los consells. Amb el temps, es van compartir còpies de les cartes de Pau amb altres esglésies (Colossencs 4:16). Encara que algunes de les cartes de Pau no s'han conservat, almenys tretze llibres del Nou Testament porten el seu nom. A més, com ho mostren les paraules de Pere al·ludides anteriorment, en algun moment els escrits de Pau van començar a considerar-se part de les Escripures. Això mostra quanta autoritat va arribar a tenir el seu ministeri ja en els inicis de la història de l'església.

En un moment, alguns cristians creien que el format de les cartes de Pau era únic; un format especial creat per l'Esperit per transmetre la Paraula inspirada de Déu. Aquest punt de vista va canviar quan dos joves erudits d'Oxford, Bernard Grenfell i Arthur Hunt, van descobrir a Egipte uns cinc-cents mil fragments de papir antic (documents escrits sobre papir, un material popular utilitzat diversos centenars d'anys abans i després de Crist). A més de trobar algunes de les còpies més antigues del Nou Testament, van trobar factures, comprovants impositius, rebuts i cartes personals.

Per a sorpresa de tots, el format bàsic de les cartes de Pau va resultar ser comú a tots els escriptors de cartes en els seus dies. El format incloïa: 1) una salutació inicial que esmentava el remitent i els destinataris, i després incloïa una salutació; 2) una paraula de gratitud; 3) el cos principal de la carta; i, finalment 4), una conclusió final. En síntesi, Pau estava seguint el format bàsic de la seva època, parlant als seus contemporanis per un mitjà i un estil amb els que estaven familiaritzats.

Si la Bíblia s'escriu avui, quina mena de mitjà, format i estil penses que utilitzaria el Senyor per aconseguir-nos?

LA CRIDA DE PAU

Tot i que les epístoles de Pau generalment segueixen el format bàsic de les cartes antigues, Gàlates conté diverses característiques úniques que no es troben en les altres epístoles de Pau. Aquestes diferències, un cop identificades, poden ajudar-nos a entendre millor la situació que Pau estava abordant.

Compara la salutació inicial de Pau a Gàlates 1:1 i 2 amb el que escriu a Efesis 1:1; Filipencs 1:1; i 2 Tessalonicencs 1:1. En quins aspectes la salutació de Pau a Gàlates és similar i diferent dels altres?

La salutació inicial de Pau a Gàlates no solament és una mica més llarga que les altres, sinó també s'esforça per descriure la base de la seva autoritat apostòlica. Literalment, la paraula apòstol significa “un que és enviat”, o “un missatger”. Al Nou Testament, en el sentit més estricte, es refereix als dotze seguidors originals de Jesús i a altres a qui el Crist ressuscitat es va aparèixer i va comissionar per ser els seus testimonis (Gàlates 1:19; 1 Corintis 15:7). Pau declara que pertany a aquest grup selecte.

El fet que Pau negui amb tanta vehemència que el seu apostolat descansa sobre algun ésser humà suggereix que hi va haver un intent, per part d'alguns de Galàcia, de soscar la seva autoritat apostòlica. Per què? Com hem vist, alguns de l'església no estaven contents amb el missatge de Pau que la salvació es basa només en la fe en Crist i no en les obres de la Llei. Sentien que l'evangeli de Pau estava soscant l'obediència. Aquests detractors eren subtils. Sabien que el fonament del missatge evangèlic de Pau estava lligat directament a la font de la seva autoritat apostòlica (Joan 3:34), i estaven decidits a llançar un poderós atac contra aquesta autoritat.

No obstant això, no negaven directament l'apostolat de Pau; merament argumentaven que no era prou significatiu. Probablement afirmaven que Pau no era un dels seguidors originals de Jesús; la seva autoritat, per tant, no provenia de Déu sinó dels éssers humans, potser dels líders de l'església d'Antioquia que van comissionar a Pau i Bernabé com a missioners (Fets 13:1-3). O, potser, provenia únicament d'Ananies, qui havia batejat a Pau, per començar (Fets 9:10-18). Pau, segons l'opinió d'ells, era simplement un missatger d'Antioquia o de Damasc; i res més! Per tant, argumentaven que el seu missatge era merament la seva pròpia opinió, i no la Paraula de Déu.

Pau va reconèixer el perill que presentaven aquestes acusacions, per la qual cosa defensa immediatament el seu apostolat donat per Déu.

De quines formes, fins i tot subtils, està sent desafiada l'autoritat de les Escriptures dins la nostra església? Com podem reconèixer aquests reptes? Més encara: com poden haver influït en el teu propi pensament respecte a l'autoritat de la Bíblia?

L'EVANGELI DE PAU

A més de defensar el seu apostolat, què més emfatitza Pau en la seva salutació inicial als Gàlates? Compara Gàlates 1:3 al 5 amb Efesis 1:2; Filipencs 1:2; i Colossencs 1:2.

Una de les característiques úniques de les cartes de Pau és la manera en què relaciona les paraules gràcia i pau en les seves salutacions. La combinació d'aquestes dues paraules és una modificació de les salutacions més característics en el món grec i jueu. On un autor grec escriuria “salutacions”, o “salut” (*jairein*), Pau escriu “gràcia”, una paraula que sonava semblant en grec (*jaris*). A això Pau afegeix la salutació típica jueva: “pau”.

La combinació d'aquestes dues paraules no és un mer compliment. Al contrari, aquestes paraules bàsicament descriuen el seu missatge evangèlic. De fet, Pau utilitza aquestes dues paraules més que qualsevol altre autor en el Nou Testament. La gràcia i la pau no provenen de Pau sinó de Déu el Pare i del Senyor Jesucrist.

Quins aspectes de l'evangeli inclou Pau a Gàlates 1:1 al 6?

Encara que Pau té poc espai en la seva salutació inicial per desenvolupar la naturalesa de l'evangeli, descriu magistralment l'essència de l'evangeli en només uns pocs versicles. Quina és la veritat central sobre la qual resideix l'evangeli? Segons Pau, no és la nostra conformitat a la Llei, el punt que pregonaven els oponents de Pau. Al contrari, l'evangeli descansa plenament en allò que Crist va aconseguir per nosaltres per mitjà de la seva mort a la creu i la seva resurrecció d'entre els morts. La mort i la resurrecció de Crist van fer quelcom que mai no podríem fer per nosaltres mateixos. Van trencar el poder del pecat i de la mort, alliberant als seus seguidors del poder del mal, que subjecta a tants en la por i l'esclavitud.

Quan Pau reflexiona en les meravelloses noves de la gràcia i la pau que Déu va crear per a nosaltres en Crist, entra en una doxologia espontània, que apareix en el verset 5.

Escriu la teva pròpia interpretació en què consisteix l'evangeli, utilitzant gairebé la mateixa quantitat de paraules que Pau va utilitzar a Gàlates 1:1 al 5. Porta les teves paraules a classe el dissabte.

CAP ALTRE EVANGELI

Normalment, a les cartes de Pau, què ve després de la salutació inicial? Com es diferencia Gàlates en aquest aspecte? Compara Gàlates 1:6 amb Romans 1:8; 1 Corintis 1:4; Filipencs 1:3; i 1 Tessalonicencs 1:2.

Tot i que Pau abordava tota mena de reptes i problemes locals en les seves cartes a les esglésies, tenia per costum, després de la salutació inicial, incloure una paraula d'oració o acció de gràcies a Déu per la fe dels seus lectors. Fins i tot fa això en la seva carta als corintis, que estaven lluitant amb tota mena de comportaments qüestionables (compara 1 Corintis 1:4 amb 5:1). No obstant això, la situació de Galàcia és tan dolorosa que Pau omet completament l'acció de gràcies i va directament al gra.

Quines fortes paraules utilitza Pau que demostrin el grau de preocupació que tenia pel que estava passant a Galàcia? Llegeix Gàlates 1:6 al 9; i 5:12.

Pau no refrena cap paraula en la seva acusació contra els gàlates. En poques paraules, els acusa de traïr la seva crida com a cristians. De fet, la paraula *allunyar-se*^{*}, que apareix en el verset 6, sovint s'utilitzava per descriure als soldats que abandonaven la seva lleialtat envers el seu país i desertaven de l'exèrcit. Parlant espiritualment, Pau està dient que els gàlates eren desertors que estaven donant-li l'esquena a Déu.

De quina manera els gàlates estaven abandonant a Déu? En tornar-se cap un evangeli diferent. Pau no està dient que hi ha més d'un evangeli, però hi havia alguns a l'església que, en ensenyar que la fe en Crist no era suficient (Fets 15:1-5), estaven actuant com si hi hagués un altre evangeli. Pau està tan molest per aquesta distorsió de l'evangeli que desitja que tot aquell que predica un evangeli diferent “sigui maleït” (Gàlates 1:8, *SBT* [“rebutgeu-lo”, *BEC*]). Pau és tan enfàtic sobre aquest punt que bàsicament diu el mateix dues vegades (Gàlates 1:9).

Avui hi ha la tendència, fins i tot a la nostra església (en alguns llocs), d'emfatitzar l'experiència per sobre la doctrina. El que importa més –se'ns diu– és la nostra experiència, la nostra relació amb Déu. Per més important que sigui l'experiència, què va escriure aquí Pau sobre la importància de la correcta doctrina?

* Al text de l'edició en espanyol: “*alejarse*”; a *RVR 60*: “*alejado*”; a *BEC*: “us passeu”; a *BIC*: “us aparteu tan aviat”; a *BM*: “abandoneu tan de pressa”; a *SBT*: “us canvieu tan de pressa”. (Nota del traductor).

L'ORIGEN DE L'EVANGELI DE PAU

Els detractors de Galàcia afirmaven que l'evangeli de Pau en realitat era motivat pel seu desig d'obtenir l'aprovació dels altres. Què podria haver fet diferent Pau a la seva carta, si només buscava l'aprovació humana? Veure Gàlates 1:6 al 9 i 11 al 24.

Per què Pau no exigia que els conversos gentils es circumcidessin? Els oponents de Pau afirmaven que era perquè Pau desitjava conversions a qualsevol preu. Potser pensaven que Pau no ho requeria perquè sabia que els gentils tenien reserves sobre la circumcisió. Li agradava complaure a la gent! En resposta a aquestes al·legacions, Pau els assenyala als seus oponents les fortes paraules que acabava d'escriure en els versicles 8 i 9.

Si l'únic que volia era aprovació, certament hauria respost d'una altra manera.

Per què Pau diu que és impossible ser seguidor de Crist i alhora intentar complaure a la gent?

Després de l'afirmació de Pau als versicles 11 i 12, que havia rebut el seu evangeli i la seva autoritat directament de Déu, de quina manera les seves paraules emfatitzen aquest punt en els versicles 13 al 24?

Els versets 13 al 24 proveeixen un informe autobiogràfic de la situació de Pau abans de la seva conversió (versicles 13, 14), durant la seva conversió (versicles 15, 16), i després (versicles 16-24). Pau afirma que les circumstàncies que van envoltar cada un d'aquests esdeveniments fan que sigui absolutament impossible que algú afirmi que ell va rebre el seu evangeli d'algú altre que no fos Déu. Pau no es quedarà assegut, creuat de braços, ni permetrà que els altres menyspreïn el seu missatge, qüestionant la seva crida. Ell sap el que li va succeir, sap què va ser cridat a ensenyar, i ho portarà a terme, sense importar-li el cost.

Com de segur estàs de la teva propia crida en Crist? Com pots saber amb certesa què t'ha cridat Déu a fer? Llavors, fins i tot si estàs segur de la teva crida, per què has d'aprendre a escoltar el consell dels altres?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Agairebé cada església hi havia alguns membres que eren jueus de naixement. Els mestres jueus van arribar amb facilitat a aquests conversos, i mitjançant ells es van afermar en les esglésies. Utilitzant arguments escripturístics, era impossible refutar les doctrines ensenyades per Pau; per això van utilitzar, sense cap mena d'escrúpols, qualsevol mitjà per contrarestar la seva influència i afeblir la seva autoritat. Declaraven que no havia estat deixeble de Jesús, ni havia estat comissionat per ell; però que, no obstant això, s'havia atrevit a ensenyar doctrines directament oposades a les anunciades per Pere, Jaume i els altres apòstols [...].

”L'ànima de Pau estava commoguda quan va veure els mals que amenaçaven en destruir ràpidament aquestes esglésies. Immediatament va escriure als gàlates, va exposar les falses teories d'aquests, i amb gran severitat va retreure als que s'havien apartat de la fe” (“Comentarios de Elena G. de White”, a *CBA* 6:1108).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. A classe, llegiu les vostres explicacions sobre com enteneu què és l'evangeli. Què podem aprendre del que van escriure els altres?
2. En la seva salutació als gàlates, Pau va declarar que la mort de Jesús va ocórrer per una raó específica. Quina va ser aquesta raó, i quin significat té per a nosaltres avui?
3. A Gàlates 1:14, Pau diu que era extremadament gelós de les tradicions dels seus pares. En dir “tradicions”, probablement es referia tant a les tradicions orals dels fariseus com a l'Antic Testament en si. Quin lloc hi ha per les tradicions en la nostra fe? Quina advertència podria oferir-nos avui l'experiència de Pau, pel que fa al tema de la tradició?
4. Per què Pau semblava tan “intolerant” vers aquells que creien diferent d'ell? Llegeix un cop més algunes de les coses que va escriure sobre aquells que tenien un punt de vista diferent de l'evangeli. Com seria vista avui, en la nostra església, una persona amb una postura tan ferma i intransigent?

RESUM: Els falsos mestres de Galàcia intentaven soscar el ministeri de Pau, a l'afirmar que el seu discipulat i el seu missatge evangèlic no provenien de Déu. Pau confronta les dues acusacions en els primers versicles de la seva carta als Gàlates. Valentament, declara que hi ha un sol mitjà de salvació, i descriu com els esdeveniments que van envoltar la seva conversió demostren que la seva crida i el seu evangeli únicament podien provenir de Déu.

LA UNITAT DE L'EVANGELI

Dissabte 8 de juliol

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gàlates 2:1-14;
1 Corintis 1:10-13; Gènesi 17:1-21; Joan 8:31-36; Colossencs 3:11.

PER MEMORITZAR:

“Ompliu-me de goig mantenint la concòrdia, tenint-vos un amor recíproc, unànimes, en harmonia” (Filipencs 2:2).

El reformador protestant Joan Calví creia que la desunió i la divisió eren l'estratagema principal del diable contra l'església, i va advertir que els cristians haurien d'evitar el cisma com la pesta.

Però, hauria de preservar-se la unitat a costa de la veritat? Imagina't si Martí Luter, el pare de la Reforma protestant, hagués escollit, en nom de la unitat, retractar-se de la seva postura sobre la salvació només per la fe quan va ser portat a judici a la Dieta de Worms.

“Si el reformador hagués cedit en un sol punt, Satanàs i els seus exèrcits haurien guanyat la victòria. Però la seva gran fermesa fou el mitjà per emancipar l'església i el començament d'una nova era” (*GC* 102 [177]).

A Gàlates 2:1 al 14, trobem a l'apòstol fent tot el que està en el seu poder per mantenir la unitat del cercle apostòlic enmig dels intents de destruir-la per part d'alguns creients. Però, per més important que aquesta unitat hagi estat per a Pau, es va refusar a permetre que la veritat de l'evangeli fos traïda per assolir-la. Encara hi ha lloc per a la diversitat dins de la unitat, l'evangeli mai ha de ser traït en el procés.

LA IMPORTÀNCIA DE LA UNITAT

Llegeix 1 Corintis 1:10 al 13. Què ens diu aquest passatge sobre com d'important considerava Pau que era la unitat a l'església?

Havent refutat les al·legacions que el seu evangeli no provenia de Déu, Pau dirigeix la seva atenció, a Gàlates 2:1 i 2, a una altra acusació que es feia en contra seu. Els falsos mestres de Galàcia afirmaven que l'evangeli de Pau no estava en harmonia amb el que ensenyaven Pere i els altres apòstols. Pau, deien, era un renegat.

En resposta a aquesta acusació, Pau relata un viatge que va fer a Jerusalem com a mínim catorze anys després de la seva conversió. Tot i que no estem totalment segurs de quan va ocórrer aquell viatge, cap viatge a l'antiguitat era assumpte fàcil. Si va viatjar per terra des d'Antioquia fins a Jerusalem, el viatge de gairebé cinc-cents quilòmetres hauria portat almenys tres setmanes, i hauria implicat tota mena de dificultats i perills. No obstant això, tot i aquestes dificultats, Pau va realitzar el viatge, no perquè l'haguessin manat a cridar els apòstols, sinó perquè l'Esperit el va motivar. I, mentre hi va ser, va presentar el seu evangeli davant els apòstols.

Per què va fer això? Evidentment, no perquè tingués dubtes respecte el que estava ensenyant. Certament, no necessitava cap tipus de garantia per part d'ells. Després de tot, ja havia estat proclamant el mateix evangeli durant catorze anys. I, encara que tampoc necessitava el permís ni l'aprovació d'ells, valorava el suport i l'ànim dels altres apòstols.

Per tant, l'acusació que el seu missatge era diferent no era solament un atac vers Pau sinó era també un atac a la unitat dels apòstols, i a la mateixa església. Mantenir la unitat apostòlica era vital, perquè una divisió entre la missió gentil de Pau i l'església mare a Jerusalem hauria tingut conseqüències desastroses. Sense comunió entre els cristians gentils i jueus, "Crist estaria dividit, i tota l'energia que Pau havia dedicat, i que esperava dedicar, a l'evangelització del món gentil, hauria quedat frustrada" (F. F. BRUCE, *The Epistle to the Galatians*, pàg. 111).

Quins són alguns dels temes que, avui, amenacen la unitat de l'església? I el que és més important, després de definir-los: com els resollem? Quins assumptes són més importants que la unitat mateixa?

LA CIRCUMCISIÓ I ELS FALSOS GERMANS

Per què la circumcisió era un punt tan important en la disputa entre Pau i certs cristians jueus? *Veure* Gènesi 17:1 al 22; Gàlates 2:3 al 5; 5:2 i 6; i Fets 15:1 i 5. Per què no és tan difícil entendre com alguns van poder haver cregut que fins i tot els gentils s'havien de circumcidat?

La circumcisió era el senyal de la relació de pacte que Déu va establir amb Abraham, el pare de la nació jueva. Tot i que la circumcisió era només per als descendents homes d'Abraham, tothom estava convidat a entrar en una relació de pacte amb Déu. El senyal de la circumcisió va ser donada a Abraham a Gènesi 17. Això va ocórrer *després* de l'intent desastrós d'Abraham, en tenir un fill amb la serventa egípcia de la seva esposa, d'ajudar a Déu a complir la promesa que li va fer de donar-li un fill.

La circumcisió era un senyal adequat per al Pacte. Era un recordatori que els millors plans humans mai poden aconseguir allò que Déu ha promès. La circumcisió exterior havia de ser un símbol de la circumcisió del cor (Deuteronomi 10:16; 30:6; Jeremies 4:4; Romans 2:29). Representa despullar-nos de la confiança en nosaltres mateixos i, en canvi, dependre fidelment de Déu.

No obstant això, en l'època de Pau, la circumcisió s'havia convertit en un senyal preuat d'identitat nacional i religiosa; això no era el que originalment havia de representar. Al voltant de 150 anys abans del naixement de Jesús, alguns patriotes molt gelosos no solament van forçar a tots els jueus no circumcidats de Palestina a circumcidat-se, sinó també van exigir a tots els homes que vivien a les nacions circumdants que estaven sota la seva jurisdicció. Alguns fins i tot creien que la circumcisió era un passaport per a la salvació. Això es pot veure en inscripcions antigues que confiadament declaren coses com: "Els homes circumcidats no descendeixen al Gehenna [infern]" (C. E. B. CRANFIELD, *A Critical and Exegetical Commentary on the Epistle to the Romans*, pàg. 172).

Seria un error suposar que Pau s'oposava a la mateixa circumcisió. El que Pau objectava era la insistència que els gentils s'havien de sotmetre a la circumcisió. Els falsos mestres deien: "Si no us circumcideu segons la norma de Moisès, no us podreu salvar" (Fets 15:1). El problema, llavors, no tenia a veure realment amb la circumcisió, sinó amb la salvació. La salvació és o només per la fe en Crist o per alguna cosa que es pot obtenir mitjançant l'obediència humana.

Potser avui el problema no sigui la circumcisió. Però amb quines coses, si n'hi ha, lluitem com a església, que s'assemblen a aquest problema?

UNITAT EN LA DIVERSITAT

Llegeix Gàlates 2:1 al 10. Pau parla dels falsos germans, “intrusos que s'havien infiltrat entre nosaltres per espiar la llibertat que nosaltres tenim amb Crist Jesús, amb intenció d'esclavitzar-nos” (Gàlates 2:4). De què són lliures els cristians? Llegeix Joan 8:31 al 36; Romans 6:6 i 7; 8:2 i 3; Gàlates 3:23 al 25; 4:7 i 8; i Hebreus 2:14 i 15. Com experimentem la realitat d'aquesta llibertat en nosaltres mateixos?

La *llibertat*, com una descripció de l'experiència cristiana, és un concepte important per a Pau. Ell utilitza aquesta paraula amb més freqüència que qualsevol altre autor del Nou Testament, i en el llibre de Gàlates les paraules *lliure* i *llibertat* apareixen nombroses vegades. La llibertat per al cristià, però, vol dir llibertat *en Crist*. És l'oportunitat de viure una vida de devoció a Déu sense entrebancs. Implica llibertat d'estar esclavitzats als desitjos de la nostra naturalesa pecaminosa (Romans 6), llibertat de la condemna de la Llei (Romans 8:1, 2) i llibertat del poder de la mort (1 Corintis 15:55).

Els apòstols reconeixien que a Pau li havia estat “confiat l'evangeli de la incircumcisió, com a Pere el de la circumcisió” (Gàlates 2:7). Què suggereix això sobre la naturalesa de la unitat i la diversitat dins de l'església?

Els apòstols reconeixien que Déu havia cridat a Pau per predicar l'evangeli als gentils, així com havia cridat a Pere per predicar als jueus. En tots dos casos, l'evangeli era el mateix, però la manera en què era presentat depenia de les persones a les que els apòstols intentaven arribar. En aquest versicle, està implícit “el reconeixement important que una mateixa fórmula pot ser escoltada de manera diferent i tindrà diferent força en contextos socials i culturals diferents. [...] És precisament aquesta unitat la que forma la base de la unitat cristiana, precisament com la unitat en la diversitat” (JAMES D. G. DUNN, *The Epistle to the Galatians*, pàg. 106).

Com d'oberts hauríem d'estar als mètodes d'evangelització i de testificació que ens treuen de la nostra “zona de confort”? Hi ha algunes formes d'evangelització que et molestin? Si és així, quins són? Per què et molesten? És possible que hagi de ser més obert pel que fa a aquestes coses?

CONFRONTACIÓ A ANTIOQUIA

Algun temps després de la consulta de Pau a Jerusalem, Pere va visitar Antioquia, a Síria, la ubicació de la primera església gentil i la base de les activitats missioneres de Pau que es descriuen al llibre del Fets. Estant allà, Pere va menjar lliurement amb els cristians gentils, però quan va arribar un grup de cristians jueus de part de Jaume, Pere, temorós del que podrien pensar, va canviar completament el seu comportament.

Per què Pere hauria d'haver actuat més sàviament? Comparar Gàlates 2:11 al 13 amb Fets 10:28. Què ens diu el seu curs d'acció sobre com de poderosament arrelada pot estar la cultura i la tradició en la nostra vida?

Alguns han pensat erròniament que Pere i els altres jueus que eren amb ell havien deixat de seguir les lleis de l'Antic Testament pel que fa als aliments purs i immunds. Tanmateix aquest no sembla ser el cas. Si Pere i tots els cristians jueus haguessin abandonat les lleis jueves d'alimentació, certament hauria sorgit un escàndol majúscul a l'església. Si hagués estat així, certament hauria quedat registrat en algun lloc, però no ho està. És més probable que el problema hagi tingut a veure amb la comunió amb els gentils. A causa que els jueus veien als gentils com impurs, alguns tenien per costum evitar el més possible tot contacte social amb els gentils.

El mateix Pere havia lluitat amb aquest tema, i únicament una visió de Déu va ser el que el va ajudar a veure les coses amb claredat. A l'entrar a la casa de Corneli, el centurió romà, Pere va dir: “Vosaltres sabeu que un home jueu té prohibit de fer-se amb estrangers o d'entrar a casa seva; però a mi Déu m'ha ensenyat que no he de considerar comuna o impura cap persona” (Fets 10:28). Tot i que sabia que estava malament, tenia tanta por d'ofendre als seus compatriotes que va tornar als seus antics costums. Es veu que així de fort era el poder de la cultura i la tradició en la vida de Pere.

No obstant això Pau, en veure l'actitud de Pere, la va anomenar exactament pel seu nom: la paraula grega que s'utilitza a Gàlates 2:13 és *hipocresia* (*BCI*). Fins i tot Bernabé, va dir Pau, “fou arrossegat per la dissimulació d'ells” (*SBT*). Paraules fortes d'un home de Déu a un altre.

Per què és tan fàcil ser hipòcrita? (O potser serà que tendim a fer la vista grossa a les nostres pròpies faltes mentre busquem ansiosament les faltes en els altres?) Quina mena d'hipocresia trobes en la teva pròpia vida? I encara més important, de quina manera la pots reconèixer i després treure-la d'arrel?

LA PREOCUPACIÓ DE PAU

La situació a Antioquia era, evidentment, tensa: Pau i Pere, dos líders de l'església, estaven en obert conflicte. I Pau no se'n va estar en demanar comptes a Pere pel seu comportament.

Quines raons va exposar Pau per confrontar públicament a Pere? Veure Gàlates 2:11 al 14.

Des del punt de vista de Pablo, el problema no era que Pere hagués decidit menjar amb les visites provinents de Jerusalem. Les antigues tradicions sobre l'hospitalitat certament haurien requerit això.

El problema era “la veritat de l'evangeli”. És a dir, no era simplement un problema de confraternització o de pràctiques gastronòmiques. Les accions de Pere, en un sentit molt real, comprometien tot el missatge de l'evangeli.

Llegeix Gàlates 3:28 i Colossencs 3:11. Com ens ajuda la veritat d'aquests textos per a entendre la forta reacció de Pau?

Durant la reunió a Jerusalem de Pau amb Pere i els altres apòstols, havien arribat a la conclusió que els gentils podien gaudir de totes les benediccions en Crist sense haver de sotmetre primerament a la circumcisió. L'actitud de Pere ara posava en risc aquest acord. Allà on abans els cristians jueus i gentils s'havien reunit en un ambient d'oberta germanor, ara la congregació restava dividida, i això podia portar a tenir, en el futur, una església dividida.

Segons el punt de vista de Pau, el comportament de Pere implicava que, en el millor dels casos, els cristians gentils eren creients de segona classe, i creia que les accions de Pere pressionarien als gentils a cedir si volien experimentar la plena comunió. Per tant, Pau diu: “Si tu, que ets jueu, vius a la manera gentil i no a la jueva, com és que obligues als gentils a comportar-se com a jueus?” (Gàlates 2:14). La paraula “judaïtzar” era una expressió comuna que significava “adoptar un estil de vida jueu”. S'utilitzava per referir-se als gentils que assistien a la sinagoga i participaven d'altres costums jueus. També era el motiu pel qual Pau sovint diu “judaïtzants” als seus oponents de Galàcia, els “falsos germans”.

Per si fos poc, a més de les accions de Pere, Bernabé també es va contagiar d'aquest comportament, algú que també era conscient del que implicava. Quin clar exemple del poder de la “pressió de grup”! Com podem aprendre a protegir-nos de ser arrossegats en la direcció equivocada pels que ens envolten?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Per a un estudi més profund sobre el tema de la unitat i la diversitat a l'església, llegeix ELLEN G. WHITE, “La investigación de nueva luz”, a *El otro poder*, pàgs. 45, 47; “Una explicación de las primeras declaraciones”, a *Mensajes selectos*, vol. 1, pàgs. 80-83; “El tacto”, a *Obreros evangélicos*, pàgs. 123-125; i “Manuscript Release 898”, pàgs. 1.092, 1.093, a *1888 Materials*, vol. 3.

“Fins i tot els millors homes, si actuen per si mateixos, cometran greus equivocacions. Mentre més responsabilitats es col·loquin sobre l'agent humà, com més encimbellat sigui el seu càrrec per determinar i controlar, més mal farà, amb tota seguretat, pervertint ments i cors si no segueix acuradament el camí del Senyor. Pere va fracassar a Antioquia en els principis d'integritat. Pau va haver de resistir cara a cara la seva influència destructora. Això està registrat per bé d'uns altres, i perquè la lliçó pugui ser un advertiment solemne per als homes que estan en càrrecs elevats, per tal que no faltin contra la seva integritat, sinó que s'adhereixin als principis” (“Comentarios de Elena G. de White”, a *CBA* 6:1108).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Molt poques persones gaudeixen de la confrontació, però de vegades és necessària. En quines circumstàncies una església hauria de condemnar l'error i disciplinar aquells que es refusen a acceptar la correcció?
2. L'Església Adventista del Setè Dia està creixent a tot el món, i cada vegada es torna més diversa. Quines mesures pot prendre l'església per assegurar-se que no es perdi la unitat enmig de tanta diversitat? Com podem aprendre a acceptar, i fins i tot gaudir, de la diversitat de cultures i tradicions entre nosaltres, mentre que al mateix temps mantenim la unitat?
3. En compartir l'evangeli en una cultura diferent, quins són els elements essencials que no haurien de canviar i quines sí que poden canviar? Com aprenem a distingir entre el que ha de romandre i el que, si és necessari, podem deixar de banda?

RESUM: La insistència per part d'alguns cristians jueus que els gentils havien de circumcidar-se per convertir-se en veritables seguidors de Crist presentava una seriosa amenaça per a la unitat de l'església. En comptes de permetre que aquest problema dividís a l'església en dos moviments diferents, els apòstols van treballar junts, tot i tenir conflictes entre ells, per assegurar-se que el cos de Crist romangués unit i fidel a la veritat de l'evangeli.

JUSTIFICACIÓ NOMÉS PER LA FE

Dissabte 15 de juliol

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gàlates 2:15-21; Efesis 2:12; Filipencs 3:89; Romans 3:10-20; Gènesi 15:5, 6; Romans 3:8.

PER MEMORITZAR:

“Amb Crist estic juntament crucificat: però visc, ja no pas jo, sinó que Crist viu en mi. I el que ara visc en la carn ho visc en la fe del Fill de Déu, que em va estimar i es va lliurar ell mateix per mi” (Gàlates 2:20, SBT).

Com vam veure la setmana passada, Pau va confrontar-se públicament amb Pere a Antioquia per la manca de congruència entre la fe que defensava i el comportament que demostrava. La decisió de Pere de no tornar a menjar amb els ex pagans suggereix que els consideraven cristians de segona classe, en el millor dels casos. El seu comportament implicava que, si realment els gentils desitjaven formar part de la família de Déu i gaudir de les benediccions d'una comunió plena, primer s'havien de sotmetre a la circumcisió.

A la lliçó d'aquesta setmana, estudiarem un resum del que probablement va passar. Aquest passatge conté algunes de les expressions més comprimides del Nou Testament, i és summament important, perquè per primer cop ens presenta diverses paraules i frases que són fonamentals tant per entendre l'evangeli com per a la resta de la carta de Pau als Gàlates. Aquestes paraules clau inclouen *justificació*, *justícia*, *obres de la llei*, *creure*, i no solament *fe* sinó fins i tot *la fe de Jesús*.

Què vol dir Pau amb aquests mots, i què ens ensenyen sobre el pla de salvació?

LA QÜESTIÓ DE LA “JUSTIFICACIÓ”

A Gàlates 2:15, Pau escriu: “Nosaltres som jueus de naixement i no tenim res a veure amb els pagans pecadors”. Què penses que està emfatitzant aquí?

Les paraules de Pau s'han d'entendre en el seu context. En un intent per convèncer els seus compatriotes jueus cristians de la seva postura, Pau comença amb quelcom en que estarien d'acord: la tradicional distinció entre jueus i gentils. Els jueus eren els elegits de Déu, dipositaris de la seva Llei, i gaudien dels beneficis de la relació de pacte amb ell. No obstant això, els gentils eren pecadors; la Llei de Déu no restringia el seu comportament, i estaven fora de les promeses del Pacte (Efesis 2:12; Romans 2:14). Tot i que els gentils òbviament eren “pecadors”, en el versicle 16 del segon capítol de Gàlates Pau adverteix als cristians jueus que els seus privilegis espirituals no els fan més acceptables davant Déu, perquè ningú és justificat per “!es obres de la llei”.

Pau utilitza la paraula *justificat* quatre vegades a Gàlates 2:16 i 17. Què vol dir amb “justificació”. Analitza Èxode 23:7 i Deuteronomi 25:1.

El verb *justificar* és un terme clau per a Pau. De les 39 vegades que apareix al Nou Testament, 27 es troben a les cartes de Pau. Ell el fa servir vuit vegades a Gàlates, incloent quatre referències a Gàlates 2:16 i 17. *Justificació* és un terme legal, utilitzat a la cort de justícia. Té a veure amb el veredict que pronuncia el jutge quan una persona és declarada innocent dels càrrecs imputats en contra seu. És l'oposat a *condemnació*. A més, a causa de que les paraules *just* i *recte* provenen de la mateixa paraula grega, el fet que una persona “sigui justificada” significa que la persona també és considerada “justa”. Per tant, la justificació implica més que el simple perdó o l'absolució; és la declaració positiva que una persona és justa.

Pero, per alguns dels creients jueus, la justificació també era relacional. Tenia a veure amb la seva relació amb Déu i el seu pacte. Ser “justificat” també significava que una persona era comptada com un membre fidel de la comunitat del Pacte de Déu, la família d'Abraham.

Llegeix Gàlates 2:15 al 17. Què està volent dir Pau aquí, i com pots aplicar aquestes paraules a la teva pròpia experiència cristiana?

* *Justificat* a SBT i BM; *rehabilitat* a BEC; *just* a BIC. (Nota del traductor).

LES OBRES DE LA LLEI

Pau diu tres vegades, a Gàlates 2:16, que una persona no és justificada per “les obres de la llei”. Què vol dir amb l'expressió “obres de la llei”? De quina manera els següents textos ens ajuden a entendre el seu significat? Gàlates 2:16, 17; 3: 2, 5, 10; Romans 3:20, 28.

Abans de poder entendre l'expressió “les obres de la llei”, hem d'entendre el que Pau vol dir amb la paraula *lleï*. La paraula *lleï* (*nomos*, en grec) es troba 121 vegades a les cartes de Pau. Pot referir-se a diverses coses diferents, incloent la voluntat de Déu per al seu poble, els primers cinc llibres de Moisès, l'Antic Testament sencer, o fins i tot només un principi general. No obstant això, l'ús primari que li dóna Pau es refereix a la col·lecció sencera de mandats que Déu va donar al seu poble per mitjà de Moisès.

La frase “les obres de la llei” probablement impliqui, per tant, tots els requeriments que es troben en els manaments donats per Déu per mitjà de Moisès, ja siguin morals o cerimonials. El que Pau vol dir és que no importa quant ens esforcem per seguir i obeir la Llei de Déu, la nostra obediència mai serà suficient perquè Déu ens justifiqui, per declarar-nos justos davant seu. Això és perquè la seva Llei requereix absoluta fidelitat en pensament i acció, no només part del temps sinó durant tot el temps, i no només per alguns dels seus manaments sinó per a tots.

Tot i que l'expressió “obres de la Llei” no es troba a l'Antic Testament i, fora dels escrits de Pau, tampoc no es troba al Nou Testament, una confirmació contundent del seu significat va aparèixer l'any 1947 amb el descobriment dels Rotlles de la Mar Morta, una col·lecció d'escrits copiats per un grup jueu, els essenis, que van viure en l'època de Jesús. Encara que està escrit en hebreu, un dels rotlles conté aquesta frase exacta. El títol del rotlle és *Miqsat Ma'as HaTorah*, que pot traduir-se com: “Importants obres de la Llei”. El rotlle descriu diversos temes basats en la llei bíblica respecte a prevenir la profanació de coses santes, incloent diverses que marcaven als jueus com separats dels gentils. Al final, l'autor escriu que, si se seguien aquestes “obres de la llei”, “seràs considerat justificat” davant Déu. A diferència de Pau, l'autor no ofereix al lector la justificació sobre la base de la fe, sinó sobre la base del comportament.

En la teva pròpia experiència, com de bé guardes la Llei de Déu? Realment sents que la guardes tan bé que pots ser justificat davant Déu sobre la base de la teva obediència a la Llei? (Veure Romans 3:10-20). Altrament, per què no, i com t'ajuda la teva resposta a entendre l'èmfasi de Pau aquí?

EL FONAMENT DE LA NOSTRA JUSTIFICACIÓ

"I unir-me a ell, no pas per la meua justícia adquirida per la Llei, sinó en virtut de la fe en Crist, la justícia que Déu concedeix basada en la fe" (Filipencs 3:9).

No hauríem de suposar que els jueus cristians estaven suggerint que la fe en Crist no era important; després de tot, tots ells eren creients en Jesús. Tots tenien fe en ell. No obstant això, el seu comportament demostrava que sentien que la fe no era suficient per si mateixa; havia de *complementar-se* amb l'obediència, com si la nostra obediència afegís alguna cosa a l'acte mateix de la justificació. La justificació, haurien argumentat, era tant per fe com per obres. La forma en què Pau contrasta repetidament la fe en Crist amb les obres de la Llei indica la seva forta oposició a aquest enfocament de "tant això com allò". La fe, i la fe sola, és la base de la justificació.

Per a Pau, a més, la fe no només és un concepte abstracte; està inseparablement connectat amb Jesús. De fet, la frase traduïda dues vegades com "fe en Crist" a Gàlates 2:16 (*SBT*) és molt més rica del que qualsevol traducció pot abastar. La frase en grec es tradueix literalment com "la fe" o "la fidelitat" de Jesús. Aquesta traducció literal revela el contrast poderós que Pau està fent entre les obres de la Llei que nosaltres realitzem i l'obra de Crist realitzada per nosaltres, les obres que ell, per mitjà de la seva fidelitat (per tant, la "fe [fidelitat] de Jesús" [*BEC*]), ha fet per nosaltres.

És important recordar que la fe en si mateixa no contribueix a la justificació, com si la fe fos meritòria en i per si mateixa. La fe és, més aviat, el mitjà pel qual ens agafem a Crist i a les seves obres en favor nostre. No som justificats sobre la base de *la nostra fe* sinó sobre la base de *la fe de Crist* per a nosaltres, de la qual ens apropiem per la fe.

Crist va fer el que ningú va fer: només ell va ser fidel a Déu en tot el que va fer. La nostra esperança està en la fidelitat de Crist, no en la nostra. Aquesta és la gran i important veritat que, entre altres, va donar inici a la Reforma Protestant, una veritat que segueix sent tan crucial avui com quan Martí Luter va començar a predicar-la fa segles.

Una traducció siríaca primerenca de Gàlates 2:16 transmet bé el que Pau va voler dir: "Per tant, sabem que un home no és justificat per les obres de la llei, sinó per la fe de Jesús el Messies, i creiem en ell, en Jesús el Messies, que per la seva fe, la fe del Messies, puguem ser justificats, i no per les obres de la llei".

Llegeix Romans 3:22 i 26; Gàlates 3:22; Efesis 3:12; i Filipencs 3:9. De quina manera aquests textos, i els que hem llegit més amunt, ens ajuden a entendre la meravellosa veritat que la fidelitat de Crist per a nosaltres, la seva perfecta obediència a Déu, és l'única base de la nostra salvació?

L'OBEDIÈNCIA DE FE

Pau deixa clar que la fe és absolutament fonamental per a la vida cristiana. És el mitjà pel qual ens aferrem a les promeses que tenim en Crist. Però què és exactament la fe? Què implica?

Què ens ensenyen els següents textos sobre l'origen de la fe? Gènesi 15:5, 6; Joan 3:14-16; 2 Corintis 5:14, 15; Gàlates 5:6.

La genuïna fe bíblica sempre és una resposta a Déu. La fe no és una mena de sentiment o actitud que els humans decideixen tenir un dia perquè Déu ho requereix. Al contrari, la veritable fe s'origina en un cor commogut per un sentiment de gratitud i amor per la bondat de Déu. Per això, quan la Bíblia parla sobre la fe, aquesta fe sempre arriba després d'una iniciativa presa per Déu. En el cas d'Abram*, per exemple, la fe és la seva resposta a les meravelloses promeses que Déu li fa (Gènesi 15:5, 6), mentre que al Nou Testament Pau diu que la fe, en darrera instància, està arrelada a la nostra comprensió del que Crist va fer per nosaltres a la Creu.

Si la fe és una resposta a Déu, què hauria d'incloure aquesta resposta? Considera el que diuen els textos sobre la naturalesa de la fe. Joan 8:32, 36; Fets 10:43; Romans 1:5, 8; 6:17; Hebreus 11:6; Jaume 2:19.

Molts defineixen la fe com “creença”. Aquesta definició és problemàtica, perquè en grec la paraula per “fe” és simplement una forma substantivada del verb “creure”. Utilitzar una forma per definir l'altra és com dir “fe és tenir fe”. No ens diu res.

Una anàlisi acurada de les Escripures revela que la fe implica no només un coneixement de Déu sinó un consentiment o acceptació d'aquest coneixement. Aquesta és una de les raons per les quals és tan important tenir una idea encertada de Déu. Les idees distorsionades sobre el caràcter de Déu en realitat poden fer que sigui més difícil tenir fe. Però un consentiment intel·lectual de l'evangeli no és suficient, perquè en aquest sentit “fins i tot els dimonis creuen”. La veritable fe també afecta la manera en què viu una persona. A Romans 1:5, Pau escriu sobre “l'obediència de la fe” (*SBT*). Pau no està dient que l'obediència és el mateix que la fe. El que vol dir és que la veritable fe afecta tota la vida d'una persona, no només la ment. Implica un compromís amb el nostre Senyor i Salvador Jesucrist, en oposició a una simple llista de normes. La fe és tant el que fem, com vivim i en qui confiem, com també el que creiem.

* A l'edició en espanyol, “Abraham”. (Nota del traductor).

LA FE, PROMOU EL PECAT?

Una de les principals acusacions contra Pau era que el seu evangeli de justificació només per la fe animava a les persones a pecar (*veure* Romans 3:8; 6:1). Sens dubte, els acusadors raonaven que si les persones no han de guardar la Llei per a ser acceptades per Déu, per què haurien de preocupar-se per la seva manera de viure? Luter també va enfrontar similars acusacions.

De quina manera respon Pau a l'acusació que la doctrina de la justificació per la fe sola fomenta un comportament pecaminós? Gàlates 2:17, 18.

Pau respon a les acusacions dels seus oponents amb les paraules més fortes possibles: “De cap manera!”. Encara que és possible que una persona pugui caure en pecat després d'anar a Crist, la responsabilitat certament no seria de Crist. Si trenquem la Llei, nosaltres mateixos som els transgressors d'ella.

De quina manera descriu Pau la seva unió amb Jesucrist? De quina manera aquesta resposta refuta les objeccions aixecades pels seus oponents? Gàlates 2:19-21.

A Pau li resulta simplement ridícul el raonament dels seus oponents. Acceptar a Crist per la fe no és una cosa trivial; no és un joc celestial de fingiment, on Déu té com a justa la persona mentre no hi ha cap canvi veritable en la manera com viu aquesta persona. Al contrari, acceptar a Crist per la fe és extremadament radical. Implica una unió completa amb Crist, una unió tant en la seva mort com en la seva resurrecció. Espiritualment parlant, Pau diu que estem crucificats amb Crist, i que la nostra antiga vida de pecat, arrelada en l'egoisme, ha acabat (Romans 6:5-14). Hem fet un trencament radical amb el passat. Tot és nou (2 Corintis 5:17). També hem ressuscitat a una nova vida en Crist. El Crist ressuscitat viu en nosaltres, fent-nos diàriament cada vegada més semblants a ell.

La fe en Crist, per tant, no es un pretext per pecar sinó una crida a una relació molt més profunda i rica amb Crist del que podria resultar d'una religió basada en la Llei.

Com entens el concepte de salvació només per la fe, sense les obres de la Llei? Potser t'espanti una mica, fent-te pensar que pot ser una excusa per pecar o ets joiós en ella? Què diu la teva resposta sobre la teva comprensió de la salvació?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Una vegada darrere l'altra m'ha estat presentat el perill de defensar, com a poble, idees falses sobre la justificació per la fe. Per anys se m'ha mostrat que Satanàs treballaria d'una manera especial per confondre les ments en aquest punt. La Llei de Déu ha estat àmpliament tractada i presentada a les congregacions gairebé tan desproveïda del coneixement de Crist Jesús i la seva relació amb la Llei com l'ofrena de Caïn. Se m'ha mostrat que molts no han arribat a la fe per causa d'idees barrejades i confuses sobre la salvació, perquè els ministres han treballat d'una manera errònia per assolir els cors. El punt que ha estat imprès per anys en la meva ment és la justícia imputada de Crist [...].

”No hi ha un punt que necessiti ser considerat amb més fervor, repetit amb més freqüència o establert amb més fermesa en la ment de tots, que la impossibilitat que l'home caigut faci cap mèrit per les seves pròpies obres, per bones que aquestes siguin. La salvació és només per fe en Crist Jesús” (*FO* 15, 16).

“La Llei demanda justícia, i davant la Llei el pecador ha de ser just. Però és incapaç de ser-ho. L'única manera que pot obtenir la justícia és mitjançant la fe. Gràcies a la fe pot presentar a Déu els mèrits de Crist, i el Senyor col·loca l'obediència del seu Fill en el compte del pecador. La justícia de Crist és acceptada en lloc del fracàs de l'home; i Déu rep, perdona i justifica l'ànima creient i penedida, la tracta com si fos justa, i la estima com estima el seu Fill” (*MS* 1:430).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. En el primer passatge citat més amunt, Ellen G. White diu que cap assumpte s'ha d'emfatitzar més que la justificació per la fe. Com a grup-classe, de quina manera els comentaris d'Ellen G. White poden, avui, ser aplicats a nosaltres com ho van ser quan els va escriure fa més de cent anys, i per què?
2. Pensa en la Reforma Protestant i en Martí Luter. Per més que el moment, el lloc i les circumstàncies siguin diferents, per què la veritat que Pau va presentar aquí va ser un factor tan crucial per alliberar milions de persones de l'esclavitud espiritual de Roma?

RESUM: El comportament de Pere a Antioquia va suggerir que els ex pagans no podien ser veritables cristians llevat que es circumcidessin. Pau va assenyalar la fal·làcia d'un pensament semblant. Déu no pot declarar just a ningú sobre la base del comportament d'aquesta persona, ja que fins i tot els millors éssers humans no són perfectes. És només en acceptar allò que Déu ha fet per nosaltres en Crist que els pecadors poden ser justificats davant els seus ulls.

LA FE DE L'ANTIC TESTAMENT

Dissabte 22 de juliol

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gàlates 3:1-14; Romans 1:2; 4:3; Gènesi 15:6; 12:1-3; Levític 17:11; 2 Corintis 5:21.

PER MEMORITZAR:

“El Crist ens ha rescatat de la maledicció de la Llei assumint en lloc nostre la maledicció, tal com diu l'Esclusura: ‘Maleït tot aquell qui penja d'un patíbul’” (Gàlates 3:13).

“Un infant havia fabricat un petit pot, tot pintat i amb acabats de luxe. Un dia, algú l'hi va prendre, i es va quedar angoixat. Un dia, en passar per davant d'un comerç d'empenyoraments, va veure el seu pot. Amb alegria va córrer fins el dependent i li va dir: ‘Aquest és el meu pot!’. ‘No –va respondre el dependent– és meu, perquè jo el vaig comprar’. ‘Sí –va dir el nen– però és meu, perquè jo el vaig fer’. ‘Bé –va dir el dependent– si em pagues dos dòlars, te'l pots emportar’. Aquesta qüantitat, pel nen, era molts diners. Així i tot, es va proposar aconseguir-la. Va tallar la gespa, va fer tota mena de manats, i aviat va ajuntar els diners.

”Va córrer fins al comerç+ d'empenyoraments i va dir: ‘Vull el meu pot’. Va pagar els diners, i va rebre el seu pot. Va prendre el pot en els seus braços, el va abraçar i el va besar, i va dir: ‘Estimat potet meu, t'estimo. Ets meu. Ets doblement meu. Jo et vaig fer, i ara et vaig comprar’.

”Així passa amb nosaltres. Som, en cert sentit, doblement del Senyor. Ell ens va crear, i vam caure al comerç d'empenyoraments de Satanàs. Llavors, Jesús va venir i ens va comprar a un cost immens, no d'or ni plata, sinó amb la seva pròpia sang. Pertanyem al Senyor per creació i per redempció”. (WILLIAM MOSES TIDWELL, *Pointed Illustrations*, pàg. 97).

ELS GÀLATES INSENSATS

Llegeix Gàlates 3:1 al 5. A continuació resumeix què els vol transmetre Pau. En quin sentit podríem estar en perill de caure en el mateix parany espiritual, el de començar bé i després caure en el legalisme?

Diverses traduccions modernes han intentat captar el sentit de les paraules de Pau en el versicle 1 sobre els gàlates “insensats”. En realitat, la paraula que fa servir Pau en grec és encara més forta que això. La paraula és *anoetoi*, i prové de la paraula *nous* (en català, *ment*). Literalment, significa “sense ment” o “descerebrat”. Els gàlates no pensaven. Pau no s'atura aquí; diu que, pel fet que estan actuant insensatament, es pregunta si algun mag els haurà fet un conjur. “Qui us ha embuixat?” (*SBT*). Les paraules que Pau utilitza aquí fins i tot poden suggerir que la font real darrere de la condició dels gàlates era el diable (2 Corintis 4:4).

El que desconcerta a Pau sobre el fet que els gàlates hagin apostatat de l'evangeli és que ells sabien que la salvació estava fonamentada en la Creu de Crist. No era quelcom que se'ls pogués haver passat per alt. La paraula traduïda com “manifestat” a Gàlates 3:1 (*SBT*) significa literalment “empaperat”, o “pintat”. S'utilitzava per descriure tota proclamació pública. Pau està dient que la Creu era una part tan central de la seva predicació que els gàlates, de fet, havien vist a l'ull de la seva ment a Crist crucificat (1 Corintis 1:23; 2:2). En un sentit, està dient que, per les seves accions, estan donant-li l'esquena a la Creu.

Pau després contrasta l'experiència present dels gàlates amb la manera en què van arribar a conèixer Crist fent-los algunes preguntes retòriques. Com van rebre l'Esperit? És a dir, com van arribar a ser cristians? I des d'una perspectiva una mica diferent, per què Déu els va atorgar l'Esperit? Va ser perquè van fer alguna cosa per a merèixer-ho? Per descomptat que no! Més aviat, va ser perquè van creure les bones noves del que Crist ja havia fet per ells. Havent començat correctament, què els faria pensar que ara havien de dependre del seu propi comportament?

Amb quina freqüència et ve el pensament: *Estic fent les coses bastant bé. Sóc un cristià sòlid, no faig això ni allò...* i, després, encara que sigui subtilment, penses que d'alguna manera ets prou bo per ser salvat? Quin és el problema amb aquest pensament?

CIMENTATS EN L'ESCRITURA

Fins aquí, en la seva carta als Gàlates, Pau ha defensat el seu evangeli de la justificació per la fe apel·lant a l'acord realitzat amb els apòstols a Jerusalem (Gàlates 2:1-10) i a l'experiència personal dels mateixos gàlates (Gàlates 3:1-5). A partir de Gàlates 3:6, ara Pau es refereix al testimoni de les Escripures per a la confirmació final més important del seu evangeli. De fet, Gàlates 3:6 a 4:31 està format d'arguments progressius, basats en l'Escriptura.

Què vol dir Pau quan escriu sobre l'“Escriptura” a Gàlates 3:6 al 8? Considera Romans 1:2; 4:3; i 9:17.

És important recordar que, quan Pau va escriure la seva carta als Gàlates, no hi havia un “Nou Testament”. Pau va ser el primer escriptor del Nou Testament. L'Evangeli de Marc probablement sigui el més antic dels quatre evangelis, però presumiblement no va ser escrit sinó fins a prop de la mort de Pau (any 65 d. C.); és a dir, uns quinze anys després de la carta de Pau als Gàlates. Per tant, quan Pau es refereix a les Escripures, només està pensant en l'Antic Testament.

Les Escripures de l'Antic Testament juguen un paper important en els ensenyaments de Pau. Ell no les veu com a textos morts sinó com la Paraula viva i autoritzada de Déu. A 2 Timoteu 3:16, Pau escriu: “Tota l'Escriptura és inspirada per Déu”. La paraula traduïda com “inspirada” és *theopneustos*. La primera part de la paraula (*theo*) vol dir “Déu”, mentre la segona part significa “respirada”. L'Escriptura és “respirada per Déu”. Pau fa servir l'Escriptura per demostrar que Jesús és el Messies promès (Romans 1:2), per donar instruccions sobre la vida cristiana (Romans 13:8-10) i per provar la validesa dels seus ensenyaments (Gàlates 3:8, 9).

És difícil determinar exactament quants centenars de vegades cita Pau l'Antic Testament, però poden trobar cites en totes les seves cartes, llevat de les més curtes: Titus i Filemó.

Llegeix detingudament Gàlates 3:6 al 14. Identifica els passatges que Pau cita de l'Antic Testament en aquests versicles. Què ens diu això sobre quanta autoritat tenia, per a ell, l'Antic Testament?

A vegades et preguntes si una part de la Bíblia és més “inspirada” que altres? Atesa la declaració de Pau a 2 Timoteu 3:16, quin és el perill d'aquesta línia de pensament?

COMPTAT COM A JUSTÍCIA

Per què penses que Pau apel·la primerament a Abraham en recórrer a les Escriptures per validar el seu missatge evangèlic? (Gàlates 3:6).

Abraham era un personatge central en el judaisme. No només era el pare de la raça jueva, sinó també els jueus en temps de Pau ho veien com el prototip de com hauria de ser un veritable jueu. Molts no només creien que la seva característica distintiva era l'obediència, sinó també que Déu havia declarat just a Abraham per causa d'aquesta obediència. Al cap i a la fi, Abraham havia abandonat la seva pàtria i la seva família, va acceptar la circumcisió, i fins i tot va estar disposat a sacrificar el seu fill per mandat de Déu. Això és obediència! En l'insistir amb la circumcisió, els oponents de Pau evidentment argumentaven en aquesta mateixa direcció.

Però Pau els hi va tornar en contra d'ells mateixos l'argument, en apel·lar a Abraham (nou vegades a Gàlates) com un exemple de fe més que no pas d'obediència a la llei.

Considera la cita de Pau de Gènesi 15:6. Què significa quan diu que la fe d'Abraham li va ser “comptat com a justícia”? (Veure també Romans 4:36, 8-11, 22-24.)

Mentre la “justificació” era una metàfora presa del món legal, la paraula *comptat* o *considerat* és una metàfora extreta de l'àrea dels negocis. Pot significar “acreditar”, o “col·locar alguna cosa a compte d'un”. No només s'utilitza a Gàlates 3:6 en relació amb Abraham, sinó també apareix 11 vegades més en connexió amb el mateix patriarca. Algunes versions de la Bíblia tradueixen aquesta paraula com *comptat*, *considerat*, o *imputat*.

Segons la metàfora de Pablo, el que es col·loca en el nostre compte és la justícia. Però la pregunta és: *sobre quina base Déu ens compte com a justos?* Certament, no pot ser sobre la base de l'obediència, malgrat el què afirmaven els oponents de Pau. No importa què diguessin sobre l'obediència d'Abraham, les Escriptures diuen que va ser per causa de la fe d'Abraham que Déu el va comptar com a just.

La Bíblia és clara: l'obediència d'Abraham no era la base de la seva justificació; de fet, era el resultat. Ell no va fer les coses que va fer per a ser justificat; les va fer perquè *ja havia estat justificat*. La justificació porta a l'obediència, i no a l'inrevés.

Medita què significa això: que ets justificat no per una cosa que fas sinó només pel que Crist ha fet per tu. Per què aquestes són unes noves tan bones? De quina manera pots aprendre a fer teva aquesta veritat; és a dir, a creure que s'aplica a tu, personalment, més enllà de les teves lluites, el teu passat, i fins i tot el teu present?

L'EVANGELI A L'ANTIC TESTAMENT

“I preveient l'Escriptura que Déu justificaria els gentils per la fe, va anunciar l'evangeli per endavant a Abraham: En tu seran beneïdes totes les nacions" (Gàlates 3:8, *SBT*). Pau escriu que no només a Abraham se li va predicar l'evangeli, sinó també que va ser Déu qui el va predicar; per tant, va haver de tractar-se de l'evangeli veritable. Però, quan li va predicar Déu l'evangeli a Abraham? La cita de Pau de Gènesi 12:3 indica que té en ment el pacte que va fer Déu amb Abraham quan el va cridar a Gènesi 12:1 al 3.

Llegeix Gènesi 12:1 a 3. Què ens diu això sobre la naturalesa del pacte que Déu va fer amb Abraham?

La base del pacte de Déu amb Abraham es centrava en les promeses que Déu li va fer. Les promeses de Déu a Abraham són increïbles perquè són completament unilaterals. Déu fa totes les promeses; Abraham no promet res. Això és el contrari de la manera en què la majoria intenta relacionar-se amb Déu. En general, prometem servir-lo, només si ell fa alguna cosa per nosaltres com a condició. Però això és legalisme. Déu no li va demanar a Abraham que li prometés res, sinó que acceptés les promeses de Déu per la fe. Per descomptat, aquesta no era una tasca fàcil, perquè Abraham va haver d'aprendre a confiar completament en Déu i no en si mateix (*veure* Gènesi 22). Per tant, la crida a Abraham il·lustra l'essència de l'evangeli, que és la salvació per la fe.

Alguns conclouen erròniament que la Bíblia ensenya dos tipus de salvació. Afirmen que en temps de l'Antic Testament la salvació es basava en guardar els manaments; després, com això no va funcionar massa bé, Déu va abolir la Llei i va fer possible la salvació per la fe. Això no podria estar més allunyat de la veritat. Com va escriure Pau a Gàlates 1:7, hi ha un sol evangeli.

Quins altres exemples pots trobar a l'Antic Testament sobre la salvació només per la fe? Veure, per exemple, Levític 17:11; Salm 32:1 al 5; 2 Samuel 12:1 al 13; i Zacaries 3:1 al 4.

Sovint escoltem l'expressió: “gràcia barata”. No obstant això, és un qualificatiu poc apropiat. La gràcia no és barata; és gratuïta (almenys per a nosaltres). Però la arruïnem quan pensem que hi podem afegir les nostres obres o quan pensem que podem utilitzar-la com una excusa per pecar. En la teva pròpia experiència, cap a quina d'aquestes postures et sents més propens a inclinar-te, i com pots evitar-ho?

REDIMITS DE LA MALEDICCIÓ

Els oponents de Pau sens dubte van quedar estupefactes per les seves paraules de Gàlates 3:10. Certament, no consideraven que es trobaven sota una maledicció; de fet, esperaven ser beneïts per la seva obediència. No obstant això, Pau no deixa cap dubte: “En canvi, tots els qui depenen de les obres de la Llei estan sota una maledicció; perquè ho diu l'Esclatúra: ‘Maleït el qui no es manté en el compliment de tot el que hi ha escrit al llibre de la Llei’”.

Pau està contrastant dues alternatives completament diferents: salvació per la fe i salvació per obres. Les benediccions i les malediccions del Pacte, presentades a Deuteronomi 27 i 28, eren senzilles. Aquells que obeïen eren beneïts, aquells que desobeïen eren maleïts. Això vol dir que, si una persona desitja dependre de l'obediència a la Llei per a ser acceptat davant Déu, llavors ha de guardar tota la Llei. No tenim la llibertat de seleccionar i triar el que volem obeir; tampoc hauríem suposar que Déu està disposat a passar per alt alguns errors de tant en tant. És tot o res.

Per descomptat, aquestes no són bones noves, no només per als gentils sinó també per als oponents legalistes de Pau, perquè “tots van pecae i estan privats de la presència de Déu” (Romans 3:23). No importa quant ens esforcem per ser bons, la Llei només pot condemnar-nos com els seus transgressors.

De quina manera Crist ens va lliurar de la maledicció de la Llei? (Gàlates 3:13; 2 Corintis 5:21).

Pau introdueix una altra metàfora per explicar el que Déu ha fet per nosaltres en Crist. La paraula *redimir* significa “comprar novament”. S'utilitzava per referir-se al pagament del rescat per alliberar ostatsges o el preu pagat per alliberar un esclau. A causa de que la paga del pecat és la mort, la maledicció per no guardar la llei sovint era una sentència de mort. El rescat pagat per la nostra salvació no va ser insignificant; a Déu li va costar la vida del seu propi Fill (Joan 3:16). Jesús ens va rescatar de la maledicció en carregar amb els nostres pecats (1 Corintis 6:20; 7:23). Va prendre voluntàriament la nostra maledicció sobre si mateix i va patir en favor nostre la penalitat completa del pecat (2 Corintis 5:21).

Pau cita Deuteronomi 21:23 com a prova bíblica. Segons el costum jueu, una persona es trobava sota la maledicció de Déu si, després de ser executada, el cos era penjat d'un arbre. La mort de Jesús a la Creu es considerava un exemple d'aquesta maledicció (1 Pere 2:24; Fets 5:30).

No és d'estranyar, doncs, que la Creu hagi estat una pedra d'ensopec per a alguns jueus que no podien concebre la idea que el Messies fos maleït davant Déu. Però aquest era exactament el pla de Déu. Sí, el Messies va carregar amb una maledicció, però no era la seva pròpia maledicció, era la nostra!

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Sobre Crist, com a substitut i garant nostre, va ser posada la iniquitat de tots nosaltres. Va ser comptat com a transgressor, per tal que pogués redimir-nos de la condemna de la Llei. La culpabilitat de cada descendent d'Adam va aclaparar el seu cor. La ira de Déu contra el pecat, la terrible manifestació del seu desgrat per causa de la iniquitat, va omplir de consternació l'ànima del seu Fill. Tota la seva vida, Crist havia estat proclamant a un món caigut les bones noves de la misericòrdia i l'amor perdonador del Pare. El seu tema era la salvació fins i tot del principal dels pecadors. Però a hores d'ara, sentint el terrible pes de la culpabilitat que porta, no pot veure el rostre reconciliador del Pare. En sentir el Salvador que d'ell es retreia el semblant diví en aquesta hora de suprema angoixa, va travessar el seu cor una recança que l'home mai podrà comprendre plenament. Tan gran va ser aquella agonia que amb prou feines li deixava sentir el dolor físic” (*DTG 701*).

“Llavors Luter inicià la seva obra com a campió de la veritat. La seva veu s'escoltà des del pulpít en forma de solemne advertència. Exposà al poble el caràcter ofensiu del pecat i, els ensenyà que per l'home és impossible, per mitjà de les seves pròpies obres, reduir la seva culpabilitat o evitar el càstig. Només el penediment davant Déu i la fe en Crist poden salvar el pecador. La gràcia de Crist no pot comprar-se, és un do gratuït. Aconsellà a la gent que no comprés indulgències, sinó que tingués fe en el Redemptor crucificat” (*GC 80 [138]*).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Fins i tot avui, en la nostra pròpia església, a alguns els costa acceptar que la salvació és només per la fe; que la gràcia de Déu, per mitjà de Crist, ens salva, a part de les nostres obres. Què hi ha darrere d'aquesta reticència d'alguns a acceptar aquesta crucial veritat?
2. Pau va parlar amb molta vehemència sobre l'error teològic de la salvació per obres. Què ens diu això sobre la importància de la bona teologia? Per què hauríem nosaltres, com a església, de posicionar-nos amb fermesa, si cal, quan s'ensenya l'error en el nostre medi?

RESUM: De principi a fi, en la vida cristiana, la base de la nostra salvació és la fe sola en Crist. Per causa de la fe en les promeses de Déu, Abraham va ser comptat com a just, i aquest mateix regal de justificació està disponible per a tots els que avui comparteixen la fe d'Abraham. L'única raó per la qual no som condemnats pels nostres errors és perquè Jesús va pagar el preu pels nostres pecats en morir al nostre lloc.

LA PRIORITAT DE LA PROMESA

Dissabte 29 de juliol

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gàlates 3:15-20; Gènesi 9:11, 12; Mateu 5:17-20; Èxode 16:22-26; Gènesi 15:1-6.

PER MEMORITZAR:

“Perquè si l’herència depengués de la Llei ja no dependria de la promesa, i, en canvi, Déu va concedir a Abraham el seu favor imposant-hi una promesa”* (Gàlates 3:18).

Una vegada, algú li va preguntar a un polític: “Has complert totes les promeses que vas fer durant la campanya?” Ell va respondre: “Sí... bé, almenys totes les promeses que tenia la intenció de complir”.

Qui no ha estat, alguna vegada, en un extrem o l'altre d'una promesa incomplerta? Qui no ha incomplert una promesa alguna vegada, o a qui no se li va prometre una cosa que després no es va complir?

Afortunadament per a nosaltres, les promeses de Déu són completament diferents. La Paraula de Déu és segura i immutable. “Sí, ho dic i ho faré, ho he determinat i ho realitzaré”, diu el Senyor (Isaïes 46:11).

A la lliçó d'aquesta setmana, Pau dirigeix la nostra atenció a la relació entre la promesa de Déu a Abraham i la llei donada a Israel 430 anys després. De quina manera s'hauria d'entendre la relació entre ambdues, i quines implicacions té això per a la predicació de l'evangeli?

* A SBT: “Perquè, si l’herència *vingués* de la Llei, ja no *vindria* de la promesa. Però Déu la va donar per gràcia a Abraham per mitjà d'una promesa”. (Nota del traductor).

LA LLEI I LA FE

Fins i tot si els seus oponents acceptaven que la vida d'Abraham es va caracteritzar sobretot per la fe, Pau sabia que seguirien tenint interrogants sobre per què Déu li va donar la Llei a Israel uns quatre segles després d'Abraham. Amb la recepció de la llei, que no quedava anul·lat qualsevol acord previ?

Què està volent transmetre Pau amb l'analogia entre el testament final d'una persona i el pacte de Déu amb Abraham? Gàlates 3:15-18.

Un pacte i un testament en general són diferents. Un pacte, en general, és un acord mutu entre dues o més persones, sovint anomenat “contracte”, o “acord”; en canvi, un testament és la declaració d'una sola persona. La traducció grega de l'Antic Testament, la Septuaginta, mai tradueix el pacte de Déu amb Abraham amb la paraula grega utilitzada per referir-se a acords o contractes mutus (*syntheke*). Més aviat, fa servir el mot “testament” (*diatheke*). Per què? Probablement perquè els traductors van reconèixer que el pacte de Déu amb Abraham no era un acord entre dues persones, on es fan promeses mútuament vinculants. Al contrari, el pacte de Déu es basava únicament en la seva pròpia voluntat. No depenia de cap clàusula condicional. Abraham simplement havia de confiar en les promeses de Déu.

Pau utilitza aquest doble significat entre “testament” i “pacte” per destacar característiques específiques del pacte de Déu amb Abraham. Igual que en un testament humà, la promesa de Déu s'aplicava a un beneficiari específic: Abraham i la seva descendència (Gènesi 12:1-5; Gàlates 3:16); també incloïa una herència (Gènesi 13:15; 17:8; Romans 4:13; Gàlates 3:29). El més important per a Pau és la naturalesa immutable de la promesa de Déu. De la mateixa manera que el testament d'una persona no pot canviar-se una vegada que ha entrat en vigor, així també la promulgació de la Llei per mitjà de Moisès no pot simplement anul·lar el pacte previ de Déu amb Abraham. El pacte de Déu és una promesa (Gàlates 3:16), i Déu no trenca les seves promeses (Isaïes 46:11; Hebreus 6:18).

Substitueix la paraula *pacte* per *promesa* en els següents passatges. Quina és la naturalesa del “pacte” a cada passatge? ¿De quina manera entendre el pacte de Déu com una promesa aclareix el significat del passatge, i com ens ajuda a entendre millor el que és un pacte? (Gènesi 9:11-17; 15:18; 17:1-21). Què ens ensenya això, a més, sobre el caràcter de Déu, i de com podem confiar en ell?

LA FE I LA LLEI

Pau va advocar vehementment a favor de la supremacia de la fe en la relació d'una persona amb Déu. Va emfatitzar repetides vegades que ni la circumcisió ni cap altra “obra de la Llei” són un requisit per a la salvació, “ja que ningú no serà rehabilitat per les obres de la Llei”* (Gàlates 2:16). De fet, no són les obres de la Llei sinó la fe el que constitueix la marca distintiva del creient (Gàlates 3:7). Aquesta repetida negació de les obres de la Llei suscita la pregunta: “Llavors, la Llei no té absolutament cap valor? ¿Va rebutjar Déu completament la Llei?”.

Ja que la salvació és per la fe i no per obres de la Llei, Pau està dient que la fe va abolir la Llei? Què ens ensenyen els següents textos? Compara Romans 3:31 amb Romans 7:7 i 12; 8:3; i Mateu 5:17-20.

L'exposició de Pau a Romans 3 és anàloga al seu comentari sobre la fe i la Llei a Gàlates. Al pressentir que les seves afirmacions podrien portar a alguns a concloure que està exaltant la fe a costa de la Llei, Pau fa la pregunta retòrica: “¿Invalidem, doncs, la llei per mitjà de la fe?” (Romans 3:31, *SBT*)#. La paraula traduïda com “invalidar” en aquest text és *katargeo*. Pau utilitza aquesta paraula amb freqüència, i se la pot traduir com “anul·lar” (Romans 3:3), “abolir” (Efesis 2:15), “perdre el seu domini” (Romans 6:6, *BM*), o fins i tot “destruir” (1 Corintis 6:13, *BCI*). Sens dubte, si Pau hagués desitjat donar suport a la idea que la Llei d'alguna manera havia estat abolida a la Creu, com actualment alguns afirmen, aquest hauria estat el moment. Però Pau no solament nega aquesta idea amb un enfàtic “no”, sinó també, en realitat, afirma que el seu evangeli “confirma” la Llei!

“El pla de la justificació per la fe revela com va respectar Déu la seva Llei, quan va fixar i va proveir el sacrifici expiatori. Si la justificació per la fe invalidés la Llei, llavors no hi hauria hagut necessitat de la mort expiatòria de Crist per alliberar el pecador dels seus pecats i restablir la seva pau amb Déu.

”A més, la fe genuïna implica en si mateixa una disposició sense reserves a complir amb la voluntat de Déu mitjançant una vida d'obediència a la seva Llei. La fe veritable, basada en el ple amor pel Salvador, només pot induir a l'obediència” (*CBA* 6:506).

Pensa detingudament en tot el que implicaria si Pau efectivament hagués donat a entendre que la fe anul·la la necessitat de guardar la Llei. Llavors, per exemple, l'adulteri, el robatori i fins i tot l'homicidi, deixarien de ser pecats? Pensa en la tristesa, el dolor i el sofriment que podries estalviar-te si simplement obeïssis la Llei de Déu. Quins patiments has sofert com a resultat de la desobediència a la Llei de Déu?

* A *SBT*: “perquè per les obres de la llei cap carn serà justificada”. (Nota del traductor).

A *BEC*: “¿Vol dir que deroguem la Llei per causa de la fe?”. (Nota del traductor).

EL PROPÒSIT DE LA LLEI

A Gàlates 3:19 al 29, Pau fa múltiples referències a “la llei”. A quina llei s'està referint Pau primordialment en aquesta secció de Gàlates?

Alguns –creient que el mot “fins”, en el versicle 19, indica que aquesta llei era només temporal– han pensat que el passatge s'ha de referir a la llei cerimonial, perquè el propòsit d'aquesta llei es va complir a la Creu i així va arribar a la seva fi. Encara que això per si sol té sentit, no sembla ser el que està dient Pau a Gàlates. Tot i que tant la llei cerimonial com la llei moral van ser “afegides” al Sinaí per causa de les transgressions, en considerar la següent pregunta veurem que Pau sembla tenir en ment principalment la llei moral.

Pau diu que la llei va ser afegida? A què va ser afegida, i per què? Compara Gàlates 3:19 amb Romans 5:13 i 20.

Pau no està dient que la llei va ser afegida al pacte amb Abraham, com si fos algun tipus d'apèndix a un testament que modificava les clàusules originals. La llei havia estat en existència molt abans del Sinaí (veure l'estudi de demà). Pau està dient, més aviat, que la llei va ser donada a Israel amb un propòsit completament diferent. Era per dirigir al poble novament a Déu i a la gràcia que ell ofereix a tots els que van a ell per fe. La llei ens revela la nostra condició pecaminosa i la nostra necessitat de la gràcia de Déu. La llei no tenia la finalitat de ser algun tipus de pla per a “guanyar-se” la salvació. Al contrari, va ser donada, diu Pau, “a fi que abundés l'ofensa” (Romans 5:20, *SBT*); és a dir, mostrar-nos amb més claredat el pecat a la nostra vida (Romans 7:13).

Mentre que la llei cerimonial assenyalava al Messies, i emfatitzava la santedat i la necessitat d'un Salvador, és la llei moral, amb les seves prohibicions, la qual revela el pecat, que ens mostra que el pecat no és només una part de la nostra condició natural, sinó que també és, efectivament, una transgressió de la llei de Déu (Romans 3:20; 5:13, 20; 7:7, 8, 13). Per això, Pau diu: “On no hi ha llei no pot haver-hi transgressió” (Romans 4:15). “La llei actua com una lupa. La lupa en realitat no augmenta la quantitat de taques que embruten una peça de vestir, però les fa més visibles i revela més taques petites que les que es poden veure a simple vista”. (WILLIAM HENDRIKSEN, *New Testament Commentary, Exposition on Galatians*, pàg. 141).

LA DURADA DE LA LLEI DE DÉU

La declaració de Pau que la Llei va ser afegida a la muntanya del Sinai, vol dir que la Llei no existia amb anterioritat? Si la resposta és no, quina era la diferència abans i després de la muntanya del Sinai? Llegeix Gènesi 9:5 i 6; 18:19; 26: 5; 39: 7 al 10; i Èxode 16:22 a 26.

Déu no necessitava revelar la seva llei a Abraham amb trons, llamps ni amb una pena de mort (Èxode 19:10-23). Per què, llavors, Déu els va donar la Llei als israelites d'aquesta manera? Va ser perquè, durant la seva esclavitud a Egipte, els israelites havien perdut de vista la grandesa de Déu i els seus elevats principis morals. Com a resultat, havien de prendre consciència de la gravetat de la seva pròpia pecaminositat i de la santedat de la Llei de Déu. La revelació al Sinai, sens dubte, va fer exactament això.

Què vol dir Pau quan esmenta que la Llei va ser afegida “fins que arribés el descendent a qui era destinada la promesa”? Gàlates 3:16-19.

Molts han pensat que aquest text denota que la Llei donada a la muntanya del Sinai era temporal; que va entrar en vigència 430 anys després d'Abraham i després va quedar sense efecte quan va venir Crist. Però aquesta interpretació està renyida amb el que Pau diu sobre la Llei a Romans, com així també en altres passatges de la Bíblia, com ara Mateu 5:17 al 19.

L'error que sovint cometem els lectors amb aquest passatge és suposar que el mot *fins* sempre implica una durada limitada de temps. No és aquest el cas. En descriure la persona que creu en el Senyor, Salm 112:8 diu: “Afermat el seu cor, no tindrà por: fins que ell vegi vençuts els seus adversaris” (SBT). Això vol dir que quan triomfi es tornarà temorós? A Apocalipsi 2:25, Jesús diu: “Retingueu ben fort allò que teniu fins que jo torni”. Vol dir Jesús que una vegada que ell vingui ja no necessitem mantenir-nos fidels?

El paper de la Llei no va acabar amb la vinguda de Crist. Continuarà assenyalant el pecat, mentre existeixi la Llei. El que Pau està volent dir és que la vinguda de Crist marca un punt decisiu en la història de la humanitat. Crist pot fer allò que la Llei mai va poder fer: proveir un veritable remei per al pecat; és a dir, justificar els pecadors i, mitjançant el seu Esperit, complir la seva llei en ells (Romans 8:3, 4).

Alguna vegada t'has parat a pensar: *Si tan sols el Senyor fes això o allò per a mi, o el de més enllà, llavors mai més dubtaria d'ell ni ho qüestionaria?* No obstant això, pensa en el que va succeir al Sinai, a la manifestació tan poderosa del poder de Déu que van veure els israelites i, tot i així, què van fer? Què hauria de dir-te això pel que fa a què és la veritable fe i com podem conservar-la? (Veure Colossencs 2:6).

LA SUPERIORITAT DE LA PROMESA

A Gàlates 3:19 i 20, Pau continua la seva línia de pensament, que tracta específicament que la Llei no anul·la el Pacte de la gràcia; això és important, perquè si la teologia dels seus oponents fos correcta la Llei faria justament això: l'anul·laria. Pensa, llavors, quina seria la nostra posició com a pecadors si haguéssim de dependre de la nostra obediència a la Llei, en oposició a la gràcia de Déu, per a salvar-nos. Al final, quedaríem sense cap esperança.

Tot i que els detalls dels comentaris de Pau a Gàlates 3:19 i 20 són difícils, el seu argument bàsic és clar: la Llei és secundària a la promesa, perquè va ser mediada per àngels i per Moisès. La connexió dels àngels en la recepció de la Llei no s'esmenta a Èxode, però sí que es troba en diversos altres llocs de l'Escriptura (Deuteronomi 33:2; Fets 7:53; Fets 2:2). Pau fa servir la paraula *mitjancer* a 1 Timoteu 2:5 en referència a Crist, però els seus comentaris aquí suggereixen en gran manera que té en ment Deuteronomi 5:5, on Moisès diu: “En aquell moment, jo feia de mitjancer entre Jehovà i vosaltres per tal d'exposar-vos la paraula de Jehovà”.

Per més majestuosa que hagi estat el lliurament de la Llei al Sinaí, amb innombrables àngels presents, i per més important que hagi estat el paper de Moisès en la presentació de la Llei en aquell moment, es va tractar d'un lliurament indirecte. En contrast, la promesa de Déu va ser feta directament a Abraham (i, per tant, a tots els creients), ja que no hi va haver necessitat d'un mediador. Al cap i a la fi, per més important que sigui la Llei, no substitueix la promesa de la salvació mitjançant la gràcia i la fe. Al contrari, la Llei ens ajuda a entendre millor com de meravellosa és realment aquesta promesa.

Describeix la naturalesa dels encontres directes d'Abraham amb Déu. Quin benefici hi va haver en aquest contacte directe amb Déu? Considera Gènesi 15:1 al 6; 18: 1 al 33; i 22:1 al 18.

Pensa en alguns dels encontres que van tenir altres personatges bíblics amb Déu: Adam i Eva a l'Edèn (Gènesi 3); l'escala de Jacob (Gènesi 28); Pau, en el camí a Damasc (Fets 9). Potser no hagi experimentat una cosa tan dramàtica, però com se t'ha revelat personalment Déu? Pregunta't, també, si hi ha alguna cosa en la teva vida personal que pugui estar impeding que tinguis la classe d'intimitat i proximitat que va experimentar Abraham amb Déu. Si és així, quins passos pots donar per canviar?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Durant la seva servitud, el poble havia perdut en gran mesura el coneixement de Déu i dels principis del pacte d'Abraham. Al alliberar-los d'Egipte, Déu va tractar de revelar-lis el seu poder i la seva misericòrdia per induir-los a estimar-lo i a confiar en ell. Els va portar al mar Roig, on, perseguits pels egipcis, semblava impossible que s'escapessin, perquè poguessin veure el seu total desemparament i necessitat d'ajuda divina; i llavors els va alliberar. Així es van omplir d'amor i gratitud vers ell, i van confiar en el seu poder per ajudar-los. Els havia lligat a ell mateix com el seu alliberador de l'esclavitud temporal.

”Però hi havia una veritat encara més gran que havia de gravar-se a les seves ments. Com havien viscut en un ambient d'idolatria i corrupció, no tenien un concepte veritable de la santedat de Déu, de l'extrema pecaminositat del seu propi cor, de la seva total incapacitat per obeir la Llei de Déu, i de la necessitat d'un Salvador. Tot això se'ls havia d'ensenyar” (PP 388).

“La Llei de Déu, pronunciada amb grandiositat aterridora des del Sinaí, és el dictamen de condemnaió per al pecador. Li correspon a la Llei condemnar, però no hi ha en ella poder per perdonar o redimir. És ordenada per vida; els que caminin en harmonia amb els seus preceptes rebran la recompensa de l'obediència; però causa servitud i mort per als que romanen sota la seva condemnaió” (“Comentarios de Elena G. de White”, a CBA 6:1094).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Pensa en tot aquest assumpte de les promeses, especialment les promeses incomplertes. Com et vas sentir amb els que no van complir les seves promeses amb tu? Hi va haver diferència en el fet que la persona hagi tingut la intenció de complir-la i, després, no va poder o va canviar de parer, o si et vas adonar que la persona mai va tenir la intenció de complir-la? Què va passar amb el teu nivell de confiança després que la promesa no es va complir, pel motiu que fos? Què significa per a tu el fet de saber que pots confiar en les promeses de Déu? O, potser, la pregunta hauria de ser: Per començar, com pots aprendre a confiar en les promeses de Déu?
2. En quin sentit estem en perill de corrompre'ns amb el nostre entorn, al punt de perdre de vista les veritats importants que Déu ens ha donat? Com podem ser conscients de quines són aquestes influències corruptores, i com podem contrarestar-les?

RESUM: La promulgació de la Llei al Sinaí no va invalidar la promesa que Déu li va fer a Abraham, ni tampoc va alterar les clàusules de la promesa. La Llei va ser donada perquè el poble pogués copsar la veritable extensió de la seva pecaminositat i reconèixer la seva necessitat de la promesa que Déu va fer a Abraham i als seus descendents.

EL CAMÍ DE LA FE

Dissabte 6 d'agost

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gàlates 3:21-25; Levític 18:5; Romans 3:9-19; 1 Corintis 9:20; Romans 3:1,2; 8:1-4.

PER MEMORITZAR:

“Però la Llei escrita tot ho ha reclòs sota el domini del pecat, a fi que la promesa sigui concedida als creients en virtut de la fe en Jesucrist” (Gàlates 3:22).

Els coloms missatgers són famosos per la seva habilitat de volar centenars de quilòmetres per dia i arribar al seu destí amb una exactitud increïble. No obstant això, tot i els millors coloms en alguns moments s'han desorientat, sense tornar al punt de partida. El pitjor incident va succeir a Anglaterra, quan unes vint mil aus (valorades en més de sis-cents mil dòlars) mai més van tornar al seu colomar.

Com hem experimentat la majoria de nosaltres d'alguna o altra manera, estar desorientat, o perdut, no és agradable. Ens omple de temor i ansietat; també ens pot portar a moments de pànic.

El mateix passa en l'àmbit espiritual. Fins i tot després d'acceptar a Crist, ens podem perdre, o desorientar, fins al punt de no tornar mai al Senyor.

No obstant això, les bones noves són que Déu no ens ha lliurat a la nostra pròpia sort. Ens ha deixat un mapa del camí a la fe, tal i com es revela a l'evangeli, i aquest camí inclou la Llei. Molts intenten separar la Llei de l'evangeli; alguns fins i tot els veuen contradictoris. Aquest punt de vista no només és incorrecte, sinó també pot tenir tràgiques conseqüències. Sense la Llei, *no hi hauria* evangeli. És realment difícil entendre l'evangeli sense la Llei.

LA LLEI I LA PROMESA

“Aleshores, ¿direm que la Llei va contra les promeses de Déu?” (Gàlates 3:21).

A l'intuir que els seus comentaris podrien portar als seus oponents a concloure que ell menyspreava la Llei o que els seus comentaris sobre la prioritat de les promeses de Déu eren simplement una mofa dissimulada envers Moisès i la Torà, Pau pregunta exactament el que segurament ells estaven pensant: “Estàs dient que la Llei contradiu les promeses de Déu?”. A això, Pau respon amb un emfàtic: “De cap manera!”. Aquella conclusió és impossible, perquè Déu no s'oposa a si mateix. Déu va donar tant la promesa com la Llei. La Llei no està renyida amb la promesa. Totes dues, simplement, tenen rols i funcions diferents en el pla de salvació general de Déu.

Quins conceptes erronis tenien els oponents de Pau pel que fa al paper de la Llei? Compara Gàlates 3:21; Levític 18:5; i Deuteronomi 6:24.

Aquestes persones creien que la Llei podia donar-los vida espiritual. Els seus punts de vista probablement sorgien d'una interpretació equivocada d'alguns passatges de l'Antic Testament, com Levític 18:5 i Deuteronomi 6:24, on la Llei indica com han de viure aquells que romanen en el Pacte de Déu. La Llei sí regulava la vida *dins* del Pacte, però ells inferien que la Llei era la font de la relació d'una persona amb Déu. No obstant això, la Bíblia declara que l'habilitat de “vivificar” és un poder que només Déu i el seu Esperit poden exercir (2 Reis 5:7; Nehemies 9:6; Joan 5:21; Romans 4:17). La Llei no pot vivificar espiritualment a ningú. Tanmateix, això no vol dir que s'oposi a la promesa de Déu.

A l'procurar demostrar la incapacitat de la Llei per donar vida, Pau escriu, a Gàlates 3:22: “Però l'Escriptura va recloure totes les coses sota pecat” (*SBT*)*. A Romans 3:9 al 19, Pau presenta una cadena de versicles extrets de l'Antic Testament per mostrar-nos com som de dolents. Els passatges no estan organitzats a l'atzar. Pau comença amb el cor del problema del pecat: l'actitud egoista que permea el cor humà. Després, presenta versets que descriuen la magnitud de la influència del pecat i, finalment, la seva universalitat.

Què vol emfatitzar? A causa de la magnitud del pecat i les limitacions de la Llei, la promesa de vida eterna només ens pot arribar per mitjà de la fidelitat de Crist en el nostre favor. Aquí, un cop més, hi ha la gran veritat que va propulsar la Reforma protestant.

Tot i que la Llei no ens pot salvar, quins grans beneficis obtenim en obeir-la? És a dir, quins beneficis pràctics has experimentat en la teva pròpia vida gràcies a l'obediència a la Llei de Déu?

* A *BEC*: “Però la Llei escrita tot ho ha reclós sota el domini del pecat”. (Nota del traductor).

“SOTA LA GUARDA DE LA LLEI”

A Gàlates 3:23, Pau escriu que “abans però que vingués la fe, estàvem sota la guarda de la llei” (SBT)*. En dir “estàvem”, Pau s'està referint als creients jueus de les esglésies de Galàcia. Ells són els que estan familiaritzats amb la Llei, i Pau, des de Gàlates 2:15, els ha estat parlant a ells especialment. Això es pot veure en el contrast entre l'ús de la primera persona del plural (“nosaltres”) a Gàlates 3:23 i l'ús de la segona persona del plural (“vosaltres”) a Gàlates 3:26.

Gàlates 3:23 diu: “abans que vingués *la fe*” (SBT). Atès que Pau està contrastant el lloc de la Llei abans i després de Crist (Gàlates 3:24), “la fe” probablement sigui una referència a Jesús mateix i no una referència a la fe cristiana en general.

Pau diu que els jueus estaven “reclosos sota la vigilància de la Llei” [“sota la guarda de la llei”, SBT] abans de la vinguda de Crist. Què vol dir amb “sota [...] la llei”? Compara Gàlates 3:22 i 23 amb Romans 6:14 i 15; 1 Corintis 9:20; Gàlates 4:4, 5 i 21; i 5:18.

Pau utilitza, a les seves cartes, dotze vegades l'expressió “sota la llei”. Segons el context, pot tenir un parell de connotacions diferents.

1. “*Sota la llei*”, com una forma alternativa de salvació (Gàlates 4:21). Els oponents de Galàcia estaven intentant obtenir una justificació vivificant mitjançant l'obediència. No obstant això, com ja ho ha deixat en clar Pau, això és impossible (Gàlates 3:21, 22). Pau més tard fins i tot assenyala que, en desitjar estar sota la Llei, els gàlates en realitat estaven rebutjant a Crist (Gàlates 5:2-4).

2. “*Sota la llei*”, en el sentit d'estar sota la condemna de la Llei (Romans 6:14, 15). Atès que la Llei no pot expiar el pecat, la violació de les seves demandes, en darrera instància, porta a la condemna. Aquesta és la condició en la qual es troben tots els éssers humans. La Llei actua com carcellera que tanca a tots els que l'han transgredit i que s'han carregat sobre si mateixos la sentència de mort. Com veurem en l'estudi de demà, l'expressió “estavem reclosos sota [la vigilància] de la Llei” (Gàlates 3:23) indica que això és el que vol dir Pau amb “sota la llei” en aquest passatge.

Una paraula grega relacionada, *ennomos*, normalment traduïda com “sota la llei”, literalment significa “dins de la llei” i es refereix a viure dins els requeriments de la Llei mitjançant la nostra unió amb Crist (1 Corintis 9:21). Per mitjà de “les obres de la llei”, és a dir, en tractar de guardar la Llei sense Crist, és impossible ser justificats, perquè només aquells que són justificats per la fe viuran (Gàlates 3:11). Aquesta veritat no anul·la la Llei; mostra només que no ens pot donar vida eterna. És massa tard per a això.

* A BEC: “Abans de venir la fe estàvem reclosos sota la vigilància de la Llei”. (Nota del traductor).

LA LLEI COM A NOSTRE “GUARDA”

Pau dona dues conclusions bàsiques respecte a la Llei: 1) la Llei no anul·la ni aboleix la promesa de Déu feta a Abraham (Gàlates 3:15-20); 2) la Llei no s'oposa a la promesa (Gàlates 3:21, 22).

Llavors, quin paper juga en realitat la Llei? Pau escriu que va ser afegida “per causa de les transgressions” (Gàlates 3:19, SBT)*, i desenvolupa aquesta idea usant tres paraules diferents en connexió amb la Llei: *reclosos* [sota la guarda, SBT] (versicle 23), *sota la vigilància* [reclosos, SBT] (versicle 23), i *preceptor* [mentor, SBT] (versicle 24).

A Gàlates 3:19 al 24, què està volent dir Pau sobre la Llei?

La majoria de les traduccions modernes interpreta els comentaris de Pau sobre la Llei en Gàlates 3:19 en termes completament negatius. Però l'original en grec no és tan unidireccional. La paraula grega traduïda com “reclosos” (versicle 23) significa literalment “custodiar”. Encara que pot ser utilitzat en un sentit negatiu, com ara “tenir en subjecció”, o “vigilar” (2 Corintis 11:32), en el Nou Testament generalment té el sentit més positiu de “protegir”, o “guardar” (Filipencs 4:7; 1 Pere 1:5). El mateix passa amb la paraula traduïda com “reclosos” (Gàlates 3:23). Pot ser traduïda també com “tancar” (Gènesi 20:18; Gènesi 14:3 [SBT]), “barrar el pas” (Èxode 14:3), “agafar” (Lluc 5:6), “captivar” (Romans 11:32, BCI). Com indiquen aquests exemples, segons el context, aquesta paraula pot tenir connotacions positives o negatives.

Quins beneficis va proveir la Llei (moral i cerimonial) al poble d'Israel? Romans 3:1, 2; Deuteronomi 7:12-24; Levític 18:20-30.

Tot i que pot ser que Pau de vegades parli de la Llei en termes negatius (Romans 7:6; Gàlates 2:19), també té moltes coses positives que dir sobre ella (*veure* Romans 7:12, 14; 8:3, 4; 13:8). La Llei no era una maledicció que Déu va col·locar sobre Israel; al contrari, tenia la intenció de ser una benedicció. Encara que el sistema de sacrificis no podia realment eliminar per complet el pecat, assenyalava el Messies promès, que sí podia; i les lleis que regien el comportament humà protegien Israel de molts dels vicis que, com plagues, patien les altres civilitzacions antigues. A la llum dels comentaris positius de Pau sobre la Llei en altres passatges, seria un error entendre que, aquí, els seus comentaris són del tot negatius.

Un medicament creat per tractar una malaltia podria ser utilitzat per algunes persones per drogar-se. Quins exemples d'aquest principi has vist a la teva pròpia vida? De quina manera el nostre coneixement de com alguna cosa bona pot ser utilitzada malament ens ajuda a entendre la situació que aquí Pau confrontava?

* A BEC: “per evidenciar les transgressions”. (Nota del traductor).

LA LLEI COM A NOSTRE TUTOR

A Gàlates 3:23, Pau descriu la Llei com una força guardiana i protectora. A què compara la Llei en el versicle 24, i què significa això?

La paraula traduïda com “mentor” (*SBT*) prové de la paraula grega *paidagogos*. Algunes versions la tradueixen com “preceptor” (*BEC, BM*), o “guia” (*BCI*), però no existeix un únic mot que pugui transmetre completament el seu significat. El *paidagogos* era un esclau, a la societat romana, que era posat en una posició d'autoritat sobre els fills del seu amo, des del moment en què complien sis o set anys i fins que arribaven a la maduresa. A més de proveir per a les seves necessitats físiques, com preparar-los el bany, proporcionar-los menjar i roba, i protegir-los de qualsevol perill, el *paidagogos* també era responsable de garantir que els fills del seu amo anessin a l'escola i fessin les seves tasques escolars. A més, s'esperava que no només ensenyés i practiqués valors morals; també havia d'assegurar-se que els nens aprenguessin i practiquessin aquests valors per si mateixos.

Tot i que de ben segur alguns pedagogs van ser amables i rebien l'estima dels qui estaven al seu càrrec, la descripció dominant que apareix d'ells a la literatura antiga és que eren molt estrictes en la disciplina. S'asseguraven l'obediència, no només per mitjà d'amenaçes i repreensions, sinó també mitjançant càstigs i pallisses.

La descripció de Pau de la Llei com un pedagog clarifica encara més la seva comprensió del paper de la Llei. La Llei va ser afegida per assenyalar el pecat i proveir instrucció. La mateixa naturalesa d'aquesta tasca significa que la Llei també té un aspecte negatiu, i això és perquè ens renya i condemna com pecadors. No obstant això, Déu utilitza fins i tot aquest aspecte “negatiu” per al nostre benefici, perquè la condemna de la Llei produeix en nosaltres allò que ens porta a Crist. Per tant, la Llei i l'evangeli no són contradictoris. Déu els va dissenyar perquè treballessin junts per a la nostra salvació.

“La llei ha estat el nostre mentor per dur-nos a Crist, a fi que siguem justificats per la fe’ (Gàlates 3:24 [*SBT*]). En aquest text, i per mitjà de l'apòstol, l'Esperit Sant està parlant específicament de la Llei moral. La Llei ens revela el pecat i ens fa sentir la nostra necessitat de Crist, i d'acudir a ell en procura de perdó i pau mitjançant el penediment davant Déu i la fe en nostre Senyor Jesucrist” (*MS 1:275*).

Quan va ser la darrera vegada que vas comparar les teves accions, paraules i pensaments amb la Llei? Fes-ho ara, comparant-les no només amb la lletra de la Llei sinó també amb el seu esperit (Mateu 5:28; Romans 7:6). Com de bé et veus? Què et diu la teva resposta sobre el que Pau està assenyalant en aquesta epístola?

LA LLEI I EL CREIENT

Molts han interpretat el comentari de Pau a Gàlates 3:25 com un rebuig total a la Llei. Però això té poc sentit a la llum dels comentaris positius de Pau respecte la Llei en altres parts de la Bíblia.

Llavors, què està volent dir?

Primer, que ja no estem sota la condemna de la Llei (Romans 8:3). Com a creients, estem en Crist i gaudim del privilegi d'estar sota la gràcia (Romans 6:14, 15). Això ens dóna la llibertat de servir a Crist de tot cor, sense por de ser condemnats per errors que podríem cometre en el procés. D'això es tracta la veritable llibertat en l'evangeli, una cosa radicalment oposada al fet que ja no hem d'obeir la Llei (això és el que algunes persones diuen que és "llibertat" en Crist). Però la desobediència a la Llei, en canvi, és pecat, i el pecat és qualsevol cosa menys llibertat (Joan 8:34).

Llegeix Romans 8:1 al 3. Què significa ja no estar condemnat per la Llei? De quina manera aquesta meravellosa veritat hauria d'impactar en la nostra manera de viure?

Com a resultat de ser perdonats en Crist, la nostra relació amb la Llei ara és diferent. Som cridats a viure una vida que agradi a Déu (1 Tessalonicencs 4:1); Pau es refereix a això com caminar en l'Esperit (Gàlates 5:18). Això no significa que la Llei moral ja no sigui aplicable; mai va ser aquest el centre de la discussió. Com podria ser així, quan hem vist tan clarament que la Llei és el que defineix el pecat?

Més aviat, atès que la Llei és una transcripció del caràcter de Déu, a l'obeir-la simplement reflectim el seu caràcter. Però, més que això, seguim no només un conjunt de normes sinó l'exemple de Jesús, qui fa per nosaltres allò que la Llei en si mateixa mai podria fer: ell escriu la Llei al nostre cor (Fets 8:10) i fa possible que els requeriments de justícia de la Llei es compleixin en nosaltres (Romans 8:4). És a dir, mitjançant la nostra relació amb Jesús, tenim poder per obeir la Llei com mai.

Llegeix Romans 8: 4. Pau què està volent indicar aquí? De quina manera has vist que aquesta promesa es va manifestar en la teva pròpia vida? Alhora, malgrat tots els canvis positius que puguis haver experimentat, per què la salvació hauria de basar-se sempre en el que Crist ha fet per nosaltres i en res més?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “S'em pregunta sobre la llei a Gàlates. Quina llei és el preceptor per portar-nos a Crist? Contesto: Totes dues, la cerimonial i el codi moral dels Deu Manaments.

”Crist va ser el fonament de tot el sistema jueu. La mort d'Abel va ser una conseqüència de no haver acceptat Caín el pla de Déu a l'escola de l'obediència per a ser salvat per la sang de Jesucrist, simbolitzada per les ofrenes de sacrifici que assenyalaven a Crist. Caín va refusar l'efusió de sang que simbolitzava la sang de Crist que havia de ser vessada pel món. Tota aquesta cerimònia va ser preparada per Déu, i Crist va venir a ser el fonament de tot el sistema. Aquest és el començament de l'obra de la Llei com el preceptor que porta els instruments humans pecaminosos a considerar Crist com el fonament de tot el sistema jueu.

”Tots els que servien en relació amb el Santuari eren educats constantment sobre la intervenció de Crist en favor de la raça humana. Aquest servei tenia el propòsit de crear en cada cor amor per la Llei de Déu, que és la llei del Regne diví” (MS 1:274).

“La llei dels Deu Manaments no ha de ser considerada tant des de l'aspecte de la prohibició com des del de la misericòrdia. Les seves prohibicions són la segura garantia de felicitat en l'obediència. En ser rebuda en Crist, ella obra en nosaltres la puresa de caràcter que ens portarà goig a través dels segles eterns. És una muralla de protecció per a l'obedient” (MS 1:276).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Sovint lluitem amb la pregunta de com podem vèncer el pecat en la nostra vida. Quines promeses tenim a la Bíblia sobre la victòria sobre el pecat? De quina manera podem posicionar-nos millor per ajudar a fer realitat aquestes promeses? Alhora, per què hem de ser curosos i assegurar-nos de dipositar tota la nostra esperança de salvació en la victòria de Crist per nosaltres, i no en qualsevol victòria que nosaltres puguem obtenir?
2. Sovint escoltem que els cristians diuen que la Llei ha estat anul·lada. Per descomptat, aquests mateixos cristians parlen en contra del pecat, la qual cosa vol dir, sens dubte, que en realitat no consideren que la Llei hagi estat anul·lada. Què volen dir, en realitat, amb aquesta afirmació? (Pista: En general, en el context de quin Manament sorgeix aquesta asseveració?).

RESUM: La Llei va ser donada per assenyalar als pecadors la seva necessitat de Crist. Com guardiana, ens proveeix instrucció sobre Déu i protecció del mal. Però, com a entitat disciplinària, la Llei assenyalava la nostra pecaminositat i porta condemna. Crist ens deslliura de la condemna de la Llei i escriu la seva Llei en el nostre cor.

D'ESCLAUS A HEREUS

Dissabte 12 d'agost

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gàlates 3:26-4:20;
Romans 6:1-11; Hebreus 2:14-18; 4:14, 15; Romans 9:4, 5.

PER MEMORITZAR:

“De manera que ja no ets esclau, sinó fill; i, si ets fill, ets també hereu, per obra de Déu” (Gàlates 4:7).

Pau als gàlates els hi diu que no haurien de viure i actuar com a esclaus, sinó com a fills i filles de Déu, amb tots els drets i privilegis que això implica; una veritat que el jove Martí Luter necessitava escoltar. A mesura que s'aprofundien les seves conviccions de pecat, Luter va buscar obtenir el perdó i la pau per les seves pròpies obres. Portava una vida summament rigorosa, procurant sotmetre els mals de la seva naturalesa mitjançant dejunis, vigílies i assots, però la vida monàstica no li va portar cap alleujament. Va provar tots els sacrificis pels quals pensava que obtindria aquella puresa de cor que l'habilitaria per presentar-se davant Déu aprovat. Més tard, en mirar cap enrere, va reconèixer que era un monjo piadós que seguia estrictament les regles del seu orde, però que tot i així no trobava pau interior. “Si alguna vegada un monjo es pogués guanyar el cel gràcies al monasticismo, aquest hauria d'haver estat jo”. Però, no li va funcionar.

Posteriorment, acabat quan va començar a entendre la veritat de la salvació en Crist, tal com es revela a Gàlates, va poder començar a tenir algun tipus de llibertat espiritual i esperança per a la seva pròpia ànima. Com a resultat, el nostre món mai va tornar a ser el mateix.

LA NOSTRA CONDICIÓN EN CRIST

Tenint en ment Gàlates 3:25, llegeix Gàlates 3:26. Com ens ajuda aquest text a entendre quina és la nostra relació amb la Llei, ara que hem estat redimits per Jesús?

La paraula *perquè* [SBT], al principi del versicle 26, indica que Pau veu una connexió directa entre aquest versicle i l'anterior. Igual que el fill d'un amo estava sota la tutela d'un pedagog només mentre fos menor, Pau està dient que aquells que vénen a Crist per la fe ja no són menors; la seva relació amb la Llei ha canviat *perquè* ara són fills “adults” de Déu.

El mot *fills*, per descomptat, no és exclusiu per als homes; Pau òbviament inclou a les dones en aquesta categoria (Gàlates 3:28). La raó per la que utilitza la paraula *fills*, en masculí, és perquè tenia en ment l'herència familiar que es transmetia al descendent baró, juntament amb el fet que l'expressió “fills de Déu” era la designació especial d'Israel en l'Antic testament (Deuteronomi 14:1; Osees 11:1). En Crist, els gentils ara també gaudeixen de la relació especial amb Déu que havia estat exclusiva d'Israel.

Què té el baptisme que el converteix en un esdeveniment tan significatiu? Gàlates 3:27, 28; Romans 6:1, 11; 1 Pere 3:21.

L'ús que Pau fa de la paraula *perquè* (SBT) en el verset 27 indica, un cop més, el minuciós desenvolupament lògic del seu raonament. Pau considera que el baptisme és una decisió radical per unir la nostra vida amb Crist. A Romans 6, descriu el baptisme simbòlicament com una unió amb Jesús, tant en la seva mort com en la seva resurrecció. A Gàlates, Pau utilitza una metàfora diferent: el baptisme és l'acte d'estar revestits de Crist. La terminologia de Pau ens recorda passatges meravellosos de l'Antic Testament que parlen sobre estar revestits de justícia i salvació (*veure* Isaïes 61:10; Job 29:14). “Pau considera que el baptisme és el moment en que Crist, com un mantell, envolta al creient. Tot i que no empra aquest mot, Pau està descrivint la justícia que se'ls atorga als creients” (FRANK J. MATERA, *Galatians*, pàg. 145).

La nostra unió amb Crist simbolitzada per mitjà del baptisme vol dir que el que és una realitat en Crist també ho és en nosaltres. Atès que Crist és el “llinatge” d'Abraham, com “cohereus amb Crist” (Romans 8:17), els creients també són hereus de totes les promeses del Pacte fetes a Abraham i als seus descendents.

Atura't a pensar que allò que és realitat en Crist també ho és en nosaltres. Com hauria d'afectar cada aspecte de la nostra existència aquesta meravellosa veritat?

ESCLAVITZATS ALS ELEMENTS DEL MÓN

Després de comparar la nostra relació amb Déu amb la de fills i hereus, Pau ara s'esplaia en aquesta metàfora en incloure el tema de l'herència, a Gàlates 4:1 al 3. La terminologia de Pau evoca una situació en què l'amo d'una gran hisenda ha mort, deixant tota la seva propietat al seu fill gran. No obstant això, el fill encara és menor d'edat. Com sol succeir, encara avui, amb els testaments, el testament del pare estipula que el seu fill ha d'estar sota la supervisió de tutors i curadors fins que arribi a la maduresa. Encara que legalment és l'amo de la hisenda del seu pare, en ser menor, a la pràctica és poc més que un esclau.

L'analogia de Pau és similar a la del pedagog de Gàlates 3:24, però en aquest cas el poder dels majordoms i els administradors és molt superior i molt més important. No només són responsables de la cria del fill de l'amo, sinó també estan a càrrec de tots els assumptes financers i administratius fins que el fill sigui prou madur com per assumir aquestes responsabilitats.

Llegeix Gàlates 4:1 al 3. Què està dient Pau aquí que, un cop més, hauria d'ajudar-nos a aclarir quin hauria de ser el paper de la Llei en la nostra vida, ara que estem en Crist?

Encara es discuteix què va voler dir Pau exactament amb l'expressió “els elements del món” (Gàlates 4:3, 9). La paraula grega *stoijeia* significa literalment “elements”. Alguns han considerat que és una descripció dels elements bàsics que componen l'univers (2 Pere 3:10, 12); o de poders demoníacs que controlen aquest segle malvat (Colossencs 2:15); o com els principis rudimentaris de la vida religiosa, l'“ABC” de la religió (Hebreus 5:12). L'èmfasi de Pau a l'estatus de “minoria d'edat” de la humanitat abans de la vinguda de Crist (Gàlates 4: 1-3) suggereix que aquí s'està referint als principis rudimentaris de la vida religiosa. Si és així, Pau està dient que el període de l'Antic Testament, amb les seves lleis i sacrificis, era merament un evangeli elemental que esbossava les bases de la salvació. Per tant, per més importants i instructives que fossin les lleis cerimonials per a Israel, només eren una ombra del que hauria de venir. Mai van tenir la intenció d'ocupar el lloc de Crist.

Ajustar la nostra vida al voltant d'aquestes normes en comptes de fer-ho en funció de Crist és com voler retrocedir en el temps. Per als gàlates, tornar a aquests elements bàsics després que Crist ja havia vingut era com si el fill adult, en l'analogia de Pau, volgués tornar a ser menor!

Encara que tenir fe com la d'un nen pot ser positiu (Mateu 18:3), és això el mateix que la maduresa espiritual? O es podria argumentar que com més creixis espiritualment la teva fe serà més semblant a la d'un nen? Quant s'assembla la teva fe a la d'un nen, en innocència i confiança?

DÉU VA ENVIAR EL SEU FILL

“Però, quan es complí el termini, Déu envià el seu Fill, nascut de dona, sotmès per naixement al règim de la Llei” (Gàlates 4: 4).

L'ús que fa Pau de la paraula “compliment” indica el paper actiu de Déu en dur a terme el seu propòsit en la història humana. Jesús no va venir en qualsevol moment; va venir en el moment precís que Déu havia preparat. Des d'una perspectiva històrica, a aquesta època se la coneix com la *Pax Romana* (la Pau Romana), un període de dos-cents anys de relativa estabilitat i pau en tot l'Imperi Romà. La conquesta del món mediterrani per part de Roma va portar pau, un idioma comú, mitjans favorables per viatjar i una cultura comuna que facilitaria l'esplai ràpid de l'evangeli. Des d'una perspectiva bíblica, també va marcar el moment que Déu havia fixat la vinguda del Messies promès (*veure* Daniel 9:24-27).

Per què Crist va haver de prendre la nostra humanitat per redimir-nos? Joan 1:14; Gàlates 4:4, 5; Romans 8:3, 4; 2 Corintis 5:21; Filipencs 2:5-8; Hebreus 2:14-18; 4:14, 15.

Gàlates 4:4 i 5 conté un dels informes més succints de l'evangeli a les Escriptures. La vinguda de Jesús a la història humana no va ser un accident. “Déu va enviar el seu Fill”. En altres paraules, Déu va prendre la iniciativa en la nostra salvació.

També, la creença fonamental cristiana en la divinitat eterna de Crist està implícita en aquestes paraules (Joan 1:1-3, 18; Filipencs 2:5-9; Colossencs 1:15-17). Déu no va enviar un missatger celestial. Va venir ell mateix.

Tot i que que era el Fill diví i preexistent de Déu, Jesús també va ser “nascut de dona”. Tot i que el naixement virginal està implícit en aquesta frase, aquesta afirma de manera més específica la seva autèntica humanitat.

La frase “nascut sota la Llei” indica no només el llegat jueu de Jesús, sinó també inclou el fet que va carregar amb la nostra condemnació.

Calia que Crist prengués la nostra humanitat perquè, amb la nostra naturalesa humana, Crist qualificava legalment per a ser el nostre Substitut, Salvador i Gran Sacerdot. Com el segon Adam, va venir a reclamar tot el que el primer Adam havia perdut per la seva desobediència (Romans 5:12-21). Per la seva obediència va complir perfectament les demandes de la Llei, i així va redimir el tràgic fracàs d'Adam. I, per la seva mort a la Creu, va complir amb la justícia de la Llei, que requeria la mort del pecador, i així va obtenir el dret de redimir a tots els que s'acosten a ell amb veritable fe i entrega.

* A *SBT*: “Però quan arribà la plenitud del temps, Déu va enviar al seu Fill, nascut de dona, nascut sota la llei”. (Nota del traductor).

ELS PRIVILEGIS DE L'ADOPCIÓ

A Gàlates 4:5 al 7, Pau s'esplaia en la seva temàtica central, emfatitzant que Crist va venir “perquè redimís els qui érem sota la llei” (versicles 4, 5, *SBT*)*. La paraula *redimir* significa “comprar una altra vegada”. Es referia al preu que es pagava per comprar la llibertat d'un ostatge o d'un esclau. Com ho indica el context, la redempció implica un context negatiu: una persona està en necessitat de ser alliberada.

Però, de què necessitem alliberament? El Nou Testament presenta quatre coses; entre d'altres: 1) alliberament del diable i els seus enganys (Hebreus 2:14, 15); 2) alliberament de la mort (1 Corintis 15:56, 57); 3) alliberament del poder del pecat, que ens esclavitzava per naturalesa (Romans 6:22); i 4) alliberament de la condemna de la Llei (Romans 3:19-24; Gàlates 3:13; 4:5).

Quin propòsit positiu ha aconseguit Crist per nosaltres, mitjançant la redempció que tenim en ell? Gàlates 4:5-7; Efesis 1:5; Romans 8:15, 16, 23; 9:4, 5.

Sovint ens referim a allò que Crist ha aconseguit per nosaltres com a “salvació”. Si bé és cert, aquesta paraula no és tan viscuda i descriptiva com l'ús distintiu que fa Pau de la paraula *adopció* (*huiiothesia*). Encara que Pau és l'únic autor del Nou Testament que fa servir aquesta paraula, l'adopció era un procediment legal molt conegut en el món grecoromà. Diversos emperadors romans, durant l'època de Pau, van utilitzar l'adopció com a mitjà per elegir un successor quan no tenien cap hereu legal. L'adopció garantia diversos privilegis: “1) El fill adoptat es converteix en el fill veritable [...] de qui l'adopta. [...]. 2) L'adoptant accepta criar al fill com cal i atendre les seves necessitats d'aliment i abrigo. 3) L'adoptant no pot repudiar al seu fill adoptat. 4) El fill no pot ser reduït a l'esclavitud. 5) Els pares naturals del fill no tenen dret a reclamar-lo. 6) L'adopció estableix el dret a l'herència” (DEREK R. MOORE-CRISPIN, “Galatians 4:1-9: The Use and Abuse of Parallels”, a *The Evangelical Quarterly*, volum 61, Núm. 3 (1989), pàg. 216).

Si aquests drets estan garantits en l'àmbit terrenal, imagina't quant majors són els privilegis que tenim com a fills adoptats de Déu!

Llegeix Gàlates 4:6, considerant que el mot hebreu *abba* era la paraula afectuosa que els fills utilitzaven per dirigir-se al seu pare (com avui s'utilitza el terme infantívol “papà”). Jesús la va usar en oració (Marc 14:36), i com a fills de Déu també tenim el privilegi d'anomenar “Abba” a Déu. Gaudeixes d'aquesta classe de proximitat íntima amb Déu en la teva pròpia vida? Si no és així, quin és el problema? Què pots canviar per arribar a tenir aquesta proximitat?

* A *BEC*: “a fi de rescatar els qui estaven sotmesos a la Llei”. (Nota del traductor).

PER QUÈ TORNAR A L'ESCLAVATGE?

Llegeix Gàlates 4:8 al 20. Resumeix en les següents línies el que Pau està dient aquí. Com de seriosament considera les falses ensenyances entre els gàlates?

Pau no descriu la naturalesa exacta de les pràctiques religioses dels gàlates, però evidentment té en ment un sistema fals d'adoració que va portar a un esclavatge espiritual. De fet, el considera tan perillós i destructiu que va escriure aquesta carta tan apassionada, advertint als gàlates que el que estaven fent era com renunciar a la condició de fills i fer-se esclaus.

Encara que no esmenta detalls, què diu Pau que estaven fent els gàlates, que li resultava tan objectable? Gàlates 4:9-11.

Molts han interpretat la referència de Pau a “els dies, els mesos, els temps i els anys” (Gàlates 4:10, *SBT*) com una objecció no només contra les lleis cerimonials, sinó també contra el dissabte. Però aquesta interpretació excedeix l'evidència. En primer lloc, si Pau realment desitjava desestimar el dissabte i altres pràctiques jueves específiques, resulta clar per Colossencs 2:16 que fàcilment les podria haver identificat pel seu nom. En segon lloc, Pau deixa clar que allò que estaven fent els gàlates, fos el que fos, els va portar de la llibertat en Crist a l'esclavatge. “Si l'observança del dissabte setmanal sotmet a esclavitud a un ésser humà, llavors el mateix Creador es va sotmetre a aquesta esclavitud quan va observar el primer dissabte que hi va haver al món” (*CBA* 6:966). A més, per què Jesús no només va guardar el dissabte, sinó també va ensenyar als altres com guardar-lo, si la seva observança adequada estigués privant d'alguna manera a les persones de la llibertat que en ell tenen? (*Veure* Marc 2:27, 28; Lluç 13:10-16).

Hi pot haver algunes pràctiques a l'adventisme del setè dia que ens estiguin traient la llibertat que tenim en Crist? O, en lloc que les pràctiques per si mateixes siguin problemàtiques, com són les nostres actituds cap a aquestes pràctiques? De quina manera una actitud incorrecta pot portar-nos a la mena d'esclavitud de la qual Pau va advertir als gàlates amb tanta vehemència?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Al concili del cel es va fer provisió per a que els homes, encara que fossin transgressors, no perissin en la seva desobediència, sinó que, mitjançant la fe en Crist com el seu Substitut i Garantia, poguessin arribar a ser els elegits de Déu. [...] Déu vol que tots els homes se salvin, perquè s'ha fet una àmplia provisió per pagar el rescat de l'home, mitjançant el seu Fill unigènit. Aquells que morin moriran perquè refusaran ser adoptats com a fills de Déu a través de Jesucrist. L'orgull de l'home li impedeix que accepti la provisió per a la salvació. Però el mèrit humà no és prou per a admetre un home davant la presència de Déu. El que fa acceptable a un home davant de Déu és la gràcia impartida de Crist, a través de la fe en el seu nom. No es pot col·locar cap confiança en les obres, ni en els feliços vols dels sentiments, com evidència que els homes han estat elegits per Déu, perquè els elegits ho són a través de Crist” (NEV 80).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Reflexiona una mica més en la idea del què significa, i el què no vol dir, *ser com nens en el nostre camí amb el Senyor*. Quins aspectes dels nens hem d'imitar pel que fa a la nostra fe i la nostra relació amb Déu? Alhora, en quin sentit podríem estar portant aquesta idea massa lluny? Comenta-ho a classe demà dissabte.
2. Què tenen els éssers humans que els fa tan temorosos de la idea de la gràcia, de la salvació només per la fe? Per què serà que moltes persones preferirien intentar aconseguir la salvació pels seus propis mitjans, si fos possible?
3. Com a classe, repasseu la pregunta final de l'estudi del dijous. De quina manera podem, com adventistes del setè dia, quedar atrapats per algun tipus d'esclavitud de la qual hàgim estat, en teoria, alliberats? Com ens podria passar això, com ens adonaríem i com podríem ser deslliurats?

RESUM: En Crist, hem estat adoptats en la família de Déu com els seus fills i filles. Com a fills de Déu, tenim accés a tots els drets i els privilegis que comporta una relació de família com aquesta. Relacionar-nos amb Déu només sobre la base de regles i normes seria neci. Seria com un fill que desitja renunciar a la seva posició i herència per convertir-se en esclau.

LA CRIDA PASTORAL DE PAU

Dissabte 19 d'agost

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gàlates 4:12-20; 1 Corintis 11:1; Filipencs 3:17; 1 Corintis 9:19-23; 2 Corintis 4:7-12.

PER MEMORITZAR:

“Germans, identifiqueu-vos amb mi com jo m'he identificat amb vosaltres, si us plau” (Gàlates 4:12)*.

Com hem vist fins ara, Pau no va escatimar paraules amb els gàlates. No obstant això, el seu fort vocabulari simplement reflectia la passió inspirada que sentia pel que fa al benestar espiritual de l'església que havia fundat. A més del problema teològic crucial amb el qual estava bregant Pau, la carta als gàlates també mostra, de manera general, com d'important és la doctrina correcta. Si el que creguéssim no fos tan important, si la doctrina correcta no importés tant, llavors, per què Pau hauria estat tan fervent, tan intransigent, en la seva carta? El cert és, per descomptat, que el que creiem és molt important.

A Gàlates 4:12 a 20, Pau continua amb el seu discurs, tot i que canvia l'enfocament, almenys una mica. Pau ja va presentar una sèrie d'arguments detallats i teològicament sofisticats per persuadir els gàlates dels seus errors, i ara fa una crida pastoral més personal. A diferència dels falsos mestres, que no tenien veritable interès en els gàlates, Pau revela la inquietud, la preocupació, l'esperança i l'amor autèntics d'un bon pastor per aquest ramat errant. No només estava corregint la teologia; buscava atendre les necessitats d'aquells a qui estimava.

* A *SBT*: “Germans, us demano que sigueu com jo, perquè jo també *m'he fet* com vosaltres”. A *BIC*: “Però ara us ho prego: comporteu-vos com jo, que jo també em vaig comportar com vosaltres”. A *BM*: “Us ho demano, germans sigueu com jo, que jo també m'he fet com vosaltres”. (Nota del traductor).

EL COR DE PAU

Llegeix Gàlates 4:12 al 20. Quina és la força del missatge de Pau en aquests versicles?

La indicació inicial de la preocupació que pesa sobre el cor de Pau és la seva apel·lació personal en el versicle 12. L'apel·lació segueix immediatament després de la insistència de Pau que els gàlates es fessin “com jo”. Desafortunadament, la importància del mot “pregar” [a *BIC*] no es transmet completament en algunes traduccions. La paraula en grec és *deomai*. Encara que pot traduir-se com “pregar” (*BIC*), “demandar” (*BM* i *SBT*) o “si us plau” (*BEC*), la paraula grega té un sentit més fort de desesperació (*veure* 2 Corintis 5:20, 8:4; 10:2). Pau, en realitat, està dient: “Si us plau, se'ls imploro!”.

La preocupació de Pau no era simplement sobre idees teològiques ni punts de vista doctrinals. El seu cor estava lligat a la vida de les persones que havien estat portades a Crist mitjançant el seu ministeri. Es considerava més que un simple amic; era el seu pare espiritual, i ells eren els seus fills. Però, a més d'això, Pau compara la seva preocupació pels gàlates amb l'ansietat i l'angoixa que acompanyen una mare en dolors de part (Gàlates 4:19). Pau havia pensat que el seu “dolor de part” havia estat suficient perquè els gàlates tinguessin un “bon naixement” quan va fundar l'església. Però, ara que ells s'havien apartat de la veritat, Pau estava una altra vegada experimentant aquests dolors de part, per assegurar-se el benestar d'ells.

Quin objectiu tenia en ment Pau per als gàlates? Quin resultat desitjava veure dels seus “dolors de part” per ells? Gàlates 4:19.

Després de descriure primerament als gàlates com formats al ventre matern, Pau ara es refereix a ells com si fossin mares embarassades. La paraula traduïda com “format” s'usava en llenguatge mèdic per referir-se al desenvolupament d'un embrió. Per mitjà d'aquesta metàfora, Pau descriu el que significa ser un cristià, en l'àmbit individual i col·lectivament com a església. Ser un seguidor de Crist és més que només la professió de fe; implica una transformació radical a la semblança de Crist. Pau “no estava buscant unes poques alteracions menors en els gàlates, sinó una transformació tal que veure'ls a ells seria com veure a Crist” (LEON MORRIS, *Galatians*, pàg. 142).

En quins aspectes has vist que el caràcter de Crist s'ha manifestat en la teva vida? En quines àrees encara tens molt per créixer?

EL REPTE D'ARRIBAR A SER

Llegeix 1 Corintis 11:1; Filipencs 3:17; 2 Tessalonicencs 3:7 al 9; i Fets 26:28 i 29. Què està ensenyant Pau en aquests versicles que es veu reflectit a Gàlates 4:12? Com hem d'entendre el que emfatitza?

Diverses vegades, a les seves cartes, Pau anima els cristians a imitar el seu comportament. A cada situació, Pau es presenta a si mateix com un exemple autoritatiu que els creients haurien de seguir. A 2 Tessalonicencs 3:7 al 9, Pau s'ofereix com un exemple de com haurien de treballar els creients de Tessalònica per guanyar-se la vida i no ser una càrrega per als altres. A 1 Corintis 11:1, Pau demana als corintis que l'hi imitin al posar el benestar dels altres en primer lloc. La preocupació de Pau a Gàlates sembla ser una mica diferent.

A Gàlates 4:12, Pau no demana als gàlates que l'*imitin*; més aviat, els demana que “es facin” com ell és; està parlant de ser, no d'actuar. Per què? El problema a Galàcia no era un comportament poc ètic o un estil de vida impiu, com a l'església a Corint. La situació a Galàcia estava arrelada en l'essència mateixa del cristianisme. Tenia més a veure amb el “ser” que amb el comportament. Pau no estava dient que *actuessin* com ell, sinó que *fossin* com ell. La terminologia exacta de Gàlates 4:12 apareix també en l'apel·lació de Pau a Herodes Agripa II, a Fets 26:29, on Pau escriu: “Jo demanaria a Déu que tant si és per poc com si és per molt, no solament tu, sinó també tots els qui avui m'escolteu poguéssiu arribar a ser com sóc jo, si bé sense aquestes cadenes”. En altres paraules, Pau s'està referint a la seva experiència com a cristià, un fonament que descansa només sobre Crist, una fe que confia en allò que Crist ha fet per a ell i no en les seves pròpies obres de la Llei. Els gàlates estaven donant més valor al seu comportament que a la seva identitat en Crist.

Encara que Pau no diu específicament com vol que els gàlates es tornin com ell, el context de la situació de Galàcia indica que no era una declaració general que cobrís tots els aspectes i detalls de la seva vida. A causa que la seva preocupació s'enfocava en la religió dels gàlates centrada en la Llei, Pau de ben segur tenia en ment el meravellós amor, el goig, la llibertat i la certesa de la salvació que trobava en Jesucrist. A la llum de la grandesa extraordinària de Crist, Pau havia après a considerar tot com deixalles (Filipencs 3:5-9) i anhelava que els gàlates tinguessin aquella mateixa experiència.

Coneixes a algú (a més de Jesús) que representi un bon exemple per a tu? Si és així, quines són les qualitats d'aquesta persona que et són un exemple, i com pots revelar millor aquestes qualitats a la teva pròpia vida?

JO EM VAIG FER COM VOSALTRES

Llegeix 1 Corintis 9:19 al 23. Què ensenya Pau en aquests versicles que ens pot ajudar a entendre millor el que diu a l'última part de Gàlates 4:12? (Veure també Fets 17:16-34; 1 Corintis 8:8-13; Gàlates 2: 11-14.)

Gàlates 4:12 pot semblar una mica confús. Per què els gàlates s'haurien de tornar com Pau, si ell ja s'havia tornat com ells?

Com hem vist en l'estudi d'ahir, Pau desitjava que es tornessin com ell en la seva fe i la seva confiança completes en la suficiència plena de Crist per a la salvació. El seu comentari que ell es va tornar com ells era un recordatori que, tot i ser jueu, s'havia fet gentil “sense la llei”, per poder arribar als gentils de Galàcia amb l'evangeli. Com el gran missioner al món gentil, Pau havia après a predicar l'evangeli tant a jueus com a gentils. De fet, segons 1 Corintis 9:19 al 23, tot i que l'evangeli seguia sent el mateix, el mètode de Pau variava depenent de les persones que intentava aconseguir.

“Pau era pioner en allò que avui anomenem contextualització, la necessitat de comunicar l'evangeli de tal manera que parli al context total de les persones a les quals s'adreça” (TIMOTHY GEORGE, *The New American Commentary: Galatians*, pàg. 321).

Els comentaris de Pau a 1 Corintis 9:21 indica que creia que havia límits de fins on hauria d'arribar una persona en la contextualització de l'evangeli. Pau esmenta, per exemple, que tot i que un és lliure d'arribar de diverses maneres a jueus i a gentils, aquesta llibertat no inclou el dret de viure un estil de vida sense llei, ja que els cristians estan sota la “llei de Crist”.

Tot i que la contextualització no sempre és fàcil, “sempre que puguem separar el cor de l'evangeli de la seva closca cultural, contextualitzar el missatge de Crist sense comprometre el seu contingut, nosaltres també hauríem de ser imitadors de Pau” (TIMOTHY GEORGE, *Galatians*, pàgs. 321, 322).

És molt fàcil comprometre els principis, oi? De vegades, com més temps un sigui cristià, més fàcil és caure en la transigència. Per què serà? Analitza't amb sinceritat. Quant has transigit en la teva vida, i quines han estat les maneres en què ho has justificat? De quina manera pots revertir això en les àrees de la teva vida que ho necessiten?

AHIR I AVUI

La relació de Pau amb els creients de Galàcia no sempre havia estat tan difícil ni freda com ara s'havia tornat. De fet, en reflexionar sobre el moment què per primera vegada va predicar l'evangeli a Galàcia, Pau parla en termes enlluernadors per lo bé que el van tractar. Què va succeir?

Quin esdeveniment sembla haver portat a Pau a decidir predicar l'evangeli a Galàcia? Gàlates 4:13.

Sembla que la intenció original de Pau no havia estat predicar l'evangeli a Galàcia. Però alguna malaltia el va afectar en el seu viatge, obligant-lo a romandre a Galàcia més temps del que s'esperava o a viatjar a Galàcia per recuperar-se. La naturalesa exacta de la malaltia de Pau està envoltada de misteri. Alguns han suggerit que va contreure malària; altres, sobre la base de la referència de Pau a la disposició dels gàlates de treure's els seus propis ulls i donar-los-hi, suggereixen que potser va ser una malaltia de la vista. La seva malaltia també podria haver tingut relació amb l'“espina al cos” que esmenta en 2 Corintis 12:7 al 9.

Fos el que fos allò que Pau estava patint, ens diu que era tan desagradable que es va convertir en una prova per als gàlates. En un món on sovint la malaltia era un senyal de desgrat diví (Joan 9:1, 2; Lluc 13:1-4), la malaltia de Pau fàcilment va poder brindar als gàlates una bona excusa per a rebutjar a ell i al seu missatge. Però Pau va rebre dels gàlates una benvinguda de tot cor. Per què? Perquè els seus cors s'havien commogut per la predicació de la Creu (Gàlates 3:1) i la convicció de l'Esperit Sant.

Quin va poder haver estat el motiu pel qual Déu va permetre que Pau patís? Com podia ministrar Pau als altres quan estava lluitant amb els seus propis problemes? Romans 8:28; 2 Corintis 4:7-12; 12:7-10.

Fos quina hagués estat la malaltia de Pau, evidentment era greu, i fàcilment l'hi hauria proveït una excusa, ja sigui per culpar Déu dels seus problemes o simplement per abandonar la predicació de l'evangeli. Però Pau no ho va fer. En comptes de permetre que la situació el superés, Pau la va utilitzar com una oportunitat per dependre més plenament de la gràcia de Déu. “Una vegada rera una altra, Déu ha fet servir les adversitats de la vida (malaltia, persecució, pobresa, fins i tot desastres naturals i tragèdies inexplicables) com a oportunitats per desplegar la seva misericòrdia i gràcia, i com a mitjà per a l'avanç de l'evangeli” (TIMOTHY GEORGE, *Galatians*, pàgs. 323, 324).

Com pots aprendre a permetre que les teves proves i els teus patiments t'ajudin a dependre més del Senyor? (Quines altres opcions tens?).

DIR LA VERITAT

Llegeix Gàlates 4:16. Quin poderós argument presenta Pau aquí? En quin sentit pots haver experimentat alguna cosa semblant? (Veure també Joan 3:19; Mateu 26:64, 65; Jeremies 36:17-23.)

L'expressió “dir la veritat” sovint té connotacions negatives, especialment en els nostres dies, i pot considerar-se una tàctica contundent, sense restriccions ni distinció d'enemics, per presentar-li la crua veritat a una altra persona, sense importar com de desagradable o indesitjada pugui ser aquesta veritat. Si no fos pels comentaris de Pau a Gàlates 4:12 a 20, i uns pocs comentaris més escampats al llarg de la seva epístola (*veure* Gàlates 6:9, 10), es podria concloure erròniament que l'interès de Pau a la veritat de l'evangeli superava qualsevol expressió d'amor. No obstant això, com hem vist, tot i que Pau estava preocupat perquè els gàlates coneguessin la “veritat de l'evangeli” (*veure* Gàlates 2:5, 14), aquesta preocupació va sorgir per causa del seu amor per ells. Qui no ha experimentat personalment com de dolorós pot ser haver de reprendre a algú o dir-li la crua veritat que no vol escoltar, en termes simples, per qualsevol motiu que sigui? Ho fem perquè estimem a l'altra persona, no perquè desitgem fer-li cap mal, encara que per moments l'efecte immediat de les nostres paraules pot causar dolor o, fins i tot, enuig i ressentiment contra nosaltres. Ho fem de totes maneres, perquè sabem que és el que necessita sentir l'altra persona, sense importar que no ho vulgui escoltar.

A Gàlates 4:17 al 20, què està volent dir Pau sobre aquells als quals s'oposa? Què més està desafiant, a més de la seva teologia?

En contrast amb la sinceritat de l'evangeli de Pau, pel qual arrisca la possible ira dels gàlates, els seus oponents estaven intentant activament guanyar-se el favor dels gàlates, no per amor a ells, sinó per les seves pròpies motivacions egoïstes.

Pensa en algun incident on les teves paraules, tot i que verídiques i necessàries, van fer que algú s'enutgés amb tu. Què vas aprendre d'aquesta experiència que podria ajudar-te la propera vegada que hagis de fer alguna cosa semblant?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “A les esglésies de Galàcia, l'error obert i desemmascarat estava suplantant al missatge evangèlic. Crist, el veritable fonament de la fe, era virtualment desplaçat per les antiquades cerimònies del judaisme. L'apòstol va veure que, per salvar els creients gàlates de les perilloses influències que els amenaçaven, s'haurien de prendre les més decisives mesures, donar-lis més penetrants amonestacions.

”Una important lliçó que tot ministre de Crist ha d'aprendre és que ha d'adaptar les seves tasques a la condició d'aquells a qui tracta de beneficiar. La tendresa, la paciència, la decisió i la fermesa són igualment necessàries; però s'han d'exercir amb la deguda discriminació. El tractar sàviament amb diferents classes de ments, en diverses circumstàncies i condicions, és una feina que requereix saviesa i judici il·luminats i santificats per l'Esperit de Déu. [...].

”Pau va pregar, als que havien conegut una vegada el poder de Déu en la seva vida, que tornessin al seu primer amor de la veritat evangèlica. Amb arguments irrefutables, els va presentar el seu privilegi d'arribar a ser homes i dones lliures en Crist, qui per la seva gràcia expiatòria a tots els que es lliuren plenament a ell són vestits amb el mantell de la seva justícia. Va sostenir que tota ànima que vulgui ser salvada ha de tenir una experiència genuïna i personal en les coses de Déu.

”Les fervents paraules de prec de l'apòstol no van ser estèrils. L'Esperit Sant va obrar amb gran poder, i molts dels qui els seus peus havien estat esgarriats per camins estranys van tornar a la seva primera fe en l'evangeli. Des de llavors, es van mantenir fermes en la llibertat amb què Crist els havia fet lliures” (*HAp* 309, 311).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Reflexiona una mica més sobre la qüestió del patiment i com Déu el pot utilitzar. Com breguem amb situacions en què res de bo sembla haver sorgit del patiment?
2. Medita en la idea que Crist es formi en nosaltres. Què significa això en termes pràctics? Com podem saber que això està succeint en nosaltres? De quina manera podem evitar desanimar-nos si no està succeint tan ràpidament com pensem que hauria de ser?

RESUM: Després de presentar una sèrie d'arguments detallats i teològicament sofisticats, Pau ara fa una crida més personal i emocional als gàlates. Els prega que escoltin el seu consell, recordant-los la relació positiva que alguna vegada van compartir, i l'amor i la preocupació autèntics que té per a ells com el seu pare espiritual.

ELS DOS PACTES

Dissabte 26 d'agost

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gàlates 4:21-31; Gènesi 1:28; 2:2, 3; 3:15; 15:1-6; Èxode 6:2-8; 19:3-6.

PER MEMORITZAR:

**“Però la Jerusalem de dalt és lliure, la qual és la mare de tots nosaltres”
(Galates 4:26, SBT).**

Els cristians que rebutgen l'autoritat de l'Antic Testament sovint consideren que el lliurament de la Llei al Sinaí és inconsistent amb l'evangeli. Conclouen que el pacte donat al Sinaí representa una era, una dispensació, de la història de la humanitat en què la salvació es basava en l'obediència a la llei. Però pel fet que el poble va fracassar en viure segons les demandes de la Llei, Déu (diuen ells) va posar en rigor un nou pacte, un pacte de gràcia per mitjà dels mèrits de Jesucrist. Aquesta, llavors, és la seva comprensió dels dos Pactes: l'antic, basat en la Llei; i el nou, basat en la gràcia.

Per més que aquesta visió sigui comú, està equivocada. La salvació mai va ser per l'obediència a la Llei; el judaisme bíblic, des dels seus inicis, sempre va ser una religió de la gràcia. El legalisme que Pau estava confrontant a Galàcia era una perversió, no només del cristianisme sinó també del mateix l'Antic Testament. Els dos Pactes no són una qüestió de temps, sinó que reflecteixen les actituds humanes. Representen dues diferents formes d'intentar relacionar-se amb Déu, que es remunten a Caín i Abel. L'antic Pacte representa aquells que, com Caín, erròniament depenen de la seva pròpia obediència com a mitjà d'agradar a Déu; en contrast, el nou Pacte representa l'experiència d'aquells que, com Abel, depenen completament de la gràcia de Déu per fer tot el que ell ha promès.

ELS FONAMENTS DEL PACTE

Molts consideren que la interpretació que Pau fa de la història d'Israel a Gàlates 4:21 a 31 és el passatge més difícil de la seva epístola. Això es deu al fet que és un argument summament complex que requereix un coneixement ampli de les persones i els esdeveniments de l'Antic Testament. El primer pas per entendre aquest passatge és tenir una comprensió bàsica d'un concepte de l'Antic Testament que és crucial en l'argument de Pau: el Pacte.

La paraula hebrea traduïda com “pacte” és *berit*. Apareix gairebé nou-centes vegades a l'Antic Testament i es refereix a un contracte vinculant, un acord o tractat. Durant milers d'anys, els pactes han jugat un paper integral en la definició de les relacions entre persones i nacions a tot el Pròxim Orient. Els pactes sovint involucraven el sacrifici d'animals com a part del procés de fer (literalment, “tallar”) un pacte. Degollar animals simbolitzava el que passaria amb la part que fallés en guardar les promeses i les obligacions pactades. "

“Des d'Adam fins a Jesús, Déu es va relacionar amb la humanitat per mitjà d'una sèrie de promeses de pacte que es centraven en un Redemptor esdevenidor i que culminaven en el pacte davídic (Gènesi 12:2, 3; 2 Samuel 7:12 -17; Isaïes 11). Déu li va prometre a Israel, quan estava en la captivitat babilònica, un ‘nou pacte’ més efectiu (Jeremies 31:31-34) en connexió amb la vinguda del Messies davídic (Ezequiel 36:26-28; 37: 22- 28)” (HANS K. LARONDELLE, *Our Creator Redeemer*, pàg. 4).

**Quina era la base del pacte original de Déu amb Adam al Jardí de l'Edèn abans del pecat?
Gènesi 1:28; 2:2, 3, 15-17.**

Tot i que el matrimoni, el treball físic i el dissabte eren part de les clàusules generals del pacte de la Creació, el punt central era el mandat de Déu de no menjar del fruit prohibit. La naturalesa bàsica del Pacte era: “Obeeix, i viuràs!”. Amb una naturalesa creada en harmonia amb Déu, el Senyor no requeria l'impossible. L'obediència era la inclinació natural de la humanitat; però, Adam i Eva van escollir fer el que no era natural i, amb aquest acte, no només van trencar el pacte de la Creació, sinó també van fer que les seves clàusules fossin impossibles per als éssers humans ara corromputs pel pecat. Déu mateix restauraria la relació que Adam i Eva havien perdut. Va fer això en establir un pacte de gràcia, basat en la promesa eterna d'un Salvador (Gènesi 3:15).

Llegeix Gènesi 3:15, la primera promesa de l'evangeli a la Bíblia. En quina part d'aquest versicle veus una besllum de l'esperança que tenim en Crist?

EL PACTE AMB ABRAHAM

Quines promeses de pacte va fer Déu a Abram a Gènesi 12:1 al 5? Quina va ser la resposta d'Abram?

Les promeses inicials de Déu a Abram conformen un dels passatges més poderosos de l'Antic Testament. Aquests versets estan plens de la gràcia de Déu. És Déu, no Abram, qui fa les promeses. Abram no havia fet res per guanyar-se o merèixer el favor de Déu, ni tampoc hi ha cap indicació que suggereixi que Déu i Abram d'alguna manera hagin obrat junts per crear aquest pacte. Déu fa totes les promeses. En contrast, Abram és cridat a tenir fe en la certesa de la promesa de Déu, no una “fe” feble, sinó una fe que es manifesta quan ell (als 75 anys!) deixa la seva família extensa i se'n va a la terra que Déu li va prometre.

“Amb la ‘benedicció’ pronunciada sobre Abraham, i per mitjà d'ell a tots els éssers humans, el Creador va renovar el seu propòsit redemptor. Havia ‘beneït’ a Adam i Eva al paradís (Gènesi 1:28; 5:2) i després del diluvi ‘Déu va beneir Noè i els seus fills’ (9:1). D'aquesta manera, Déu va aclarir la seva promesa anterior d'un Redemptor que redimiria a tota la humanitat, destruiria el mal i restauraria el Paradís (Gènesi 3:15). Déu va confirmar la seva promesa de beneir a ‘totes les famílies de la Terra’ en el seu abast universal” (HANS K. LARONDELLE, *Our Creator Redeemer*, pàgs. 22, 23).

Després de deu anys d'esperar que nasqués el fill promès, quines preguntes tenia Abram sobre la promesa de Déu? Gènesi 15:1-6.

Sovint és fàcil glorificar a Abram com l'home de fe que mai va tenir preguntes ni dubtes. No obstant això, l'Escriptura assenyala un quadre diferent. Abram va creure, però també va tenir preguntes en el camí. La seva fe era una fe en creixement. Com el pare de Marc 9:24, Abram bàsicament li va dir a Déu, a Gènesi 15:8: “Crec, ajuda la meua incredulitat”. En resposta, Déu, en la seva gràcia, li va assegurar a Abram la certesa de la seva promesa en fer un pacte formal amb ell (Gènesi 15:7-18). El que fa que aquest pacte sigui tan sorprenent no és el fet que Déu faci un pacte amb Abraham sinó el grau al qual va estar disposat Déu a condescendir amb ell per fer-lo. A diferència d'altres governants de l'antic Pròxim Orient, que es mostraven reticents a la idea de fer promeses vinculants amb els seus súbdits, Déu no només li va donar la seva paraula a Abraham, sinó també, en passar simbòlicament entre les parts dels animals degollats, va posar seva pròpia vida com a garantia. Per descomptat, en última instància, Jesús va donar la seva vida al Calvari per fer realitat la seva promesa.

Quines són algunes àrees en les què ara has d'avançar per fe i creure en el que sembla impossible? Com pots aprendre a seguir aferrissar-te de les promeses de Déu, passi el que passi?

ABRAHAM, SARA I AGAR

Per què Pau té una visió tan desdenyosa de l'incident amb Agar? Gàlates 4:21-31; Gènesi 16. Quin punt crucial de la salvació està emfatitzant Pau en utilitzar aquesta història de l'Antic Testament?

El lloc d'Agar en la història del Gènesi està directament relacionat amb el fracàs d'Abram en creure en la promesa de Déu. Com esclava egípcia a la llar d'Abram, Agar probablement va arribar a ser possessió d'Abram com un dels molts regals que Faraó li va donar a canvi de Sara, un esdeveniment associat amb el primer acte d'incredulitat d'Abram en la promesa de Déu (Gènesi 12:11-16).

Després d'esperar durant deu anys a què nasqués el fill promès, Abram i Sarai seguien sense fills. Sarai va arribar a la conclusió que Déu necessitava la seva ajuda i li va donar a Agar a Abram com a concubina. Encara que resulti estrany per a nosaltres avui, el pla de Sarai era bastant enginyós. Segons els costums antics, una esclava podia servir legalment com a mare de lloguer per a la seva mestressa estèril. Així, Sarai podia considerar com a propi a qualsevol fill que nasqués de la unió entre el seu marit i Agar. Tot i que el pla va fer efecte, no era el fill promès per Déu. En aquesta història, tenim un poderós exemple de com, a l'hora d'enfrontar circumstàncies descoratjadores, tot un gran home de Déu va tenir una relliscada en la seva fe. A Gènesi 17:18 i 19, Abraham li va suplicar a Déu que acceptés a Ismael com el seu hereu; el Senyor, per descomptat, va rebutjar aquesta oferta. L'únic element “miraculós” en el naixement d'Ismael va ser que Sara estigués disposada a compartir el seu marit amb una altra dona! No hi va haver res fora del comú en el naixement del fill d'aquesta dona, un fill nascut “segons la carn”. Si Abraham hagués confiat en allò que Déu li havia promès, en comptes de permetre que les circumstàncies vincessin aquesta confiança, res d'això hauria passat, i s'hauria evitat molt dolor.

En contrast amb el naixement d'Ismael, mira les circumstàncies que van envoltar el naixement d'Isaac. Gènesi 17:15-19; 18:10-13; Hebreus 11:11, 12. Per què aquestes circumstàncies van requerir tanta fe per part d'Abraham i Sara?

En quin sentit la teva manca de fe en les promeses de Déu t'ha causat dolor? Com pots aprendre d'aquests errors per confiar en Déu, més enllà de les circumstàncies? Quines decisions pots prendre que puguin ajudar-te a enfortir la teva capacitat de confiar plenament en les promeses de Déu?

AGAR AL MONT SINAI

Quin tipus de relació de pacte desitjava establir Déu amb el seu poble al Sinai? Quines similituds comparteix amb la promesa de Déu a Abraham? Èxode 6:2-8; 19:3-6; Deuteronomi 32:10-12.

Déu desitjava compartir, amb el poble d'Israel al Sinai, la mateixa relació de pacte que va compartir amb Abraham. De fet, hi ha similituds entre les paraules de Déu a Abraham a Gènesi 12:1 al 3 i les seves paraules a Moisès a Èxode 19. En tots dos casos, Déu emfatitza el que farà pel seu poble. No demana als israelites que prometin fer alguna cosa per obtenir les seves benediccions; més aviat, han d'obeir com a resposta a aquestes benediccions. A Èxode 19:5, Déu diu: “Si obeïu atentament la meua veu”. Les paraules de Déu no impliquen justificació per obres. Al contrari, ell desitjava que Israel tingués la mateixa fe que va caracteritzar la resposta d'Abraham a les seves promeses (si més no la major part del temps!).

Si la relació de pacte que Déu li va oferir a Israel al Sinai és similar a la que li va donar a Abraham, per què Pau identifica la muntanya del Sinai amb l'experiència negativa d'Agar? Èxode 19:7-25; Hebreus 8:6, 7.

El pacte del Sinai tenia la intenció d'assenyalar la pecaminositat de la humanitat i el remei de l'abundant gràcia de Déu, que va ser tipificada en els serveis del Santuari. El problema amb el pacte del Sinai no va ser de part de Déu, sinó que van ser les promeses fallides del poble (Hebreus 8:6). En comptes de respondre a les promeses de Déu amb humilitat i fe, els israelites van respondre amb confiança pròpia: “Farem tot el que el Senyor ha manat” (Èxode 19:8). Després de viure com a esclaus a Egipte durant més de quatre-cents anys, no tenien un concepte veritable de la majestat de Déu ni de la magnitud de la seva pròpia pecaminositat. De la mateixa manera que Abraham i Sara van intentar ajudar a Déu en complir les seves promeses, els israelites van buscar transformar el Pacte de gràcia de Déu en un pacte d'obres. Agar simbolitza el Sinai, on tots dos revelen intents humans d'obtenir la salvació per obres.

Pau no està afirmant que la llei donada al Sinai era dolenta o que va ser abolida. Està preocupat per la comprensió legalista errada de la Llei per part dels gàlates. “En comptes de servir per convèncer-los de l'absoluta impossibilitat de complaure a Déu per mitjà de l'obediència a la llei, la Llei va fomentar en ells una determinació profundament arrelada de dependre de recursos personals per complaure a Déu. Així, la Llei no va servir als propòsits de la gràcia de portar els judaïtzants a Crist. Més aviat, els va barrar el pas a Crist” (O. PALMER ROBERTSON, *The Christ of the Covenants*, pàg. 181).

ISMAEL I ISAAC AVUI

El breu esbós que Pau fa de la història d'Israel tenia la intenció de contrarestar els arguments dels seus oponents, que afirmaven que eren els veritables descendents d'Abraham i que Jerusalem (el centre del cristianisme jueu i de la Llei) era la seva mare. Els gentils, afirmaven ells, eren il·legítims; si desitjaven arribar a ser veritables seguidors de Crist, primer havien de convertir-se en fills d'Abraham, sotmetent-se a la llei de la circumcisió.

La veritat, diu Pau, és justament el contrari. Aquests legalistes no són fills veritables d'Abraham sinó fills il·legítims, com Ismael. En posar la seva confiança en la circumcisió, estaven depenent de “la carn”, com va fer Sara amb Agar i com van fer els israelites amb la Llei de Déu al Sinaí. No obstant això, els creients gentils eren fills d'Abraham, no per ascendència natural, sinó de manera sobrenatural, com Isaac. “Com Isaac, eren un compliment de la promesa feta a Abraham [...] com Isaac, el seu naixement a la llibertat va ser producte de la gràcia divina; com Isaac, pertanyen al llinatge del Pacte de la promesa” (JAMES D. G. DUNN, *The Epistle to the Galatians*, pàg. 256).

Amb què s'enfrontaran els veritables descendents d'Abraham en aquest món? Gàlates 4:28-31; Gènesi 21:8-12.

Ser el fill de la promesa va comportar per Isaac no només benediccions sinó també oposició i persecució. En referir-se a la persecució, Pau té en ment la cerimònia de Gènesi 21:8 al 10, on Isaac és honorat i Ismael apareix burlant-se d'ell. La paraula hebrea a Gènesi 21:9 literalment significa “riure”, però la reacció de Sara suggereix que Ismael estava fent burla i ridiculitzant Isaac. Mentre que el comportament d'Ismael avui podria no semblar-nos massa greu, revelava l'hostilitat més profunda involucrada en una situació on el dret de primogenitura estava en joc. Molts governants de l'antiguitat intentaven assegurar la seva posició eliminant a potencials rivals, incloent a germans (Jutges 9:1-6). Encara Isaac enfrontava oposició, també gaudia de tots els privilegis d'amor, protecció i favor que rebia per ser l'hereu del seu pare.

Com descendents espirituals d'Isaac, no éns hem d'estranyar quan patim dificultats i oposició, fins i tot dins de la mateixa família de l'església.

En quin sentit has patit persecució, especialment de part dels que estan més a prop teu, per causa de la teva fe? O fes-te aquesta difícil pregunta: podries ser tu culpable de perseguir altres per la seva fe? Pensa en això.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix Ellen G. White, *Patriarcas y profetas*, “La Ley y los dos pactos”, pàgs. 333-343.

“Però si el pacte confirmat a Abraham contenia la promesa de la redempció, per què es va fer un altre pacte al Sinaí? Durant la seva esclavitud, el poble havia perdut en alt grau el coneixement de Déu i els principis del pacte d'Abraham [...].

”Déu els va portar al Sinaí; allà va manifestar la seva glòria; els va donar la Llei, amb la promesa de grans benediccions sempre que obeïssin: ‘Ara, doncs, si obeïu atentament la meua veu i guardeu la meua aliança [...] sereu per a mi un reialme de sacerdots i una nació santa’ (Èxode 19:5, 6). Els israelites no percebien la pecaminositat del seu propi cor, i no comprenien que sense Crist els era impossible guardar la Llei de Déu; i amb excessiva premura van concertar el seu pacte amb Déu [...]. Però tot just unes poques setmanes després, van trencar el seu pacte amb Déu al prostrar-se a adorar una imatge fosa. No podien esperar el favor de Déu per mitjà d'un pacte que ja havien trencat; i llavors, veient la seva pecaminositat i la seva necessitat de perdó, van arribar a sentir la necessitat del Salvador revelat en el pacte d'Abraham i simbolitzat en els sacrificis. De manera que, mitjançant la fe i l'amor, es van vincular amb Déu com el seu alliberador de l'esclavitud del pecat. Ja estaven capacitats per apreciar les benediccions del Nou Pacte” (PP 341, 342).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. El teu caminar amb el Senyor, s'assembla més a l'estil de l'“Antic Pacte” o al del “Nou Pacte”? Com pots notar la diferència?
2. Quins són alguns problemes de la teua església local que estan causant tensió en el cos de Crist? De quina manera s'estan resolent? Encara que pot ser que siguis víctima de “persecució”, de quina manera pots assegurar-te, també, de no ser tu qui persegueix? On és la prima línia divisòria en això? (*Veure també Mateu 18:15-17.*)
3. Quantes vegades li has fet promences al Senyor que no faries això o allò, només per acabar fent-ho? De quina manera aquesta trista realitat t'ajuda a entendre el significat de la gràcia?

RESUM: Les històries d'Agar, Ismael i els fills d'Israel al Sinaí il·lustren la niciesa d'intentar dependre dels nostres propis esforços per aconseguir el que Déu ha promès. Aquest mètode de justificació pròpia es coneix com l'Antic Pacte. El Nou Pacte és el Pacte etern de gràcia, que va ser establert primerament amb Adam i Eva després del pecat i renovat amb Abraham, i que troba el seu compliment final en Crist.

LLIBERTAT EN CRIST

Dissabte 2 de setembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gàlates 5:1-15; 1 Corintis 6:20; Romans 8:1; Hebreus 2:14, 15; Romans 8:4; 13:8.

PER MEMORITZAR:

“Perquè vosaltres, germans, heu estat cridats a la llibertat; només que la llibertat no *sigui* una ocasió per a la carn; sinó serviu-vos els uns als altres per l'amor” (Gàlates 5:13, SBT).

A Gàlates 2:4, Pau es va referir breument a la importància de protegir la “llibertat” que tenim en Jesucrist. Però què vol dir Pau quan parla de “llibertat”, la qual cosa fa molt sovint? Què inclou aquesta llibertat? Fins on arriba aquesta llibertat? Té límits? I, quina connexió té la llibertat en Crist amb la Llei?

Pau aborda aquestes preguntes en advertir als gàlates sobre dos perills. Primer, el legalisme. Els oponents de Pau a Galàcia estaven tan enfocats a intentar obtenir el favor de Déu per mitjà del seu comportament que van perdre de vista la naturalesa alliberadora de l'obra de Crist, de la salvació que ja tenien en Crist per la fe. El segon perill és la tendència a abusar de la llibertat que Crist va obtenir per nosaltres, caient en el llibertinatge. Els que sostenen aquesta visió suposen erròniament que la llibertat és incompatible amb la Llei.

Tant el legalisme com el llibertinatge s'oposen a la llibertat, perquè tots dos mantenen als seus partidaris en una mena d'esclavitud. No obstant això, l'apel·lació de Pau als gàlates és que romanguin fermes en la veritable llibertat que és la seva possessió merescuda en Crist.

CRIST ENS HA ALLIBERAT

“Crist ens ha alliberat perquè siguem lliures. Mantingueu-vos, doncs, fermes i no us deixeu lligar altra vegada al jou de l’esclavatge” (Gàlates 5:1).

De la mateixa manera que el crit de comandament d'un oficial militar a les seves tropes indecises, Pau crida als gàlates a no rendir-se respecte a la seva llibertat en Crist. La força i la intensitat del to de Pau fan que les seves paraules pràcticament saltin de la pàgina a l'acció. De fet, aquesta sembla ser justament la intenció de Pau. Encara que aquest versicle està connectat temàticament amb el que precedeix i el que segueix, la seva aparició abrupta i la manca de connexions sintàctiques en grec suggereixen que Pau desitjava que aquest versicle es destaqués com una enorme gigantografia. La llibertat en Crist resumeix tot l'argument de Pau, i els gàlates estaven en perill de perdre-la.

Llegeix Gàlates 1:3 i 4; 2:16; i 3:13. Quines són algunes de les metàfores utilitzades en aquests versicles, i com ens ajuden a entendre el que Crist ha fet per nosaltres?

Les paraules de Pau, “la llibertat amb què Crist ens ha fet lliures” (Gàlates 5:1, *SBT*), poden suggerir que aquí té en ment una altra metàfora. La construcció d'aquesta frase és similar a la fórmula utilitzada en l'alliberament sagrat (manumissió) d'un esclau. Atès que els esclaus no tenien drets legals, se suposava que una divinitat podia comprar la seva llibertat i, a canvi, l'esclau –encara que era realment lliure– pertanyia legalment a aquesta divinitat. Per descomptat, a la pràctica, tot aquest procés era ficció; era l'esclau qui dipositava els diners per la seva llibertat a la tresoreria del temple. Considera, per exemple, la fórmula utilitzada en una de les gairebé mil inscripcions trobades en el temple d'Apol·lo Piti a Delfos, que daten de 201 a.C. a 100 d.C.: “Per llibertat, Apol·lo el Piti va comprar de Sosibi d'Amfissa una dona esclava el nom de la qual és Nicaea [...]. No obstant això, el pagament ho ha fet Nicaea a Apol·lo per la seva llibertat!” (BEN WITHERINGTON III, *Grace in Galatia*, pàg. 340).

Aquesta fórmula comparteix una similitud bàsica amb la terminologia de Pau, però hi ha una diferència fonamental. A la metàfora de Pau, no hi ha cap ficció. Nosaltres no vam pagar el preu de la nostra llibertat (1 Corintis 6:20; 7:23). El preu era massa alt per a nosaltres. Érem impotents i incapaços de salvar-nos a nosaltres mateixos, però Jesús va aparèixer i va fer per nosaltres el que no podíem fer pel nostre compte (almenys sense perdre la vida). Ell va pagar la penalitat pels nostres pecats, alliberant-nos així de la condemna.

Examina la teva pròpia vida. Vas pensar alguna vegada que tu mateix podries salvar-te? Què hauria de dir-te la teva resposta sobre com d'agraït has d'estar pel que se'ns ha donat en Jesús?

LA NATURALES DE LA LLIBERTAT CRISTIANA

El mandat de Pau de romandre ferm en la llibertat no apareix aïlladament. Una declaració important l'acompanya: “Crist ens ha alliberat”*. Per què els cristians haurien de romandre fermes en la seva llibertat? Perquè Crist ja els ha fet lliures. En altres paraules, la nostra llibertat és el resultat d'allò que Crist ja ha fet per nosaltres.

Aquesta construcció d'una declaració d'un fet seguida per una exhortació és típica a les cartes de Pau (1 Corintis 6:20; 10:13, 14; Colossencs 2:6). Per exemple, al capítol 6 de Romans Pau fa diverses declaracions indicatives sobre les característiques de la nostra condició en Crist, com ara: “l'home vell que hi ha en nosaltres ha estat crucificat amb ell” (Romans 6:6). Sobre la base d'aquesta veritat, Pau pot emetre després una exhortació imperativa: “Per tant, que el pecat no domini el vostre ésser mortal” (Romans 6:12). Aquesta és la manera de Pau de dir, en essència: “Convertiu-vos en allò que ja sou en Crist”. La vida ètica de l'evangeli no presenta la càrrega d'intentar fer coses per provar que som fills de Déu. Més aviat, fem el que fem perquè *ja som* els seus fills.

De què ens ha alliberat Crist? Romans 6:14, 18; 8: 1; Gàlates 4: 3, 8; 5:1; Hebreus 2:14, 15.

L'ús de la paraula “llibertat” per descriure la vida cristiana és més prominent a les cartes de Pau que a qualsevol altra part del Nou Testament. La paraula “llibertat” i similars apareixen 28 vegades a les cartes de Pau, en contrast amb només 13 vegades a la resta del Nou Testament.

Què vol dir Pau amb “llibertat”? Primer, no és merament un concepte abstracte. No es refereix a la llibertat política ni econòmica, ni a la llibertat de viure de qualsevol manera que se'ns plagui. Al contrari, és una llibertat que està fonamentada en la nostra relació amb Jesucrist. El context suggereix que Pau s'està referint a la llibertat de l'esclavatge i la condemnació d'un cristianisme centrat en la Llei, però la nostra llibertat inclou molt més que això. Inclou llibertat del pecat, de la mort eterna i del diable.

“Fora de Jesucrist, l'existència humana es caracteritza per l'esclavitud: esclavitud a la Llei, esclavitud als poders malvats que dominen el món, esclavitud al pecat, a la carn i al diable. Déu va enviar el seu Fill al món per trencar amb el domini d'aquests esclavatges” (TIMOTHY GEORGE, *Galatians*, pàg. 354).

Quines coses a la teva vida sents que t'esclavitzen? Memoritza Gàlates 5:1 i demana a Déu que faci de la llibertat que tens en Crist una realitat a la teva vida.

* A SBT: “Crist ens ha fet lliures”. (Nota del traductor).

LES CONSEQÜÈNCIES PERILLOSES DEL LEGALISME

La manera com Pau introdueix Gàlates 5:2 al 12 indica la importància del que està per dir: “Mireu” (*BEC, BCI, BM*), “Heus aquí” (*SBT*)*. Pau no està jugant ni fent broma. Amb els mots emfàtics que utilitza, Pau no només està demanant l'atenció completa dels seus lectors, sinó també invoca la seva autoritat apostòlica. Vol que entenguin que, si els gentils s'han de sotmetre a la circumcisió per ser salvats, llavors els gàlates han d'adonar-se de les perilloses conseqüències que implica la seva decisió.

Llegeix Gàlates 5:2 al 12. De què ens adverteix Pau pel que fa a la qüestió de la circumcisió?

Les primeres conseqüències d'intentar obtenir el favor de Déu al sotmetre's a la circumcisió és l'obligació que té la persona en guardar tota la Llei. El llenguatge de Pau en els versicles 2 i 3 inclou un interessant joc de paraules. Crist, diu ell, ja no us servirà de res (*ofelesei*); ans estaran obligats (*ofeiletés*) a guardar la Llei. Si una persona desitja viure segons la Llei, no pot simplement seleccionar i triar els preceptes que vol seguir. És tot o res.

Segon, seran “tallats” (deslligats, separats) de Crist. La decisió de ser justificats per obres implica al mateix temps un rebuig a la justificació en Crist que proveeix Déu. “No pot ser de les dues maneres. És impossible rebre Crist, reconeixent així que no pots salvar-te a tu mateix, i després rebre la circumcisió, afirmant que sí pots” (JOHN R. W. STOTT, *The Message of Galatians*, pàg. 133).

La tercera objecció de Pau a la circumcisió és que atura el creixement espiritual. La seva analogia és la d'un corredor que troba el camí cap a la meta obstaculitzat deliberadament. De fet, la paraula traduïda com “destorbar” (versicle 7, *SBT*) s'utilitzava en els cercles militars per referir-se a “malmetre un camí o destruir un pont, o posar un obstacle en el camí de l'enemic per aturar el seu avanç” (*CBA 6:977*).

Finalment, la circumcisió treu l'ensopagada de la Creu. De quina manera? El missatge de la circumcisió implica que pots salvar-te a tu mateix; per tant, és afalagador per l'orgull humà. No obstant això, el missatge de la Creu és un entrebanc per l'orgull humà, perquè hem de reconèixer que depenem completament de Crist.

Pau està tan enfadat amb aquesta gent, per la seva insistència en la circumcisió, que els hi diu que desitjaria que patissin una mutilació completa![#] Dures paraules; però el to de Pau només reflecteix amb quanta serietat considerava aquest assumpte.

* A l'edició en espanyol: “‘Escuchen bien’ (NVI), ‘¡Presten atención!’ (NTV), ‘Miren que yo, Pablo, les digo’ (RVC)”. (Nota del traductor).

A l'edició en espanyol: “‘Pablo está tan enojado con esta gente, por su insistencia en la circuncisión, ¡que le dice que desearía que el cuchillo se les resbale y que se castren (mutilen) a sí mismos!’”. El text literal de Gàlates 5:12 és: “Tant de bo que es fessin una mutilació completa tots els qui us inquieten!” (Nota del traductor).

LLIBERTAT, PAS LLIBERTINATGE

Gàlates 5:13 marca un punt d'inflexió important en el llibre de Gàlates. Mentre que fins a aquest punt Pau s'ha enfocat principalment en el contingut teològic del seu missatge, ara es concentra en la temàtica del comportament cristià. Com hauria de viure una persona que no és salva per les obres de la Llei?

De quin possible mal ús de la llibertat volia protegir Pau als gàlates? Gàlates 5:13.

Pau era conscient dels possibles malentesos que acompanyaven el seu èmfasi en la gràcia i la llibertat que els creients tenen en Crist (Romans 3:8; 6:1, 2). Tanmateix, el problema no era l'evangeli de Pau sinó la tendència humana a l'autocomplaença. Les pàgines de la història en van plenes d'històries de persones, ciutats i nacions on la corrupció i descens al caos moral es van deure directament a la seva falta de domini propi. Qui no ha sentit aquesta tendència en la seva pròpia vida, també? Per això Pau anomena amb tanta claredat als seguidors de Jesús a evitar complaure els desitjos de la carn. De fet, Pau desitja que facin el contrari, que és servir-se “per amor els uns als altres”. Tal com ho sap qualsevol persona que serveix a altres per amor, això és una cosa que només pot aconseguir-se per la mort al jo, la mort a la carn. Aquells que serveixen als desitjos de la seva pròpia carn no són els que tendeixen a servir als altres. Ans al contrari.

Per tant, la nostra llibertat en Crist no és merament una llibertat *de* l'esclavitud al pecat, sinó una crida *a* un nou tipus de servei: la responsabilitat de servir a altres per amor. És “l'oportunitat d'estimar el proïsme sense impediments, la possibilitat de crear comunitats humanes basades en el lliurament mutu en comptes de la recerca de poder i estatus” (SAM K. WILLIAMS, *Galatians*, pàg. 145).

Per la nostra familiaritat amb el cristianisme i les traduccions modernes de Gàlates 5:13, és fàcil passar per alt el poder sorprenent que aquestes paraules van tenir en ser transmeses als gàlates. Primer, el llenguatge en grec indica que l'amor que motiva aquest tipus de servei no és l'amor humà comú; això seria impossible. L'amor humà és massa condicional. L'ús que fa Pau de l'article (*l'*) abans de la paraula *amor*, en grec, indica que s'està referint a “l'amor” diví que rebem només mitjançant l'Esperit (Romans 5:5). La veritable sorpresa es troba en el fet que la paraula traduïda com “servir” és la paraula grega utilitzada per “estar esclavitzat”. La nostra llibertat no és per tenir autonomia pròpia sinó per un “esclavatge” mutu, dels uns vers els altres, basat en l'amor de Déu.

■ Sigues sincer: alguna vegada has pensat que podies utilitzar la llibertat que tens en Crist per complaure't amb una miqueta de pecat, de tant en tant? Quin és l'enorme problema amb aquesta mena de pensament?

COMPLIR TOTA LA LLEI

Com reconcilies els comentaris negatius de Pau sobre “complir tota la Llei” (Gàlates 5:3) amb la seva declaració positiva d'acompliment de “tota la Llei” (Gàlates 5:14)? Compara Romans 10:5; Gàlates 3:10 i 12; i 5:3 amb Romans 8:4; 13:8; i Gàlates 5:14.

Molts han considerat paradoxal el contrast entre els comentaris negatius de Pau sobre “guardar tota la llei” i les seves asseveracions positives. En realitat, no és així. La solució rau en el fet que Pau intencionalment utilitza cada frase per fer una distinció important entre dues maneres diferents de definir el comportament cristià en relació amb la Llei. Per exemple, és significatiu que quan Pau es refereix positivament a l'observança cristiana de la Llei mai la descriu com “guardar la llei”*. Reserva aquesta expressió per referir-se només al comportament erroni d'aquells que estan vivint sota la Llei i estan intentant obtenir l'aprovació de Déu “fent” allò que la Llei mana.

Això no implica que aquells que han trobat la salvació en Crist no obeeixin. Res podria estar més lluny de la realitat. Pau diu que ells “compleixen” la Llei. El que vol dir és que el veritable comportament cristià és molt més que una obediència exterior de només “guardar” o “actuar” d'acord amb la Llei, sinó que “compleix” la Llei. Pau fa servir la paraula *complir* perquè va molt més enllà de simplement “fer”. Aquest tipus d'obediència està fonamentada en Jesús (*veure* Mateu 5:17). No és un abandó de la Llei, ni una reducció de la Llei només a l'amor, sinó que és la manera en la qual el creient pot experimentar la veritable intenció i el veritable significat de tota la Llei!

Segons Pau, on es troba el ple significat de la Llei? Levític 19:18; Marc 12:31, 33; Mateu 19:19; Romans 13:9; Jaume 2:8.

Tot i que es tracta d'una cita de Levític, la declaració de Pau a Gàlates, en última instància, es basa en l'ús que fa Jesús de Levític 19:18. Però Jesús no va ser l'únic mestre jueu que es va referir a Levític 19:18 com a resum de tota la Llei. El rabí Hillel, que va viure al voltant d'una generació abans que Jesús, va dir: “Allò que et resulta odiós a tu no ho facis al teu pròxim; aquesta és tota la llei”. Però la perspectiva de Jesús és radicalment diferent (Mateu 7:12). No només és més positiva, sinó també demostra que la Llei i l'amor no són incompatibles. Sense amor, la Llei és buida i freda; sense la Llei, l'amor no té rumb.

Què és més fàcil, i per què: estimar als altres o simplement obeir els Deu Manaments? Porta la teva resposta a classe el dissabte.

* Aquest aspecte que l'autor de la lliçó exposa, no es percep en segons quines traduccions de la Bíblia. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “La fe genuïna sempre obra impulsada per l'amor. Quan miren el Calvari, no ho fan per tranquil·litzar la vostra ànima en l'incompliment del vostre deure, ni per disposar-se a dormir, sinó per generar fe en Jesús, una fe que obrarà purificant l'ànima del fang de l'egoisme. Quan ens aferrem a Crist per la fe, la nostra obra acaba de començar. Cada home té hàbits corromputs i pecaminosos que han de ser vençuts mitjançant una lluita vigorosa. Cada ànima ha de lluitar la batalla de la fe. Qui és seguidor de Crist no pot actuar amb manca d'honradesa en els negocis; no pot ser insensible i no tenir simpatia. No pot parlar amb aspror. No pot estar ple d'ostentació i amor propi. No pot ser dominant ni emprar paraules aspres, i censurar i condemnar.

”L'obra d'amor sorgeix de l'acció de la fe. La religió de la Bíblia vol dir treball constant. ‘Així ha de brillar la vostra llum davant dels homes, a fi que vegin les vostres bones obres, i glorifiquin el vostre Pare que és en els cels’ (Mateu 5:16, *SBT*). Laboreu la vostra pròpia salvació amb temor i tremolor, perquè és Déu qui obra en vosaltres tant el voler com el fer per la seva bona voluntat. Hem de buscar gelosament les bones obres, i hem de mantenir-les amb cura. I el Testimoni fidel diu: ‘Conec les teves obres’ (Apocalipsi 2:2).

”Si bé és veritat que les nostres múltiples activitats no ens asseguraran la salvació per elles mateixes, també és cert que la fe que ens uneix amb Crist estimularà l'ànima a l'activitat” (*MS* 2:21, 22).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. En grup, repasseu les diferents respostes a l'última pregunta del dijous. Quina de les opcions li va resultar més fàcil a la majoria, i per què? Quines importants veritats suggereix la teva resposta sobre el que significa complir la Llei?
2. Pau diu que la fe “obra” per l'amor. Què vol dir?
3. Examina la idea de voler utilitzar la teva llibertat en Crist per entregar-la al pecat. Per què és tan fàcil caure en això? No obstant això, quan la gent pensa d'aquesta manera, en quin parany està caient?

RESUM: Llibertat és una de les paraules més preuades per Pau a l'hora de definir l'evangeli. Inclou tant allò que Crist ha fet per nosaltres al alliberar-nos de l'esclavatge del món com també la manera en què som cridats a viure la vida cristiana. No obstant això, hem de tenir cura que la nostra llibertat no caigui presa del legalisme ni del llibertinatge. Crist no ens va alliberar perquè ens servíssim a nosaltres mateixos, sinó perquè poguéssim lliurar la nostra vida a ministrar al nostre proïme.

VIURE PER L'ESPERIT

Dissabte 9 de setembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gàlates 5:16-25;
Deuteronomi 13:4, 5; Romans 7:14-24; Jeremies 7: 9; Osees 4:2; Mateu 22: 35-40.

PER MEMORITZAR:

“Jo, doncs, us aviso: camineu en l'Esperit i no satisfreu els desitjos de la carn” (Gàlates 5:16).

Un dels himnes cristians més estimats és “Font de vida eterna” [*“Come, Thou Fount of Every Blessing”*]* de Robert Robinson. Però l'autor no sempre va ser un home de fe. La mort del seu pare el va fer enutjar, i va caure en el llibertinatge i la borratxera. Després d'escoltar el famós predicador George Whitefield, Robinson va lliurar la seva vida al Senyor, va arribar a ser pastor metodista i va escriure aquest himne, que originalment incloïa els versos: “Oh, de la gràcia un gran deutor / diàriament estic constret a ser. / Que la teva bondat, com un grilló, enllaçi el meu errant cor a tu”.

Incomodat pel vers sobre el cor errant del cristià, algú va canviar les paraules: “Predisposat a adorar-te, Senyor, em sento, predisposat a estimar el Déu a qui serveixo”.

Tot i les bones intencions de l'editor, les paraules originals descriuen encertadament la lluita del cristià. Com a creients, tenim dues naturaleses, la carn i l'esperit, i estan en conflicte. Encara que la nostra naturalesa pecaminosa sempre estarà “predisposada” a allunyar-nos de Déu, si estem disposats a lliurar-nos al seu Esperit, no necessitem seguir esclavitzats als desitjos de la carn. Aquest és el tarannà del missatge de Pau en els textos per a aquesta setmana.

* A l'*Himnario adventista* (edició 2009), himne número 290, “*Fuente de la vida eterna*”. (Nota del traductor).

CAMINAR EN L'ESPERIT

Llegeix Gàlates 5:16. Què té a veure el concepte de “caminar” amb una vida de fe? Deuteronomi 13:4, 5; Romans 13:13; Efesis 4:1, 17; Colossencs 1:10.

“Caminar” és una metàfora extreta de l'Antic Testament que es refereix a la manera en com una persona hauria de comportar-se. Pau, un jueu, sovint utilitza aquesta metàfora a les seves cartes per descriure el tipus de conducta que hauria de caracteritzar la vida cristiana. L'ús que fa d'aquesta metàfora probablement també estigui connectat al primer nom que es va associar amb l'església primerenca. Abans que els seguidors de Jesús fossin anomenats cristians (Fets 11:26), se'ls coneixia simplement com a seguidors del “Camí” (Joan 14: 6; Fets 22:4; 24:14). Això suggereix que, a una data molt primerenca, el cristianisme no era merament un conjunt de creences teològiques que es centraven en Jesús, sinó també un “camí” de vida en el qual s'havia de “caminar”.

De quina manera la metàfora de Pau de “caminar” en el Camí és diferent de la de l'Antic Testament? Compara Èxode 16:4; Levític 18:4; i Jeremies 44:23 amb Gàlates 5:16 i 25; i Romans 8:4.

La conducta, a l'Antic Testament, simplement no es definia com “caminar” sinó més específicament com “caminar en la Llei”. *Halakhá* és el terme legal que els jueus utilitzaven per referir-se a les regles i les normes que es troben tant en la Llei com en les tradicions rabíniques dels seus avantpassats. Mentre que *halakhá* generalment es tradueix com “la llei jueva”, aquesta paraula es basa en la paraula hebrea per a “caminar” i literalment significa “la manera de caminar”.

Els comentaris de Pau respecte el “caminar en l'Esperit” no són contraris a l'obediència a la Llei. Ell no està proposant que els cristians han de viure d'una manera que violi la Llei. Un cop més, Pau no s'oposa a la Llei ni a l'obediència a ella. S'oposa a la forma legalista en què s'utilitzava erròniament la Llei. L'obediència genuïna que Déu desitja mai pot aconseguir-se per compulsió externa sinó només per una motivació interna produïda per l'Esperit (Gàlates 5:18).

Quina ha estat la teva pròpia experiència de “caminar en l'Esperit”? Com ho fas? Quines pràctiques en la teva vida fan que caminar en l'Esperit sigui més difícil?

EL CONFLICTE DEL CRISTIÀ

“Perquè la carn té avidesa contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Són dos principis que lluiten contra sí per no deixar-vos fer el que voldríeu” (Gàlates 5:17; veure també Romans 7:14-24). Com has experimentat, a la teva pròpia vida com a creient, la dura i dolorosa realitat d'aquestes paraules?

La lluita que Pau descriu no és la lluita de qualsevol ésser humà; es refereix específicament a la lluita interna que existeix en el cristià. Per causa que els éssers humans neixen en harmonia amb els desitjos de la carn (Romans 8:7), és només quan naixem de nou per l'Esperit que un veritable conflicte espiritual comença a emergir (Joan 3:6). Això no vol dir que els no cristians mai experimenten conflictes morals; certament que els experimenten. Però, fins i tot aquest conflicte en darrera instància és resultat de l'Esperit. La lluita del cristià, però, pren una nova dimensió, perquè el creient posseeix dues naturaleses que estan en guerra l'una amb l'altra: la carn i l'Esperit.

Al llarg de la història, els cristians han anhelat alleujar-se d'aquesta lluita. Alguns han buscat posar fi a aquest conflicte apartant-se de la societat, mentre que altres han afirmat que la naturalesa pecaminosa pot ser eradicada per algun acte diví de gràcia. Tots dos intents són desencertats. Encara que pel poder de l'Esperit certament podem subjugar els desitjos de la carn, el conflicte continuarà de diverses maneres fins que rebem un nou cos en la Segona Vinguda. Fugir de la societat no ajuda, perquè, no importa on anem, portem la lluita amb nosaltres, i ho farem fins a la mort o la Segona Vinguda.

Quan Pau escriu a Romans 7 sobre el conflicte intern en els cristians, que impedeix que facin el que desitgen, està posant en relleu la plenitud d'aquest conflicte. A causa de que posseïm dues naturaleses, estem literalment a totes dues bandes de la batalla al mateix temps. La nostra part espiritual desitja allò que és espiritual i detesta la carn. La nostra part carnal, però, anhela les coses de la carn i s'oposa al que és espiritual. A causa que la ment convertida és massa feble per resistir la carn per compte propi, l'única esperança que tenim per subjugar la carn és prendre una decisió diària de posar-nos del costat de l'Esperit *contra el nostre costat pecaminós*. Per això Pau insisteix tant en que escollim caminar en l'Esperit.

Segons la teva experiència en la batalla entre aquestes dues naturaleses, quin consell pots donar-li a un cristià que està intentant entendre la seva interminable lluita amb el jo?

LES OBRES DE LA CARN

Després d'introduir la controvèrsia que existeix entre la carn i l'Esperit, Pau s'esplaia, a Gàlates 5:18 al 26, sobre la naturalesa d'aquest contrast mitjançant una llista de vicis i de virtuts ètiques. El catàleg de vicis i virtuts era un element literari ben establert i present tant a la literatura jueva com a la literatura grecoromana. Aquestes llistes solien identificar el comportament que s'ha d'evitar i les virtuts que han de imitar-se.

Examina acuradament les llistes de vicis i de virtuts en els següents passatges. En què s'assemblen i en què difereixen les llistes de Pau a Gàlates 5:19 al 24 d'aquestes llistes (Jeremies 7:9; Osees 4:2; Marc 7:21, 22; 1 Timoteu 3: 2,3; 1 Pere 4:3; Apocalipsi 21:8)?

Encara que Pau coneixia bé les llistes de vicis i de virtuts, hi ha diferències importants en la manera que utilitza, a Gàlates, les dues llistes. Primer, encara que Pau contrasta les dues llistes, no es refereix a elles de la mateixa manera. La llista de vicis porta el nom de “desitjos de la carn”, d’“obres de la carn” [SBT], però la llista de virtuts porta el nom de “fruit de l'Esperit”. Aquesta és una distinció important. “La carn demanda, però l'Esperit produeix. Mentre que la primera llista respira un aire d'autoafirmació ansiosa i autograticació frenètica, l'altra parla més de la preocupació pels altres, la serenitat, la resiliència i la fiabilitat. Una ressalta la manipulació humana; l'altra, l'ajuda i el poder de la gràcia divina, reforçant el concepte que la transformació interior és la font d'una conducta responsable” (JAMES D. G. DUNN, *The Epistle to the Galatians*, pàg. 308).

La segona diferència intrigant entre les dues llistes de Pau és que la llista de vicis es assenyalada deliberadament, a mode de caràtula, amb una expressió en plural: “*les obres, els desitjos*, de la carn”. “*El fruit* de l'Esperit”, però, està en singular. Aquesta diferència pot suggerir que la vida a la carn no promou més que divisió, confusió, disgregació i desunió. En contrast, la vida en l'Esperit produeix un fruit de l'Esperit, que es manifesta en nou qualitats que fomenten la unitat.

En aquest context, algunes persones afirmen que allò que una persona creu sobre Déu no importa realment, sempre que sigui sincer. Res s'allunya més de la realitat. La llista de vicis de Pau suggereix el contrari: els punts de vista corruptes sobre Déu porten a idees distorsionades sobre la conducta sexual, la religió i l'ètica, donant com a resultat la ruptura de les relacions humanes. A més, també poden portar a la pèrdua de la vida eterna (Gàlates 5:21).

Revisa la llista de les “obres de la carn”. En quin sentit cadascuna d'elles pot considerar-se una violació d'un o més dels Deu Manaments?

EL FRUIT DE L'ESPERIT

“Però el fruit de l'Esperit és: amor, goig, pau, longaminitat, benignitat, bondat, fe, mansuetud, tempraça; contra aquestes coses no hi ha llei” (Gàlates 5:22, 23, SBT)*. L'obediència als Deu Manaments, com reflecteix el fruit de l'Esperit segons s'expressa en aquests versicles? (Veure també Mateu 5:21, 22, 27, 28; 22:35-40.)

Els Deu Manaments no són una alternativa a l'amor; ens ajuden a guiar-nos pel que fa a com hem de *demonstrar* amor, tant a Déu com a la humanitat. Per molt que transcendeixi la lletra de la Llei, l'amor no està renyit amb la Llei. La idea que l'amor a Déu i l'amor al proïsme anul·len els Deu Manaments té tant sentit com dir que l'amor per la natura anul·la la llei de la gravetat.

A més, mentre que s'empra un sol vocable per descriure a cadascuna de les 17[#] obres de la carn, el fruit de l'Esperit es descriu amb 9 virtuts refinades. Els erudits creuen que aquestes 9 virtuts estan organitzades en tres grups de tres, però hi ha poc consens pel que fa a la importància de l'ordre. Alguns hi veuen en el número tres una referència implícita a la Trinitat; altres creuen que les tres tríades reflecteixen la manera en com hauríem de relacionar-nos amb Déu, amb el nostre proïsme i, finalment, amb nosaltres mateixos; i altres veuen la llista essencialment com una descripció de Jesús. Encara que cada un d'aquests punts de vista té algun mèrit, el més important que no hem de passar per alt és la importància suprema que Pau dona a l'amor en la vida cristiana.

El fet que Pau col·loqui a l'amor en primer lloc en la llista de 9 virtuts no és accidental. Ja ha ressaltat el paper central de l'amor en la vida cristiana a Gàlates 5:6 i 13, i l'inclou en les seves altres llistes de virtuts (2 Corintis 6:6; 1 Timoteu 4:12; 6:11; 2 Timoteu 2:22). Si bé totes les altres virtuts apareixen també en altres fonts no cristianes, l'amor és distintivament cristià. Tot això indica que l'amor no s'ha de considerar merament com una virtut més entre moltes, sinó com la virtut cristiana cardinal, que és la clau de totes les altres virtuts. L'amor és el fruit preminent de l'Esperit (1 Corintis. 13:13; Romans 5:5), i hauria de definir la vida i les actituds de tot cristià (Joan 13:34, 35), per més difícil que de vegades resulti mostrar amor.

Quanta negació pròpia implica l'amor? Pots estimar sense negar-te a tu mateix? Què ens ensenya Jesús sobre l'amor i la negació pròpia?

* A BEC: “En canvi, el fruit de l'Esperit és: amor, goig, pau, tolerància, afabilitat, bondat, fidelitat, senzillesa i autodomini. Contra aquestes coses no hi ha cap llei”. (Nota del traductor).

A les traduccions *Reina-Valera* les obres de la carn són 17. Però, en altres traduccions, aquest nombre pot variar. (Nota del traductor).

EL CAMÍ A LA VICTÒRIA

Encara que sempre es lliurarà un conflicte interior entre la carn i l'Esperit dins el cor de cada creient, la vida cristiana no necessita estar dominada pel fracàs i el pecat.

Segons Gàlates 5:16 al 26, quina és la clau per viure una vida on l'Esperit regni sobre la carn?

Gàlates 5:16 al 26 conté cinc verbs clau que descriuen el tipus de vida en què regna l'Esperit. Primer, el creient ha de “caminar” en l'Esperit (versicle 16). El verb grec és *peripateo*, que literalment significa “caminar al voltant o seguir”. Els seguidors del famós filòsof grec Aristòtil eren coneguts com els peripatètics, perquè el seguien a tot arreu. El fet que el verb estigui en temps present implica que Pau no està parlant d'un caminar ocasional, sinó més aviat d'una experiència diària contínua. A més, atès que també és un mandat (“Aneu en l'Esperit”), implica que caminar en l'Esperit és una decisió que hem de prendre diàriament. La segona formulació verbal és “ser guiats” (versicle 18). Això suggereix que també hem de permetre que l'Esperit ens guiï on hauríem d'anar (*comparar amb* Romans 8:14; 1 Corintis 12:2). No ens toca a nosaltres guiar, sinó seguir.

Els dos verbs següents apareixen a Gàlates 5:25. El primer és “viure” (*zao*, en grec). Pau està fent referència a l'experiència del nou naixement que ha de marcar la vida de tot creient. L'ús que fa Pau del temps present indica que l'experiència del nou naixement s'ha de renovar cada dia. A causa de que vivim per l'Esperit, Pau segueix dient que també hem de “caminar” per l'Esperit. La paraula traduïda com “caminem” [a *SBT*] és diferent a la del versicle 16. Aquí, el mot grec és *stoicheo*. És un terme militar que literalment significa “formar una línia”, “mantenir el pas” o “ser conformista”. La idea és que l'Esperit no només ens dóna vida, sinó també dirigeix la nostra vida diàriament. El verb que usa Pau en el versicle 24 és “crucificar” [*SBT*], “clavar a la creu” [*BEC*]. És una mica sorprenent. Si hem de seguir a l'Esperit, hem de prendre una decisió ferma de donar mort als desitjos de la carn. Per descomptat, Pau està parlant en sentit figurat. En alimentar la nostra vida espiritual, crucifiquem la carn i fem morir de fam els desitjos de la carn.

Quins canvis i decisions has de prendre per obtenir les victòries que se't prometen en Crist, victòries que fins ara no estàs podent aconseguir?

* A *BEC*, “actuar” [literalment, “actuem”]. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “No tot és suau en la vida del cristià. Se li presenten durs conflictes; l'assalten severes temptacions. ‘El desig de la carn és contra l'Esperit, i el de l'Esperit és contra la carn’. Com més a prop arribem a la fi de la història d'aquesta Terra, més enganyosos i insidiosos seran els atacs de l'enemic. Els seus atacs es faran més violents i més freqüents. Els que s'oposen a la llum i la veritat es tornaran més endurits i apàtics, i més punyents contra els que estimen a Déu i guarden els seus manaments” (“Comentarios de Elena G. de White”, a CBA 6:1111).

“La influència de l'Esperit Sant és la vida de Crist en l'ànima. No veiem a Crist ni li parlem, però el seu Esperit Sant està tan a prop nostre en un lloc com en un altre. Treballa en cada un que rep el Crist i mitjançant ell. Els que coneixen l'estatge interior de l'Esperit revelen els fruits de l'Esperit: amor, goig, pau, paciència, benignitat, bondat, fe” (“Comentarios de Elena G. de White”, a CBA 6:1.111, 1.112).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Medita en la idea de crucificar els desitjos de la carn. Què significa això? Com ho aconseguim? Com de sovint ho hem de fer? Per què faria servir Pau un verb tan fort? Què ens diu l'ús que fa de la paraula *crucificar* sobre com de dura és exactament la batalla contra el jo?
2. Quin paper té l'esforç humà en produir el fruit de l'Esperit? Què et diu la teva pròpia experiència sobre aquest paper?
3. Pau diu que aquells que practiquen les obres de la carn no heretaran el Regne de Déu. Com conciliem aquesta declaració amb el fet que Pau diu que som salvats per la fe, i no per les obres?
4. En el teu caminar amb el Senyor, quina és la lluita més gran que enfrontes? Què potser no és el pecat i allò que el pecat fa en la teva relació amb Déu? Quin cristià no ha sentit alienació, dubte i desil·lusió com a resultat del pecat en la seva vida, considerant especialment que tenim la promesa de la victòria sobre aquest pecat? Donat aquest fet en el context de la victòria sobre el pecat, per què sempre hauríem de recordar que la nostra salvació descansa totalment en allò que Jesús ha fet per nosaltres?

RESUM: Encara que a la vida de tot creient hi ha un conflicte, una controvèrsia, entre els desitjos de la carn i els desitjos de l'Esperit, la vida cristiana no necessita estar condemnada al fracàs. Atès que Crist ha conquerit el poder del pecat i la mort, la vida cristiana pot ser una vida en la qual regni l'Esperit, portant una dosi diària de la gràcia de Déu que ens habilita per mantenir a ratlla els desitjos de la carn.

L'EVANGELI I L'ESGLÉSIA

Dissabte 16 de setembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gàlates 6:1-10; Mateu 18:15-17; 1 Corintis 10:12; Romans 15:1; Juan 13:34; Lluc 22:3.

PER MEMORITZAR:

“Per tant, mentre tinguem oportunitat, procurem fer el bé a tothom, però, sobretot, als germans en la fe” (Gàlates 6:10).

“Alguns grangers van decidir prendre les hortalisses més grans per consumir i utilitzar les més petites com a planter o per produir llavors. Després d'algunes collites decebedores, van descobrir que la naturalesa havia reduït els seus cultius a la mida de bales. Gràcies a aquesta adversitat, aquells grangers van aprendre una important llei de la vida.

”No podien quedar-se amb les millors coses de la vida i utilitzar les sobres com a llavors. La llei de la vida decretava que la collita reflectiria allò que es plantava.

”En un altre sentit, plantar [hortalisses] petites segueix sent una pràctica comuna. Prenem les grans coses de la vida per nosaltres i plantem les sobres. Esperem que, per algun boig miracle de les lleis espirituals, el nostre egoisme sigui recompensat amb generositat” (INTERNATIONAL STUDENT FELLOWSHIP NEWSLETTER, març de 2007).

Pau, a Gàlates 6:1 al 10, aplica aquest principi. En comptes que els membres s'estiguin “mossegant i devorant els uns als altres” (*veure* Gàlates 5:15), l'església hauria de ser un lloc en el qual l'Esperit ens porti a posar els altres davant nostre. Entendre que som salvats per gràcia ens hauria de fer humils, i més pacients i compassius en el nostre tracte amb els altres.

RESTAURAR EL CAIGUT

Encara que Pau té grans expectatives per a la naturalesa de la vida cristiana (Gàlates 5:16), el seu consell per als creients a Gàlates 6:1 també és summament realista. Els éssers humans no són perfectes; ni tan sols els cristians més aplicats són immunes als errors. En grec, les paraules de Pau a Gàlates 5:16 indiquen que està veient una situació que segurament passarà a l'església en algun moment. Pau dóna als gàlates consells pràctics sobre com tractar, quan sorgeixin, amb aquest tipus de situacions.

De quina manera haurien de reaccionar els cristians quan un altre creient cau en algun tipus de comportament pecaminós? Gàlates 6:1; Mateu 18:15-17.

Per treure un benefici del consell de Pau a Gàlates 6:1, hem d'entendre exactament la situació que té en ment. Aquesta gira al voltant de dues paraules utilitzades en la primera part del versicle. La primera paraula és “sorprès” (a *SBT* i *BM*) o “descobert [literalment, “si descobriu”]” (a *BEC* i *BCI*). Significa literalment “detectar, descobrir, superar”. El context i les diferents subtileeses associades amb aquesta paraula suggereixen que Pau té dos aspectes en ment. Es refereix no només a un creient que “sorprès” a un altre creient en l'acte d'alguna falta, sinó també al procés pel qual una persona és veu “superada” per un comportament (*veure* Proverbis 5:22) que, en la millor de les circumstàncies, hagués escollit evitar.

Per la terminologia que utilitza, és evident que la falta a la qual es refereix Pau no sigui deliberada. La paraula traduïda com “falta”, o “mancament” (*BM*), que prové del mot grec *paraptoma*, no es refereix a un pecat deliberat sinó més aviat a un error, una ensopegada, o un pas en fals. Això últim té sentit especialment a la llum dels comentaris anteriors de Pau sobre caminar en l'Esperit. Encara que això no justifica de cap manera l'error de la persona, és indubtable que Pau no s'està referint a un cas de pecat desafiant (1 Corintis 5:1-5).

La resposta apropiada en aquestes circumstàncies no hauria de ser el càstig, la condemna o la remoció de la membresia, sinó la restauració. La paraula grega traduïda com “restaurar” és *katartizo*, i significa “esmenar” o “posar en ordre”. Al Nou Testament, aquesta paraula s'utilitza en el context d'“apedaçar” xarxes de pescar (Mateu 4:21), i descriu el procés de posar al seu lloc un os trencat, com a terme mèdic en la literatura grega. De la mateixa manera que no abandonariem a un altre creient que caigués i es trenqués l'os d'una cama, com a membres del cos de Crist hauríem de tenir una compromesa cura vers els nostres germans i germanes en Crist que poden arribar a ensopegar i caure, i fer junts el camí cap al Regne de Déu.

En comptes de practicar el que diu Mateu 18:15 al 17, quina és la raó per la qual tan sovint parlem malament de la persona amb la qual estem enfadats, permetent que el nostre enuig bulli contra la persona o, fins i tot, planejant alguna forma de venjança?

COMPTE AMB LA TEMPTACIÓ

“Aleshores Natan digué a David: ‘Tu ets aquest home!’” (2 Samuel 12:7).

No hauríem de passar per alt la serietat de les paraules de Pau a Gàlates 6:1, de cuidar la nostra vida per no caure nosaltres també en temptació. Un indicador de la urgència i de la preocupació personal que trobem darrere el consell de Pau es pot veure en la manera en què fa la seva apel·lació. La forma verbal traduïda com a “tenint compte” [“vigilant-te”, a *SBT*] significa literalment “mirar detingudament” o “prestar acurada atenció a” (*comparar amb* Romans 16:17; Filipencs 2:4). Per tant, el que Pau està dient és, literalment, “mantingues un ull vigilant sobre tu mateix”, no sigui que el pecat també et prengui per sorpresa. Per ressaltar aquest advertiment, Pau canvia de la segona persona del plural (“vosaltres”), a la primera meitat de Gàlates 6:1, a la segona persona del singular (“tu”), en l'última meitat del versicle. No es tracta d'una advertència general que s'aplica a la congregació com un tot; és un advertiment personal adreçat a cada persona dins de l'església.

Pau no identifica explícitament la naturalesa de la temptació contra la qual adverteix tan emfàticament als gàlates. Potser no tenia un sol pecat en ment, sinó que simplement s'estava referint al perill de cometre el *mateix* pecat, sigui el que sigui, del qual estaven intentant restaurar l'altre. Alhora, les seves paraules a Gàlates 5:26, en contra de tornar-se “vanagloriosos”, suggereix que està advertint en contra de creure que d'alguna manera són espiritualment superiors a aquells a qui estan restaurant.

Per què Pau havia advertir als gàlates contra l'orgull espiritual? Considera 1 Corintis 10:12; Mateu 26:34; i 2 Samuel 12:1 al 7.

Un dels majors perills de la vida cristiana és un sentiment d'orgull espiritual que ens fa pensar que som d'alguna manera immunes a cometre cert tipus de pecats. El fet és que, lamentablement, tots tenim la mateixa naturalesa pecaminosa; una naturalesa que s'oposa a Déu. Per tant, sense el poder subjugador de l'Esperit de Déu, podríem arribar a caure en pràcticament qualsevol pecat, si es donessin les circumstàncies. Un reconeixement com aquest de la nostra veritable identitat fora de Crist ens pot ajudar a no caure en el pecat de la autojustificació, i també pot oferir-nos més compassió per altres persones que cometem errors.

Quantes vegades has condemnat a altres (fins i tot només en el teu cor) per cometre pecats dels que, alguna vegada, tu també has estat culpable?

PORTAR LES CÀRREGUES

A més de restaurar el caigut, quines altres instruccions dóna Pau als creients de Galàcia? Gàlates 6:2-5; veure també Romans 15:1; i Mateu 7:12.

La paraula grega traduïda com “càrrega” [“feix”, a *SBT* i *BM*] a Gàlates 6:5 és *baros*. Literalment es referia a una pesada càrrega que algú havia de portar una llarga distància. Però, amb el temps, es va convertir en una metàfora per a qualsevol mena de problema o dificultat, com la càrrega d'un llarg dia de treball en un dia calorós (Mateu 20:12). Mentre que el context immediat de la declaració de Pau d'“ajudeu-vos els uns als altres a portar les càrregues” inclou, per cert, les caigudes morals dels altres creients esmentats en el versicle anterior, el concepte de portar les càrregues que Pau té en ment és molt més ampli. Les seves instruccions revelen diversos aspectes espirituals de la vida cristiana que no haurien de passar per alt.

Primer, com assenyala Timothy George, “tots els cristians tenen càrregues. Les nostres càrregues poden diferir en grandària i forma, i també a classe, depenent de l'ordre providencial de la nostra vida. Per a alguns, és la càrrega de la temptació i les conseqüències d'una caiguda moral, com reflecteix el versicle 1. Per a altres, pot ser una malaltia física, un desordre mental, una crisi familiar, l'atur, la possessió demoníaca, o una infinitat d'altres coses; però cap cristià està exempt de càrregues” (*Galatians*, pàg. 413).

Segon, Déu no desitja que portem *totes* les nostres càrregues en solitud. Lamentablement, sovint estem més disposats a ajudar a altres a portar les seves pròpies càrregues que permetrà que altres ens ajudin amb les nostres. Pau condemna aquesta actitud d'autosuficiència (Gàlates 6: 3) com a orgull humà, quan refusen reconèixer que també tenim necessitats i debilitats. Aquesta mena d'orgull no només ens treu el consol dels altres, sinó també impedeix que altres compleixin el ministeri que Déu els ha cridat a realitzar.

Finalment, Déu ens crida a portar les càrregues d'altres perquè el consol de Déu es manifesta per mitjà de les nostres accions. Aquest concepte està construït sobre el fet que l'església és el cos de Crist. Una il·lustració d'això està en les paraules de Pau: “Però Déu, que és consolador dels abatuts, ens va confortar amb l'arribada de Titus” (2 Corintis 7:6).

Observa que “el consol de Déu no li va ser donat a Pau a causa de la seva oració privada i la seva espera en el Senyor, sinó a través de la companyonia d'un amic i per les bones noves que ell va portar. L'amistat humana, en què suportem les càrregues els uns dels altres, és part del propòsit de Déu per al seu poble” (JOHN R. W. STOTT, *The Message of Galatians*, pàg. 158).

Què t'impedeix buscar ajut? L'orgull, la vergonya, la manca de confiança, un sentiment d'autosuficiència? Si tens necessitat, per què no busques a algú en qui confies i li demanes que t'ajudi a suportar les teves càrregues?

LA LLEI DE CRIST

Pau relaciona el fet de suportar les càrregues amb complir la llei de Crist. Què vol dir amb “la llei del Crist”? Gàlates 5:14; 6:2; Joan 13:34; Mateu 22:34-40.

L'ús que Pau fa de l'expressió “la llei del Crist” (*ton nomon tou Christou*) no apareix en cap altra part de la Bíblia, encara que ell mateix usa una expressió similar a 1 Corintis 9:21 (*ennomos Christou*). La singularitat d'aquesta expressió va donar com a resultat una sèrie d'interpretacions diferents. Alguns argumenten erròniament que això és una evidència que la Llei de Déu donada al Sinaí va ser reemplaçada per una llei diferent, la llei de Crist. Altres afirmen que la paraula *lleis* simplement vol dir un “principi” general (*veure* Romans 7:21), el que indica que en portar les càrregues d'altres estem seguint l'exemple de Jesús. Mentre que aquesta última interpretació té algun mèrit, el context i la terminologia similar amb Gàlates 5:14 suggereixen que “complir la llei del Crist” és una altra referència a complir la llei moral per amor. Amb anterioritat Pau va demostrar a les seves cartes que la llei moral no va ser anul·lada amb la vinguda de Crist, sinó que en ser interpretada per l'amor continua jugant un paper important en la vida cristiana. Això és la personificació del que va ensenyar Jesús durant el seu ministeri terrenal, i el que també va practicar al llarg de la seva vida, i fins i tot en la seva mort. En portar les càrregues d'altres, no només estem seguint les petjades de Jesús, sinó també estem complint la llei.

Sorgeix un altre problema en aquests textos: l'aparent contradicció entre Gàlates 6:2 i 6:5. Però aquest problema es resol fàcilment al adonar-nos que Pau està fent servir dues paraules diferents per descriure dues situacions diferents. Com ja hem vist, la paraula per “càrregues” (*baros*), al versicle 2, es refereix a una pesada càrrega que ha de ser portada una llarga distància. No obstant això, la paraula *fortion*, al versicle 5, es refereix a la càrrega d'un vaixell, o a la motxilla d'un soldat, o fins i tot a un nen al ventre. Mentre que les primeres càrregues poden deixar-se de banda, aquestes últimes no. Una dona embarassada ha de portar al seu propi fill. Com ho suggereix aquest exemple, hi ha algunes càrregues que les persones poden ajudar-nos a portar, però hi ha altres que cap ésser humà pot portar per nosaltres, com la càrrega d'una consciència culpable, el patiment i la mort. Per a aquestes, hem de dependre únicament de l'ajuda de Déu (Mateu 11:28-30).

Mentre que amb algunes càrregues pots aconseguir ajuda d'altres persones, altres càrregues només pots lliurar-les al Senyor. Com pots aprendre a donar al Senyor les coses que per tu mateix simplement no pots portar?

SEMBRAR I COLLIR

A Gàlates 6:7, la paraula traduïda com “enganyat” (*mukterizo*) es presenta al Nou Testament només aquí, tot i que apareix sovint a la traducció grega de l'Antic Testament. Significa, literalment, “aixecar el nas amb menyspreu”. A l'Antic Testament generalment es refereix al menyspreu pels profetes de Déu (2 Cròniques 36:16; Jeremies 20:7), i fins i tot una vegada s'utilitza per descriure gràficament una actitud de rebel·lia cap a Déu (Ezequiel 8:17).

Allò que Pau vol emfatitzar és que les persones poden ignorar a Déu o fins i tot desobeir els seus manaments, però no poden burlar-se de Déu. Ell és el Jutge suprem, i al cap i a la fi, hauran de pagar el preu dels seus actes.

Llegeix Gàlates 6:8. Què vol dir Pau aquí? Quins exemples pots trobar a la Bíblia de personatges que van sembrar per a la carn o que van sembrar per a l'Esperit? (Veure, per exemple, Fets 5:1-5; Lluc 22:3; Daniel 1:8; Mateu 4:1).

La metàfora de Pau de la sembra i la collita no és única. És un fet de la vida que apareix en molts proverbis antics. No obstant això, l'important és el sentit que Pau la utilitza per ressaltar els seus comentaris anteriors sobre la carn i l'Esperit. James D. G. Dunn assenyala: “Un equivalent modern és que som lliures per triar, però no som lliures per triar les conseqüències de les nostres decisions” (*The Epistle to the Galatians*, pàg. 330).

Encara que Déu no sempre ens lliura de les conseqüències terrenals dels nostres pecats, no hauríem de deixar-nos dominar per la desesperació a causa de les males decisions que prenem. Ens podem alegrar que Déu ha perdonat els nostres pecats i ens ha adoptat com a fills. Hauríem de capitalitzar les oportunitats que ara tenim per invertir en aquelles coses que produiran una collita celestial.

Gàlates 6:10, d'altra banda, il·lustra el fet que “l'ètica cristiana té un enfocament dual: un és universal i abastant: ‘fem el bé a tothom’; l'altre és particular i específic: ‘especialment als qui són de la família de la fe’. L'apel·lació universalista de Pau es basava en el fet que totes les persones, sens cap dubte, van ser creades a la imatge de Déu i, per tant, són infinitament precioses a la seva vista. Quan els cristians obliden aquesta dada fonamental de la revelació bíblica, inevitablement han estat víctimes dels pecats engegadors del racisme, el sexisme, el tribalisme, el classisme, i mil discriminacions més que ha sofert, com plagues, la comunitat humana des d'Adam i Eva fins al temps present” (TIMOTHY GEORGE, *Galatians*, pàgs. 427, 428).

Sempre estem sembrant, per bé o per mal. Observa't a tu mateix: quina mena de collita penses que tindràs?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “L'Esperit de Déu manté el mal sota el domini de la consciència. Quan l'home s'exalça per sobre de la influència de l'Esperit, recull una collita d'iniquitat. Sobre aquest home, l'Esperit té una influència cada vegada menor per restringir-lo de sembrar llavors de desobediència. Els advertiments tenen cada vegada menys poder sobre ell. Gradualment perd el seu temor de Déu. Sembra per a la carn, i recollirà corrupció. Està madurant la collita de la llavor que ell mateix ha sembrat. Menysprea els sants manaments de Déu. El seu cor de carn es converteix en un cor de pedra. La resistència a la veritat ho confirma en la iniquitat. Com els homes van sembrar llavors de maldat, la impietat, el crim i la violència prevalien en el món antediluvià.

”Tots haurien de ser intel·ligents pel que fa a la causa per la qual l'ànima és destruïda. No es deu a algun decret que Déu hagi enviat contra l'home. Ell no fa que l'home sigui espiritualment cec. Déu proporciona suficient llum i evidències per capacitar a l'home per poder distingir entre la veritat i l'error; però no el força perquè rebi la veritat; el deixa en llibertat de triar el bé o el mal. Si l'home rep l'evidència que és suficient per a guiar el seu judici en la direcció correcta, i tria el mal una vegada, ho farà més fàcilment la segona vegada. La tercera vegada s'apartarà de Déu encara amb més avidesa, i triarà estar del costat de Satanàs. I continuarà en aquesta manera de fer fins que sigui confirmat en el mal i cregui que és veritat la mentida que ha fomentat. La seva resistència ha produït la seva collita (*Ms 126, 1901*)” (“Comentarios de Elena G. de White”, a *CBA 6:1112*).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. En un sentit pràctic, què significa realment “restaurar” a un altre creient que ha caigut en pecat? De quina manera la naturalesa del pecat comès afecta el procés de restauració? La restauració, vol dir que tot serà igual que abans? Explica-ho.
2. Atès que hi ha algunes càrregues que les persones han de portar per compte propi (Gàlates 6:5), de quina manera pot determinar un creient si hauria d'intentar ajudar a un altre?
3. Com està complint la teva església les instruccions de Pau a Gàlates 6? Què pots fer personalment per marcar la diferència?

RESUM: L'indicador de la presència de Déu enmig del poble es troba en l'esperit cristià que es manifesta dins de l'església. Pot apreciar-se en la mesura que s'imparteixi perdó i restauració als que erren, en la forma d'ajudar-se mútuament en les proves, i en els actes intencionals de bondat compartits no només entre ells sinó també amb els no creients.

GLORIAR-SE EN LA CREU

Dissabte 23 de setembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gàlates 6:11-18;
Romans 6:1-6; 12:1-8; 2 Corintis 4:10; 5:17; 11:23-29.

PER MEMORITZAR:

“Però a mi, que no m'esdevingui de gloriar-me sinó en la creu del nostre Senyor Jesu-Crist, pel qual el món està crucificat per a mi, i jo per al món” (Gàlates 6:14, SBT).

Aquest estudi sobre Gàlates ha estat intens. Això és així perquè la mateixa epístola és intensa. En reconèixer la seva crida, en conèixer la veracitat del que predicava (després de tot, com ho va dir diverses vegades, aquesta veritat provenia del Senyor), Pau va escriure amb la passió inspirada dels profetes de l'Antic Testament, com la d'Isaïes, Jeremies i Osees. Així com ells van amonestar amb súpriques al poble de Déu en la seva època perquè s'apartessin de l'error, Pau aquí està fent el mateix amb les persones de la seva època.

No importa com de diferents hagin estat les circumstàncies immediates; al capdavall, les paraules de Jeremies podrien aplicar-se d'igual manera als gàlates com a les persones de l'època de Jeremies: “Això diu Jehovà: ‘Que el savi no s'enorgulleixi de la seva saviesa, ni el valent de la seva valentia, ni el ric de la seva riquesa. Qui hagi d'enorgullir-se que ho faci d'això: d'entendre'm i de conèixer-me a mi, que sóc Jehovà, que faig misericòrdia, dret i justícia sobre la terra, perquè em complac en aquestes coses –diu Jehovà’” (Jeremies 9:23, 24)*.

En cap altre lloc apareix la nostra “gloriosa” saviesa humana, les nostres riqueses i el nostre poder amb tanta claredat en tota la seva futilitat i vanitat que davant la Creu de Crist; aquest és l'enfocament de la carta de Pau al ramat errant de Galàcia.

* A SBT: “Així diu Jehovà: Que el savi no es gloriï en la seva saviesa, que el poderós no es gloriï en el seu poder, que el ric no es gloriï en la seva riquesa, sinó que, el qui es gloriï es gloriï en això: a entendre'm i a conèixer-me, que jo sóc Jehovà, que faig misericòrdia, judici i justícia en la terra, perquè en aquestes coses em complac –declaració de Jehovà’”. (Nota del traductor).

LA PRÒPIA MÀ DE PAU

Compara les declaracions finals de Pau a Gàlates 6:11 al 18 amb el que escriu al final de les seves altres cartes. En quins aspectes el final de Gàlates és similar i en quins difereix de les altres cartes? (Veure les conclusions de Romans, 1 i 2 Corintis, Efesis, Filipencs, Colossencs, i 1 i 2 Tessalonicencs).

Les declaracions finals de Pau no sempre són uniformes, però apareixen diversos elements comuns en totes elles: 1) salutacions a persones específiques; 2) una exhortació final; 3) una signatura personal; i 4) una benedicció final. En comparar aquestes característiques típiques amb les paraules finals de Pau a Gàlates, apareixen dues diferències importants.

Primer, en contrast amb moltes de les cartes de Pau, Gàlates no conté salutacions personals. Per què? Igual que l'absència de l'acció de gràcies tradicional a l'inici de la carta, probablement en aquest cas també es tracti d'un altre símptoma de la relació tensa entre Pau i els gàlates. Pau és cortès però formal.

Segon, hem de recordar que Pau tenia per costum dictar les seves cartes a un escriba (Romans 16:22). Després d'acabar, el mateix Pau sovint prenia la ploma i escrivia unes poques paraules amb el seu propi puny i lletra al final de la carta (1 Corintis 16:21). Però a Gàlates Pau es desvia d'aquesta pràctica habitual. Quan pren la ploma de mans de l'escriba, Pau encara està tan preocupat per les circumstàncies de Galàcia que acaba escrivint més sobre aquest tema. No pot deixar anar la ploma fins que prega als gàlates un cop més que s'apartin dels mals camins on llavors eren.

A Gàlates 6:11, Pau emfatitza que va escriure la carta amb lletres més grosses. Realment no sabem per què. Alguns han especulat que Pau no es referia a la grandària de les lletres sinó a la seva deformitat. Suggereixen que les mans de Pau no podien traçar les lletres amb precisió perquè estaven lesionades pels maltractaments rebuts durant les persecucions que va patir o a causa de la seva feina en la fabricació de tendes. Altres creuen que els seus comentaris proveeixen major evidència del seu problema a la vista. Encara que ambdues teories són probables, sembla menys especulatiu concloure que Pau simplement estava escrivint intencionalment amb lletres grans per subratllar i emfatitzar els seus arguments, alguna cosa similar a la manera en què nosaltres podríem emfatitzar una paraula o un concepte important subratllant-lo, posant-lo en *cursiva*, o en MAJÚSCULES.

Sigui quina sigui la raó, Pau evidentment desitjava que els seus lectors es prenguessin seriosament la seva advertència i les seves amonestacions.

GLORIAR-SE EN LA CARN

Llegeix Gàlates 6:12 i 13. Què vol dir Pau en aquests versicles?

Tot i que anteriorment Pau ha deixat entreveure l'agenda oculta i les motivacions dels seus oponents (*veure* Gàlates 1:7; 4:17), les seves declaracions a Gàlates 6:12 i 13 són els primers comentaris explícits que fa sobre els seus oponents. Els descriu com els que desitgen “agradar en la carn” (“volen tenir bona aparença en la carn” [*SBT*]). La paraula “agradar”, en grec, literalment significa posar “bona cara”. De fet, la paraula per “cara” és la mateixa en grec que la de la màscara d'un actor, i aquesta paraula fins i tot s'utilitzava figuradament per referir-se al paper que exercia un actor. En altres paraules, Pau està dient que aquestes persones eren com actors que buscaven l'aprovació del públic. En una cultura basada en l'honor i la vergonya, la conformitat és bàsica, i aquells que ensenyaven els errors semblaven haver estat buscant millorar la seva posició d'honor davant els seus compatriotes jueus de Galàcia i altres jueus cristians de Jerusalem.

Pau fa una declaració important sobre una de les motivacions dels gàlates: el desig d'evitar la persecució. Tot i que la persecució certament pot interpretar-se en la seva forma més dramàtica amb una connotació d'abús físic, pot ser igual de perjudicial en les seves formes més “lles” d'assetjament i exclusió. Pau i zelotes fanàtics de Judea alguna vegada havien dut a terme el primer tipus de persecució (Gàlates 1:13), però aquest últim tipus també tenia efecte sobre els cristians.

Els líders religiosos jueus encara exercien una influència política important en moltes regions. Tenien l'autorització oficial de Roma; per tant, molts creients jueus estaven ansiosos per mantenir bones relacions amb aquells líders reeligiosos. En circumcidant els pagans i ensenyar-los que observessin la Torà, els detractors de Galàcia podien aconseguir un punt en comú amb els jueus locals. Això no solament els permetria mantenir un contacte amistós amb les sinagogues, sinó també podien enfortir els seus propis llaços amb els creients jueus de Jerusalem, que tenien sospites cada vegada més grans sobre l'obra que es duia a terme entre els gentils (Fets 21:20, 21). Sens dubte, a més, d'alguna manera les seves accions podrien haver facilitat l'efectivitat del seu testimoni davant els jueus.

Sigui quina sigui la situació que Pau tenia en ment, queda clar el que vol dir: “I tors els qui volen viure piadosament en Crist Jesús, de segur que seran perseguits” (2 Timoteu 3:12).

Pensa seriosament en el motiu que aquestes persones tenien per ensenyar els seus errors. Sembla bastant raonable, considerant el context. Què hauria de dir-nos això sobre com fins i tot els “millors” motius poden extraviar si no som curosos? Quan va ser l'última vegada que vas acabar fent coses equivocades pels motius correctes?

GLORIAR-SE EN LA CREU

“Però a mi, que no m’esdevingui de gloriar-me sinó en la creu del nostre Senyor Jesu-Crist, pel qual el món està crucificat per a mi, i jo per al món” (Gàlates 6:14, SBT)*.

Després d'exposar els motius que impulsaven a alguns a insistir amb la circumcisió, Pau presenta el seu missatge de l'evangeli als gàlates per darrera vegada, encara que només de manera resumida. Per a Pau, l'evangeli es basava en dos principis fonamentals: 1) la centralitat de la Creu (versicle 14) i 2) la doctrina de la justificació (versicle 15). En l'estudi d'avui, ens enfocarem en el primer principi.

És difícil per a nosaltres, que vivim al segle XXI, entendre la sorpresa que van provocar originalment els comentaris de Pau sobre la Creu (Gàlates 6:14). Avui, la creu de Crist és un símbol comú i atresorat que evoca sentiments positius per a la majoria de les persones. Però en l'època de Pau, la creu no era una cosa on gloriar-se sinó un objecte de menyspreu. Per als jueus, la idea d'un Messies crucificat era ofensiva, i als romans la crucifixió els resultava tan repugnant que ni tan sols s'esmentava com una forma de càstig adequada per a un ciutadà romà.

El menyspreu amb què el món antic veia la creu de Crist es pot veure clarament en el dibuix més antic de la crucifixió que es coneix. Provenent de principis del segle II, una porció d'un grafit presenta la crucifixió d'un home amb el cap d'un ase. A sota de la creu, i al costat del dibuix d'un home amb les mans alçades en adoració, hi ha una inscripció que diu: “Alexandre adora al seu déu”. El significat és clar: la creu de Crist era considerada ridícula. En aquest context, Pau declara audaçment que no pot gloriar-se en cap altra cosa sinó en la creu de Crist.

Quina diferència va marcar la creu de Crist en la relació de Pau amb el món? Gàlates 6:14; Romans 6:1-6; 12:1-8; Filipencs 3:8.

La creu de Crist canvia tot per al creient. Ens desafia no només a revaluar com ens veiem a nosaltres mateixos sinó també com ens relacionem amb el món. El món (aquest segle present impiu i tot allò que comporta [1 Joan 2:16]) s'oposa a Déu. Perquè hem mort amb Crist, el món ja no té el poder esclavitzador que alguna vegada va tenir sobre nosaltres, i la vida antiga que un cop vivíem per al món ja no existeix. Seguint l'analogia de Pau, el trencament entre el creient i el món hauria de ser com si tots dos haguessin mort l'un per l'altre.

Què va fer la Creu per afectar la teva relació amb el món? Quina diferència va marcar en la teva vida? Com de diferent vius ara del que vivies abans de lliurar-te al Senyor, que va morir per tu?

* A BEC: “El que és jo, me'n guardaré prou de presumir, sinó és en la creu de nostre Senyor Jesucrist, pel qual el món va ser crucificat per a mi i jo per al món”. (Nota del traductor).

UNA NOVA CRIATURA*

Després d'emfatitzar la centralitat de la creu de Crist en la vida cristiana, Pau ara recalca el segon principi fonamental del seu missatge de l'evangeli: la justificació per la fe.

Com hem vist tot aquest trimestre, Pau bàsicament ha enfrontat la circumcisió contra l'evangeli. No obstant això, no està en contra de la pràctica mateixa de la circumcisió. Pau ha fet diverses declaracions fortes contra la circumcisió (*veure* Gàlates 5:2-4), però no desitja que els gàlates conclouin que no estar circumcidat agrada més a Déu que estar circumcidat. Això no és el que vol dir, perquè un pot ser tan legalista amb el que fa com amb el que no fa. Parlant en termes espirituals, el tema de la circumcisió en si era irrellevant. La veritable religió no es basa en el comportament extern sinó en la condició del cor humà. El mateix Jesús va dir que una persona pot ser percebuda meravellosament per fora però estar espiritualment podrida per dins (Mateu 23:27).

Què vol dir ser una nova criatura? Gàlates 6:15; 2 Corintis 5:17. Com has experimentat personalment el que això significa?

Ktisis és la paraula grega que es tradueix com “creació”. Pot referir-se a una “criatura” individual (Fets 4:13) o a tota la “creació” (Romans 8:22). En tots dos casos, la paraula implica l'acció d'un Creador. Aquest és el sentit donat per Pau. Arribar a ser una “nova criatura” no és quelcom que es pugui aconseguir mitjançant algun esforç humà, ja sigui la circumcisió o qualsevol altra cosa. Jesús es refereix a aquest procés com el “nou naixement” (Joan 3:5-8). És l'acte diví en el qual Déu pren a la persona que està morta espiritualment i li infon vida espiritual. Aquesta és una altra metàfora més per descriure l'acte salvífic que Pau descriu generalment com la justificació per la fe.

Pau es refereix a aquesta experiència de la nova creació d'una manera més detallada a 2 Corintis 5:17. En aquest versicle, Pau explica que arribar a ser una nova creació significa molt més que només un canvi en el nostre estatut en els llibres del cel; produeix un canvi en la nostra vida avui. Com ho assenyala Timothy George, “involucra el procés complet de la conversió: l'obra regeneradora de l'Esperit, Sant que porta al penediment i a la fe; el procés diari de mortificació i vivificació; i el creixement continu en la santedat, que porta finalment a la conformitat amb la imatge de Crist” (*Galatians*, pàg. 438).

No obstant això, arribar a ser una nova criatura no és allò que ens justifica. Aquest canvi radical, més aviat, és la manifestació inequívoca del que significa ser justificat.

* A *SBT*: “nova creació”. (Nota el traductor).

DECLARACIONS FINALS

Pau confereix els desitjos de pau i misericòrdia* a aquells qui, segons diu ell, “segueixin aquesta norma” (Gàlates 6:16). Considerant el context, de quina “norma” penses que està parlant Pau?

La paraula traduïda com “norma” (“principi”, a *SBT*) es refereix literalment a un pal recte o una barra utilitzada pels fusters per mesurar. Amb el temps, aquesta paraula va adquirir un significat figuratiu relacionat amb les regles o els estàndards pels quals una persona avalua alguna cosa. Per exemple, quan es parla del cànon del Nou Testament, es fa referència als 27 llibres del Nou Testament, que són considerats autoritatius per determinar tant les creences com les pràctiques de l'església. Per tant, si un ensenyament no “arriba a la mesura” del que es troba en aquests llibres, no és acceptada.

Quines són les “marques del Senyor Jesús” que Pau portava en el seu cos? Què va voler dir quan va declarar que ningú “l'amoïnes més”, a causa d'elles? Podria Gàlates 6:14 ajudar-nos a respondre aquesta pregunta? Gàlates 6:17; 2 Corintis 04:10; 11: 23-29.

La paraula *marca* prové de la paraula grega *stigmata*, de la qual també deriva la nostra paraula *estigma*, en català. Pau es pot estar referint a la pràctica comuna de marcar als esclaus amb la insígnia del seu amo com a forma d'identificació, o a la pràctica d'algunes religions místiques per què un practicant es marcava a si mateix com a senyal de devoció. De totes maneres, “amb ‘les marques del Senyor Jesús’, Pau sens dubte es refereix a les cicatrius deixades en el seu cos per la persecució i els patiments (*veure* 2 Corintis 4:10; 11:24-27). Els seus opositors insistien en obligar els conversos gentils de l'apòstol a que acceptessin la marca de la circumcisió com una demostració de submissió al judaisme. Però Pau tenia marques que indicaven de qui s'havia fet esclau, i per a ell no hi havia una altra lleialtat sinó la que li rendia a Crist [...]. Les cicatrius de Pau fetes pels seus enemics mentre servia al seu Mestre parlen amb molta eloqüència de la seva consagració a Crist” (*CBA* 6:988).

Quines són les “marques”, ja siguin físiques o d'un altre tipus, que tens per causa de la teva fe en Jesús? En altres paraules, quant t'ha costat la teva fe?

* A l'edició en espanyol: “*Pablo confiere su bendición*”. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “La creu del Calvari desafia, i finalment vencerà, tot poder terrenal i infernal. A la Creu es centra tota influència, i d'ella flueix tota influència. És el gran centre d'atracció, ja que en ella Crist va lliurar la seva vida per la raça humana. Aquest sacrifici es va oferir amb el propòsit de restaurar l'home a la seva perfecció original. Sí, encara més: va ser ofert per transformar completament el caràcter de l'home fent-lo més que vencedor.

”Els que vencen al gran enemic de Déu i de l'home amb la fortalesa de Crist, ocuparan una posició als atris celestials per sobre els àngels que mai han caigut.

”Crist declara: ‘Jo, si fos aixecat de la terra, a tots atrauré mi mateix’. Si la Creu no troba una influència a favor d'ella, la crea. La veritat per a aquest temps es revela, generació rere generació, com a veritat present. Crist a la Creu va ser el mitjà pel qual ‘la veritat i la misericòrdia es van trobar; [i] la justícia i la pau es van besar’. Aquest és el mitjà que ha de commoure al món (*Ms 56, 1899*)” (“Comentarios de Elena G. de White”, a *CBA 6:1113*).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quina importància trobes en el fet que Pau comenci i acabi la seva carta fent referència a la gràcia de Déu? Compara Gàlates 1:3 amb 6:18. 2.
2. A la llum de la declaració de Pau: “el món va ser crucificat per a mi i jo per al món” (Gàlates 6:14), quina relació haurien de tenir avui els cristians amb el món? Com haurien de relacionar-se els cristians amb les qüestions relatives al medi ambient, el racisme, l'avortament, etc., si han mort al món?
3. Com pot saber si una persona ha experimentat la “nova creació” de la qual parla Pau?
4. Sobre la base del que has après aquest trimestre, com resumiries els arguments de Pau respecte els següents temes: la Llei, les obres de la Llei, la justificació per la fe, el Pacte antic i el nou, l'obra de Crist i la naturalesa de la vida cristiana?

RESUM: La veritable religió no consisteix només en el comportament extern, sinó en la condició del cor. Quan el cor es lliura a Déu, la vida de la persona reflecteix cada vegada més el caràcter de Crist a mesura que creix en la fe. El cor ha de ser subjugat per Crist; quan passa això, tota la resta ve de més a més.